

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Haziran 2007 Sayı: 54

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Klik kavgaları, seçimler, savaş hazırlıkları...

BU YAZ SICAK GEÇECEK!

Egemen klikler arasındaki çelişkiler, cumhurbaşkanlığı seçimlerini kilitledi ve bu kilidi açmak için "İskender'in kılıcı" gibi genelkurmayın muhtırası geldi. Seçimler, tıkanan süreci aşmanın son çaresi olarak tüm kesimlerce kabul edildi. Daha açık ifade ile muhtıra, cumhuriyet mitingleri, anayasa mahkemesi ile kısıpaca alınan AKP hükümeti, cumhurbaşkanını seçemez hale geldi ve erken seçim dayatmasına boyun eğdi.

Şimdi adeta hızlandırılmış bir seçim süreci içindeyiz. İki ay içinde hem de yaz aylarında seçime gidiliyor. Sadece bu bile, burjuvazinin yaşadığı sıkışmayı ve seçimlerin ne kadar göstermelik bir şekilde yapıldığını görmeye yeter aslında.

Burjuvazi, bir kör düğüm haline gelen siyasal yapıyı, seçimle yeniden düzenlemek istiyor. Fakat seçimlerin bunu ne kadar başaracağı şüpheli. Hatta seçimlerin belirlenen tarihte yapıp yapılmayacağı bile kesin değil. Klikler arasındaki çekişme öyle bir hal almış durumda ki, her yeni gelişme dengeleri değiştirebiliyor. Son birkaç ay içinde yaşanan başdöndürücü gelişmelere bakıldığında, bu belirsizlik ve her an her şeyin değişebileceği rahatlıkla görülebilir.

AKP'nin ve bu meclisin cumhurbaşkanı seçeceğine kesin gözüyle bakılırken, mitingler ve muhtıra ile her şey alt-üst oldu. Seçimlerin zamanında yapılacağı kesinlik kazanmışken erken hatta baskın seçimle karşı karşıya kalındı. Gül'ün adaylığında uzlaşma sağlandığı sanılırken, öyle olmadığı anlaşıldı vb... Seçim tarihi olarak 22 Temmuz belirlendi ama arka arkaya patlayan bombalar, "sınır ötesi operasyon" için yükselen koro, seçimlerin yapıp yapılmayacağını da tartışmalı hale getirdi.

Sayfa 2'de sürüyor

KENDİ ATEŞİMİZİ YAKALIM!

Klik kavgaları, seçimler, savaş hazırlıkları...

BU YAZ SICAK GEÇECEK!

Son aylardaki gelişmelerin ortaya koyduğu yalın gerçek ise, Türkiye’de demokrasinin bir demagojiden ibaret olduğunun bir kere daha görülmesidir. Bu gerçek tüm çıplaklığı ile ortaya serilmiştir. Sözde demokratik bir seçimle işbaşına gelmiş AKP hükümeti, meclisin ezici çoğunluğunu elde etmiş olmasına rağmen cumhurbaşkanını seçmesine izin verilmedi. Bir kez daha kendi yasalarını çiğnemekte mahsur görmediler. Ve bir kez daha ordunun müdahalesiyle siyaseti yeniden dizayn etme yoluna gidildi. Sözde demokrasinin “üç saçayağı” yasama, yürütme ve yargı, ordunun iki satırlık muhtırası ile hizaya girdi.

Şimdi bu demokrasi oyununu, seçim aldatmacası ile taçlandırmak istiyorlar. Bunca olan bitenden sonra hala hiç sıkılmadan kitlelere, yönetimi kendi oylarıyla belirleyeceği yalanını söylüyorlar. Bir yandan AKP’nin yüzde 25 ile meclisin üçte iki çoğunluğunu elde ettiğini, o yüzden cumhurbaşkanı seçemeyeceğini iddia ediyorlar, bir yandan da bu duruma yol açan ne seçimler ne siyasal partiler yasasını değiştiriyorlar. AKP’sinden CHP’sine, dincisinden sözde laikine, hepsi faşist cuntanın 12 Eylül anayasası ve onun seçimler kanununa sığınıyor. Burjuva demokrasisinin en temel unsurlarını bile hiçe saydıkları halde, kitleleri demokrasi masalına ve seçim oyununa kandırmaya çalışıyorlar.

Ne yazık ki, kimileri de ‘sol’dan bu oyuna destek veriyor. “Bağımsız adaylar” ile meclise girerek, varolan düzeni değiştirebilecekleri hayalini yayıyor. Geçen seçimlerde AB’nin demokrası ve özgürlük getireceğini vazeden, kitleleri bu yönde manipüle edenler, yeni bir umut ve beklenti yaratma peşindeler. Oysa son gelişmelerle birlikte varolan düzenin demokrasiyle bir ilgisi olmadığı ve seçimlerin egemen klikler arasındaki it dalaşına kitleleri alet etmek için dayatıldığı daha da fazla açığa çıkmış bulunuyor. Böyle bir ortamı burjuva düzeni ve kurumlarını teşhir etmek, devrim ve sosyalizm propagandasını yükseltmek için değerlendirmek varken, kitleleri sandığa davet etmek, burjuvazinin değirmenine su taşımaktır. Hem de buna en fazla ihtiyaç duyduğu bir anda.

Yakın bir zamana kadar tüm kamuoyu yoklamaları AKP’yi birinci parti gösteriyordu. Şimdi CHP, arkasına mitingleri ve genelkurmayı alarak tam gaz gidiyor. Sağ’dan, ‘sol’dan tranferler ve işbirliği ile “cumhuriyetin ilkeleri” etrafında birleşmenin “merkezi” olmuş durumda. Ve adeta “milli hükümet” kurmanın hazırlıkları yapıyor. Artan savaş çığırtkanlığı, şovenizmin kitle tabanını genişletme çabaları da buna hizmet ediyor.

Önce “cumhuriyet mitingleri”nde işlenen faşist-şoven temalar, son bombalamalarla birlikte can güvenliği kaygısıyla da birleşerek savaşa kitle desteği yaratılıyor. Ankara’daki patlamanın hemen ardından Genelkurmay Başkanı Büyükanıt’ın “bütün büyük şehirlerde bu patlamaları bekleyebilirsiniz” sözü, haklı olarak akıllara Bush’un 11 Eylül’ün ardından yaptığı konuşmayı hatırlatıyor. Bush, bu olayı yeni emperyalist paylaşım savaşını başlatmanın vesilesi yapmıştı. Kitlelerde terör korkusu yayarak daha fazla güvenlik talebini yükseltmelerini sağlamak, son dönemde egemen sınıfların başvurduğu en revaçta yönetim yöntemi. Büyükanıt da, içte Kürt halkına, dışta Irak Kürt bölgesine saldıranın zeminini bu patlamalarla daha da olgunlaştırmak istiyor.

Gerek seçim, gerekse savaş hazırlıkları, önümüzdeki ayların oldukça hareketli geçeceğini gösteriyor. Gerçekten de bu yaz her yönden çok sıcak geçecek. İşçi ve emekçilerin, komünist ve devrimcilerin buna göre hazırlanmaları ve bugünden kendi cephelelerini güçlendirmeleri gerekiyor. Bunun için en başta seçim aldatmacasına dur demeli, bu oyuna alet olmamalıyız. “Düzen partilerine oy yok!”, “Demokrasi için tek yol devrim!”, “Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!” gibi sloganları öne çıkarmak; seçimleri düzenin teşhiri, devrim ve sosyalizmin propagandası için değerlendirmek; yaşanan çarpık politizasyonu doğru bir rotaya sokmanın tek yoludur. Bu aynı zamanda artan şovenizme ve savaş çığırtkanlığına karşı kitleleri uyarmanın, burjuvaziye yedeklenmek yerine kendi taleplerine sarılmanın zeminini haline getirilmelidir.

Burjuvazinin planlarını bozacak tek güç işçi ve emekçilerin gücüdür. Bu gücü, bu iradeyi açığa çıkartmaksa, komünist ve devrimcilerin görevidir. Tıpkı 1 Mayıs’ta yaşandığı gibi! Tıpkı bu ay yıldönümünü kutladığımız büyük işçi direnişi 15-16 Haziran’larda olduğu gibi!

Kendi yangınımızı kendimiz yakalım! Sıcak geçecek yazı, burjuvazi için cehenneme çevirelim! Görev başına!

Okurlara...

Merhaba,

1 Mayıs’ı geride bıraktık ama tartışmaları hala bitmedi. Devrimci saflarda bu konuda oldukça farklı değerlendirmeler ortaya çıkıyor. Kimi devrimci yapılar, kendileri içinde yer almadığı için, Taksim’de kazanılan zafere yok sayıyorlar. Kimileri, kitlelerin gözünde Taksim’in ne kadar meşrulaşmış olduğunu öngörememenin sıkıntısı içinde, bir biçimde kendilerinin de Taksim’e çıktığını kanıtlamaya çalışıyor. Biz ise, Mart ayının sonlarından itibaren Taksim’i savunmuş, bunu bütün ajitasyon-propaganda materyallerimize yansıtmış, bütün gövdemizle Taksim’e kilitlenmiş ve sonunda da haklı çıkmış olmanın haklı gururunu taşıyoruz. Bu konudaki değerlendirmelerimizi sayfalarımızda bulacaksınız.

Seçim takvimi belirlendi ve önümüzdeki iki ay için gündemdeki yerini aldı. Yapılan bayrak mitinglerinin arkasından, rüzgarı arkasına almış görünen CHP, çok açıktan burjuvazinin uşaklığını yapıyor, kitlelere tek bir vaat bile bulunmadan, burjuvazinin taleplerini tekrarlayıp duruyor. DSP’den Genç Parti’ye kadar uzanan geniş bir sağ yelpazeden ittifak arayışlarına girişiyor. Burjuva partilerin seçim hazırlıkları, ayrıca seçim taktiklerinin belirlenmesi, devlet, hükümet, ordu, demokrasi kavramları konusunda ML bakış açısının ne olması gerektiğine dair yazılar da dergimizin sayfalarında yer alıyor.

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, Ankara’nın en merkezi yerlerinden birinde patlayan bomba, halktan, emekçi insanların ölmesine, yüzden fazla emekçinin yaralanmasına neden oldu. Bombayla gözler bir anda PKK’ye ve Irak Kürt Bölgesine çevrildi. Bombanın patlaması, Kürt Bölgesine dönük savaş çığırtkanlığını artıran bir etken oldu. Emekçi halka, sıradan insanlara zarar veren her tür eylem, devrim saflarına yabancı, yanlış bir eylem çizgisidir, böylesi anlayışlara kesin olarak karşı durmak gerekir.

Yeni sayıda buluşmak dileğiyle...

54. sayıda

3	Düzen partilerine oy yok
5	Ulus’ta patlayan bomba
6	Barakalarda yaşam
7	PTT çalışanları kreş istiyor
8	1 Mayıs’ın ardından
9	Devrimci 1 Mayıs Platformunun açıklaması
10	Feribot işgalinden Taksim’e
Vali istifa
11	Cumhuriyet mitingleri ne anlatıyor
12	Almanya’da G8 zirvesi
13	Kapitalizmi tarihe gömeceğiz
14	“Fethetmek için dünyayı
Savaştık, savaşıyoruz, savaşaacağız”
16	Kolları asılı kaldı
18	GAP bölgesinde halk sağlığı (2)
19	Organ mafyası kapitalizmin gerçek yüzüdür
20	Fransa’da yeni cumhurbaşkanı Sarkozy
Lübnan tezkeresi tutsakları serbest
21	Estonya’da anıtlar yıkılıyor
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Parlamento seçimlerine yaklaşım

Burjuva siyaset, son yıllardaki en hızlı günlerini geçtiğimiz bir aylık sürede yaşadı, yaşıyor...

Olaylar başdöndürücü bir hızla gelişti ve sonunda, seçim tarihi erkene alınarak, bir “baskın seçim”le karşı karşıya kalındı. Kasım ayında yapılması gereken seçimler, 22 Temmuz’a alındı.

Şimdi “seçim sathı mahali”ne giren düzen partileri büyük bir hızla seçime hazırlanıyor.

Seçim sürecine nasıl girildi?

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin, egemen klikler arasında süregelen çelişkileri iyice keskinleştireceği biliniyordu. Fakat kapışma, tahmin edilenden de sert oldu. Andıçlar, muhtıralar, mitingler, birbirini izledi. Halk, “laik-dinci” çelişkisi şeklinde bölünmeye, yapay bir saflaşma oluşturul-

ma AKP, bir manevra ile Erdoğan yerine Gül’ün adaylığını açıkladı. Gül üzerinde uzlaşma sağlandığı düşünülürken, kısa bir süre sonra öyle olmadığı anlaşıldı. Ordu, 27 Nisan’da “e-muhtıra” yayınlayarak AKP hükümetini hedefe çaktı. İki gün sonra bu kez İstanbul-Çağlayan’da yapılan miting ise, artan kitleliliği ile AKP karşıtlarının elini güçlendirdi. Anayasa Mahkemesi de, işin hukuki kısmını tamamlayınca, son nokta koyulmuş oldu.

Mecliste 367 milletvekilinin oyunu almayı başaramayan AKP, birkaç girişimden sonra teslim bayrağını çekmek zorunda kaldı. Gül, adaylıktan çekildi ve AKP de “erken seçim”e razı olmak durumunda kaldı.

Yönetememe krizine bulunan çare:

22 Temmuz seçimleri

Seçimler; egemen kliklerin keskinleşen

“laik kesimlerin” darbeci bir şekilde bunu engelledikleri temasını sürekli işliyor.

Devletin bugünkü haliyle, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi, 5 artı 5 formülü gibi “başkanlık” ya da “yarı-başkanlık” sistemine hemen geçiş yapamayacağı ortadadır. Geçen cumhurbaşkanlığı seçiminde de tartışılan bu formüller yaşama geçirilememiştir. Zaten Cumhurbaşkanı Sezer de beklenildiği gibi veto etmiştir. Ancak devletin “yönetememe krizi” önümüzdeki dönem yeni arayışları gündeme getirecektir. Bunu yeni meclisle çözme planları bugünden konuşulmaktadır. Fakat fiilen işlemez hale getirilmiş ve son günlerini yaşayan bir meclise bunu yaptırmayacakları bellidir.

Demokrasi aldatmacası, seçim oyunu

Sözde demokrasi savunucusu AKP, son demlerinde meclisten alelacele yasalar çıkarırken, seçim ve partiler yasası gibi, anti-demokratik yasalarda hiçbir değişikliğe yanaşmamıştır. Hükümet olduğu dört buçuk yıl boyunca da AB’ye uyum adı altında yapılan değişikliklerde, temel hak ve özgürlükler kapsamında hiçbir değişiklik yoktur. Aksine düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne yeni engeller dikerken, IMF reçetelerine uygun biçimde burjuvaziye daha rahat sömürme ve yağma olanakları tanımış, özelleştirmeler en fazla bu hükümet döneminde gerçekleşmiştir.

Tabi ki sadece AKP değil, tüm düzen partileri, anti-demokratik yasaları korumada ve daha da ağırlaştırmada birlikte hareket etmektedirler. Mecliste bulunan tüm partiler, seçim barajının yüzde 10’da kalmasında anlaşmışlardır. Cumhurbaşkanı Sezer başta olmak üzere kimi düzen partileri ve devlet kurumları da, barajın kalkmasını değil, en fazla bir-iki puan düşürülmesini istemektedirler. Bu da DTP’nin meclise girmesini engellemek için bulunan sınırdır. Hatırlanacaktır; 3 Kasım seçimlerinde DEHAP’ın oy oran yüzde 6 civarındaydı. İşte egemenlerin sözde en demokratik görüneni bile bu durumdadır.

Son birkaç ay içinde büyük bir hızla tırmanan krizde, ortaya çıkan bir gerçek de “12 Eylül anayasası”nın artık dikiş tutmaz hale geldiğidir. Faşist cunta döneminde, genel olarak toplumsal muhalefeti zapt-u rapt altına almak için hazırlanmış olan bu anayasa, aynı zamanda egemen kliklerin çekişmesini de asgariye çekmeyi hedefliyordu. Ancak son gelişmeler, 12 Eylül anayasasının artık bu görevini de oynayamadığını gösterdi. Bugüne dek kimi değişiklikler ile idare ettirilen anayasanın tümünden değişmesi gerektiği daha fazla tartışılır oldu. Elbette, işçi ve emekçilere dönük baskı ve sömürü yasaları korunarak, 12 Eylül anayasasının emekçi kitlelerin lehine değiştirmek, ancak demokratik taleplerle kitlelerin sokağa dökülmesi ve haklarını alana dek eylemlerini sürdürmeleriyle mümkün olacaktır çünkü. Egemen kliklerin gönül rızası ile değil...

DÜZEN PARTİLERİNE OY YOK!

maya çalışıldı. Bunda belli bir başarı da elde edildi. Ve bu kapışmanın en azından bu kesitteki galibi “laik cephe” oldu.

Aylar öncesinden dananın kuyruğunun cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kopacağı bekleniyordu. Burjuvazi, 2007 yılını “kader yılı” ilan ederken, bu yılın hem cumhurbaşkanlığı hem de genel seçimler olmasını hesaba katmıştı. Fakat her kesimin üzerinde anlaşabileceği “makul-ılımlı” bir aday ile bu süreci olabilecek en az hasarla atlatabileceğini düşünüyor, ona çalışıyordu. Ama olaylar önceden planlandığı gibi gitmedi.

CHP’nin başını çektiği muhalifler, cumhurbaşkanlığı makamını “son kale” ilan etmişler ve onu cengaverce savunacaklarını bildirmişlerdi. Cumhuriyet gazetesinin “tehlikenin farkında mısınız” kampanyaları da buna kitle tabanı oluşturmaya hizmet etti. Başlangıçtaki hedef; tabandan yaratılan basınla Erdoğan’ın aday olmasını engellemek, AKP’nin daha ılımlı bir adayı çıkarmasını sağlamaktı. Fakat AKP de eline geçirdiği bu fırsatı kaçırmak istemiyordu. Erdoğan, son ana kadar kendi adaylığında direndi. Bunun üzerine Genelkurmay 12 Nisan’daki basın açıklamasında, AKP’ye üstü örtük mesajlar verirken, “cumhuriyet mitingleri”nin ilki olan 14 Nisan Tandoğan mitingine de desteklerini sundu. Ve miting tahmin edilenin ötesinde kitlesel olunca, “laik cephe”nin sesi daha gür çıkmaya başladı.

çelişkilerini yumuşatmak, kilitlenen cumhurbaşkanlığı seçimlerini çözmek, yükselen tansiyonu düşürmek ve bir bütün olarak devletin “yönetememe krizini” aşmak için bulunan son çareydi. Buna karşın varolan partilerin durumu, kitlelere umut vermekten uzaktı. Tüm kamuoyu yoklamaları AKP’yi yine birinci parti gösteriyor, meclis aritmetiğinin 3 Kasım seçimlerinden çok da farklı olmayacağını ortaya koyuyordu.

AKP karşısında, sağda ve ‘sol’da parti birleşmeleriyle alternatif yaratıldı. Hatta CHP, “sağa açılma”, “merkeze yerleşme” vb. sözleriyle, AKP’ye karşı oluşturulan “laik cephe”nin toplanma merkezi olarak, Yaşar Okuyan, İlhan Kesici gibi faşist politikacılara, Genç Parti gibi bir partiye kapılarını açtı.

Elbette AKP de boş durmadı, durmuyor. Her ne kadar orduyu arkasına alan CHP gibi bangır bangır gelmiyorsa da, daha alt perdeden işini yürütmeye çalışıyor. “Darbe karşıtı”, “demokrasi yanlısı” ve “mağdur” görünerek, kitle temelini sağlamlaştırmaya gayret ediyor. Böylece hem darbe karşıtı kesimlerin, hem de AB ve ABD emperyalistleri ve işbirlikçilerinin desteklerini almaya çalışıyor. “Darbeye karşı direnme” ya da “vuruşarak çekilme” gibi argümanlarla, geleceği örtüyor. O yüzden de son bir manevra ile cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesini gündeme getiriyor. Kendisinin milletin temsilcisi olduğu ve sorununu milletle çözmeye çalıştığı, buna karşın

Son bir-kaç ay içinde büyük bir hızla tırmanan krizde, ortaya çıkan bir gerçek de “12 Eylül anayasası”nın artık dikiş tutmaz hale geldiğidir. Faşist cunta döneminde, genel olarak toplumsal muhalefeti zapt-u rapt altına almak için hazırlanmış olan bu anayasa, aynı zamanda egemen kliklerin çekişmesini de asgariye çekmeyi hedefliyordu. Ancak son gelişmeler, 12 Eylül anayasasının artık bu görevini de oynayamadığını gösterdi.

Burjuvazi, seçimlerin, demokrasinin en önemli unsuru olduğunu söyler durur. Son sözü halkın söyleyeceği, her şeyi sandığın belirleyeceği üzerine bolca yalanlar söyler. Özellikle seçim arifesinde bu demagojiler daha da artar. Şimdi yine öyle bir dönemdeyiz. Oysa sadece son aylardaki gelişmeler bile bütün bunların bir aldatmacadan ibaret olduğunu gözler önüne sermiştir. Seçmenin yüzde 25 oyunu alan AKP, tek başına hükümet olup cumhurbaşkanını da seçmek isteyince, ordu muhtırası ile erken seçime gitmek zorunda bırakılmıştır. Seçme ve seçilme hakkı kağıt üzerinde bir hak olmaktan öte bir anlam taşımamaktadır. Partilerin önünde kuyruğa giren milletvekili aday adaylarının sadece bu aşamada harcadıkları paranın 50 milyar olması bile, “her vatandaşın seçilme hakkı”nın elinden alındığını görmeye yeter. Bu aday adayların aday olabilmesi de parti başkanlarının dudaklarından çıkacak söze bağlıdır. Önseçim bile yapılmamakta, her şeyi parti yönetimi ve başkanı belirlemektedir. İşte 12 Eylül’ün “partiler yasası” budur. Demokrasi’nin d’si bile yoktur ne partiler, ne seçim yasalarında.

Kürtlere de meclis kapalı

Meclisin kapıları işçi ve emekçileri sonuna dek kapalıdır. İyi bir işi olan şanslı bir işçi ve emekçinin aylık kazancı ortalama 1 milyar civarında iken, 50 milyarla aday adayı olamayacağı açıktır. Aday oldukları durumda ise harcamalar 200 milyara çıkmaktadır. Dolayısıyla bir işçi ve emekçi için bırakalım milletvekili olmayı aday adayı olmak bile tümüyle hayaldir.

Meclis, sadece işçi ve emekçilere değil, Kürtlere de kapalıdır. Elbette Kürt kimliği ile girmek isteyenlere. Yoksa bugüne dek oluşan meclislerde gerici-faşist birçok Kürt kökenli milletvekili hatta bakan olmuştur. Ama bunlar her zaman kraldan çok kralcı kesilmişler, kendilerini devlete kanıtlamak için Kürt halkına bir Türk şoveninden daha fazla saldırmışlardır. Ne zaman ki Kürtler ulusal kimliklerinin bilincine vararak, Türkleştirme politikalarına karşı durarak meclise girmeye çalışmışlar, o zaman önlerine sayısız engel dikilmiştir. ’93 seçimlerinde SHP çatısı altında meclise giren DEP milletvekillerinin yaka-paça meclisten gözaltına alınmaları ve 10 yılı aşkın süre hapiste tutulmaları akıldardadır. Keza her seçim dönemi, çeşitli yasalarla, zorluklar çıkararak, Kürt halkı üzerinde baskı ve şiddeti artırarak, Kürt partilere oy vermeleri engellenmeye çalışılmaktadır.

Bu seçimlerde de DTP’nin meclise girmesini önleyebilmek için yasa üzerine yasa çıkarmaktadırlar. Zaten yüzde 10 barajı, büyük bir engel olarak durmaktadır. DTP baraj engelini aşmak için “bağımsız aday”larla seçime girme kararı almıştır. Fakat bunun için de çeşitli engelleme girişimleri gündeme gelmiştir. Bağımsız adayların isminin de oy pusulasına geçirilmesi buna bir örnektir. Diğer yandan eski DEP milletvekilleri de dahil olmak üzere DTP’nin adaylarına hukuki engel hazırlığı söz konusudur. Mahkemelerden “milletvekili seçilemez” kararı çıkartılarak, bu adayların önü baştan kesilmeye çalışılmaktadır.

DTP ise, meclise girebilmek için her şeyi denemeye hazır görünmektedir. 3 Kasım seçimlerinde, SHP gibi şoven bir partiyle ittifak yapan reformist Kürt hareketi, şimdi de benzer arayışlar içindedir. Öcalan, bu seçimleri 1946-50 arası sürece benzeterek “o dönemde DP listelerinde solcular da yer almıştı” diyerek başını kontrgerilla Mehmet Ağar’ın çektiği DYP ve AKP’yi ittifak yapılabilecek partiler olarak göstermiştir. Kürt reformistlerinin başından beri parlamento seçimlerine yaklaşımı,

Elbette seçimlerde kitlelerin politikaya daha açık hale gelmesinden yararlanılmalıdır. Ancak bu düzen teşhiri, devrim ve sosyalizm propagandası için olmalıdır. Parlamentarist hayaller yaymak için değil! “Düzen Partilerine Oy Yok!” temel sloganımız, bu seçimde de geçerlidir. Aynı şekilde reformist seçim blokunu desteklememiz söz konusu olamaz.

icazet dileyen biçimde olmuştur. Buna karşın devletin tavrı her geçen dönem daha da sertleşmekte, Kürt adayların seçilmemesi için elinden geleni yapmaktadır.

22 Temmuz seçimlerinin özgünlüğü

Burjuvazi bu seçimlere kendi arasında yaşanan büyük bir kapışmanın ardından girmektedir. 22 Temmuz’da seçime gitmek, planlanan bir tarih olmamış, bir yerde hepsi buna mecbur kalmıştır. Kitleler bu it dalaşına alet edilmeye çalışılmış ve ilk kez milyonları bulan büyük mitingler gerçekleşmiştir. Kitlelerin politizasyonu artmış, yeniden sokağa çıkma alışkanlığı başlamıştır. “Laik-dinci” ekseninde körüklenen saflaşma, ABD ve AB emperyalistlerine karşı “Bağımsız Türkiye” sloganlarının ağırlık kazandığı gösterilere dönüşmüştür. AKP karşıtlığı, ABD ve AB emperyalistlerine karşıtlıkla birleştirilerek, bu iki emperyalist güce ve onların işbirlikçilerine yönelmiştir. Bu yönüyle 22 Temmuz seçimleri, egemen klikler şahsında bağlı oldukları emperyalistlerin de açık bir savaşı niteliğindedir.

ABD emperyalizminin Irak ve Afganistan’da yaptığı katliam ve vahşet, Türkiye halklarındaki ABD karşıtlığını daha da büyütüştü. Bununla birlikte ABD’nin Irak işgaliyle birlikte Kuzey Irak’ta (Güney Kürdistan) bir Kürt devletinin kurulması, faşist-şoven kesimlerce Kürt halkına karşı düşmanlığı körüklemek için kullanıldı. Bu da ABD karşıtlığını farklı bir cepheden arttıran faktör oldu. Öte yandan AB, bir demokrasi umudu olarak pompalanmış fakat geçen süre zarfında bu yönde hiçbir gelişme olmayınca, AB’ye verilen destek de tükenmiştir. AB emperyalistlerinin Türkiye’ye çıkardığı kimi zorluklar da, AB’ye duyulan tepkiyi arttırmıştır.

Bugün emperyalist soygun ve yağmaya karşı artan öfke, ABD ve AB emperyalistlerinde somutlanmaktadır. Buna karşın son yıllarda hızla büyüyen Çin veya kendini yeniden toparlayan Rus emperyalistleri, bir emperyalist güç gibi değil, ABD ve AB’ye karşı birlikte hareket edilebilecek ülkeler gibi görülebilmektedir. Bu emperyalistlerin işbirlikçileri de bundan yararlanarak “ABD veya AB’ye muhtaç değiliz, yönümüzü Doğu’ya Rusya ve Çin’e dönebiliriz” propagandası yapmakta, bu da kitlelerde giderek artan oranda yankı bulmaktadır. Ordu içinde kimi generallerin, başını İP’in çektiği partilerin Rus ve Çin emperyalistleriyle ilişkileri bilinmektedir. CHP Başkanı Baykal bile son demeçlerinde, Rusya ile ilişkileri geliştirmekten söz etmiştir. ABD’nin Kürt meselesinde yaklaşımı, egemen klikler arasında yeni ara-

yışları getirmiş durumdadır. Emperyalistler arası paylaşım kavgasının olanca hızıyla Ortadoğu’da sürdüğü bir dönemde, Türkiye’nin nerede saf tutacağı tüm emperyalistleri yakından ilgilendirmekte, o yüzden her biri çeşitli hamleler yapmaktadır. 22 Temmuz seçimleri, hangi klığın, dolayısıyla hangi emperyalistin hakimiyeti eline geçireceğinde önemli bir dönemeç olacaktır. O açıdan ayrı bir öneme sahiptir.

Bu seçimlerde kitlelerin artan politizasyonundan yola çıkarak, yükselen taleplerin ekonomik değil, politik olacağı söylenmektedir. Kuşkusuz anti-emperyalist, demokratik hak ve özgürlükler taleplerinin yükseltilmesi olumlu bir gelişmedir. Ancak yaratılan politizasyon çarpıktır; anti-emperyalizm ABD ve AB ile sınırlı ve şovenizme bulanmıştır, demokratik talepler ise “laik-dinci” çelişmesine alet edilmiştir. Bunu doğru kanallara akıtılabilmek, komünist ve devrimcilerin görevidir. Öte yandan kitlelerin ekonomik sıkıntıları, işsizlik ve yoksulluk had safhadadır. Bu yöndeki talepler, seçim döneminde daha da artacaktır.

Seçimlerde devrimci tavır

“Laik-dinci” saflaşması körüklenip cumhuriyet mitingleriyle kitlesel bir muhteva kazanınca, devrimci-demokrat kesimlerden “3. cephe” tartışmaları gündeme geldi. Bu da bir “seçim bloku” oluşturmaya havale edildi. Başını Kürt reformistlerinin çektiği bu kesime, kimi devrimci yapılar da katılmaktadır. Bir önceki seçimlerde olduğu gibi, Kürt reformistleri ile birlikte seçim bloku oluşturma girişimleri artmış, parlamentarist hayaller yeniden pompalanmaya başlamıştır. Kürt illerinden Kürt adayların çıkması, Batı illerden ise SDP, EMEP gibi reformist partilerden ve aydınlardan adayların saptanmasında bir hemfikirlik vardır. DTP’nin bağımsız adaylarla yaklaşık 35-40 milletvekilini meclise sokabileceği düşünülmekte, bunun içine girmeye çalışılmaktadır.

“Sınır ötesi operasyon” hazırlıklarının yeniden ve yüksek sesle tartışılmaya başlandığı bir dönemde, DTP’ye çıkarılan engellerin daha neler olabileceği bilinmezken, bu tür rakamlar vermek ne kadar doğrudur, ayrı mesele. Ama daha önemli olanı, bir kez daha devrimci-demokrat kitlelerin parlamentarist politikalara alet edilmesidir. Öyle ki, bu yapılar kitleleri seçim listelerinde adlarını bulmaya davet etmekte, tıpkı burjuva partileri gibi seçim günü oy kullanmaya çağırmaktadır. Oysa 3 Kasım seçimlerinde yüzde 25’e varan bir kesim oy kullanmamış ya da geçersiz oy atmıştır. Aynı şekilde son yerel seçimlerde de bu oran, yüzde 25’in üzerindedir. Kitlelerin burjuva parlamentosuna ve seçimlere güvensizliği artarken, bunu körüklemek ve kitleleri sandığa çağırarak, devrimcilerin işi olmamalıdır.

Elbette seçimlerde kitlelerin politikaya daha açık hale gelmesinden yararlanılmalıdır. Ancak bu düzen teşhiri, devrim ve sosyalizm propagandası için olmalıdır. Parlamentarist hayaller yaymak için değil! “Düzen Partilerine Oy Yok!” temel sloganımız, bu seçimde de geçerlidir. Aynı şekilde reformist seçim blokunu desteklememiz söz konusu olamaz. Seçim süreci devrimci ajitasyon ve propagandayı daha geniş kitlelere ulaştırmak için değerlendirilecektir. Seçimin bir aldatmaca olduğu, gerçek demokrasinin devrimle geleceği anlatılacaktır. Sandığa da “Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!”, “Tek Yol Devrim”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm” gibi sloganların bulunduğu pusulaları atmaları tavsiye edilecektir. En geri noktada geçersiz oy vermeleri istenmelidir. Parlamento seçimlerinde devrimci duruş budur.

Ulus'ta Patlayan Bomba

Bir taraftan cumhuriyet mitingleri, bir taraftan da Ankara'da patlayan bomba, kitleleri savaşa hazırlamanın önemli dayanakları haline getiriliyor.

22 Mayıs günü saat 18.45'te, Ankara'nın en merkezi yerlerinden birinde patladı bomba. 6 kişi öldü, 100'den fazla insan yaralandı. Ankara'nın en eski alışveriş çarşısının önünde, bir otobüs durağında patlamıştı bomba. Durak ve çarşı işten çıkmış evine dönen insanlarla doluydu. Sadece sıradan halka zarar veren, onları öldüren, yaralayan bir eylemdi.

Patlamanın arkasından, devlet erkani akın akın bölgeye incelemelerde bulunmaya geldi. Türkiye'de ilk defa Genelkurmay Başkanı, Kuvvet Komutanları, Başbakan, peşpeşe bölgeye gelerek, olay yerini kendi gözleriyle gördüler, incelediler. Patlayıcının yaklaşık 10 kilo ağırlığında plastik bomba olduğu açıklandı. Polislin yaptığı açıklamaya göre, "PKK'li bir intihar eylemcisi" patlatmıştı bombayı!

Halka zarar vermek yanlıştır

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, patlamayı henüz üstlenen olmamıştı. Ancak devlet, 18 Mayıs günü ateşkesi bitirdiğini duyan PKK'nin yaptığını açıkladı. Aynı akşam Genelkurmay Başkanı'nın arabasının saat 19.45'te o yoldan geçecek olması, eylemin onu hedeflemesi ihtimalini düşündürmüştü.

Hedefi ve amacı ne olursa olsun, kitlelere zarar veren eylemleri hiçbir zaman onaylamadık, onaylamayız. Devrimci bir yapının eyleminin hedefi net, açık, her türlü çarpıtma ihtimalinden uzak, kitleler tarafından anlaşılır olmasıdır. Bunun dışına çıkan her eylem, devrimci bir yapının varlık nedenine, ideallerine aykırıdır, üstelik provakasyonlara da açıktır.

Burjuvazi cephesinden ise, bu türden kitlelere zarar veren eylemler, kendi politikasına kitle tabanı yaratmak için son derece elverişli bir zemin sunmaktadır. Son bombalama eylemini de içeride ve dışarıda Kürt halkına, Irak'ın Kürt bölgesine karşı yürütülecek saldırıya, kitle desteği oluşturmak için kullanmıştır. Kürt bölgesine dönük "sınır ötesi operasyona" kitleleri daha istekli, gönüllü hale getirmeyi amaçlamaktadır. Faşist-şoven saldırganlığın, bu patlamadan sonra daha da yükseltileceği bellidir.

Irak-Kürt bölgesi hedefte

Bomba belki de Genelkurmay Başkanı Büyükanıt'ı hedefliyordu. Ancak bomba tam da Büyükanıt'ın hesaplarına ve hedeflerine uygun koşullarda patladı, o kesimin politikalarını güçlendiren bir etki yarattı.

Bombanın patlamasından bir gün önce, Koor-

dinatör Edip Başer, "PKK konusunda atılacak son bir adım, açılacak son bir kapı kaldı" demişti. Ve bu adımın

atılmasının arkasından istifa edeceğini açıklamıştı. Aynı gün Başer, hükümet tarafından görevden alındı.

ABD'nin Kürt sorunu konusunda çıkarlarının bugün Kürt hareketine destek vermekten ve onu kendisine yedeklemekten geçtiğini çeşitli yazılarımızda ifade etmiştik. Gerek Irak'taki Kürt bölgesi'nin Irak işgalinde halen oynamakta olduğu önemli rol, gerekse PKK'nin yarın olası bir İran saldırısında kullanılması ihtimali, ABD emperyalizminin Kürt hareketiyle genel olarak ilişkilerini iyi tutmasına yol açıyor. PKK'nin de bu konuda istekli olduğu, ABD ile işbirliğine hazır olduğu yolundaki mesajları kendi yayın organlarında sıkça yer alıyor.

ABD'nin bu çizgisi, bugün AKP hükümetinin ve onun arkasındaki işbirlikçi burjuvazinin çizgisiyle uyum içindedir. Türkiye'deki ABD işbirlikçisi burjuvazi için, Türkiye'nin 'kırmızı çizgileri' çoktan silinmiştir. Onlar ABD ile olan çıkarlarına, ABD'nin kendilerine gelecek açısından vaatlerine ve bugün Kürt bölgesiyle yürüttükleri ekonomik ilişkilere bakıyorlar. Kürt bölgesinde inşaat sektörü başta olmak üzere, pekçok alanda Türkiye'den burjuvazinin yatırımlarının olduğu biliniyor. Bu kesim, Kürt sorunu konusunda daha yumuşak ve onun varlığını kabullenici bir çizgiye çoktan geçmiş durumdadır.

CHP'nin zaman zaman ifade ettiği "Kürtler AKP'den destek alıyor", "AKP teröre destek veriyor", "AKP, PKK ile pazarlık yapıyor" türü sözler de bu tablonun ifadesidir. Keza hükümetin Talabani, Barzani gibi Kürt önderleri ile çeşitli biçimlerde görüşmeler yapması da aynı çizginin ürünüdür. AKP, ABD emperyalizminin Kürt politikasını sürdürmektedir.

Ancak diğer taraftan, bugün parlamentoda CHP, orduda Genelkurmay tarafından temsil edilen diğer kesim, Kürt sorunu konusunda farklı bir çizgiyi temsil etmektedirler. ABD ve AB'den uzaklaşarak giderek Rusya'ya ve Çin'e yaklaşmakta olan burjuvazinin çıkarı, İran ve Suriye ile birlikte Kürt sorununu etkisizleştirmekten geçmektedir. Onların politikası, ABD'ye rağmen Kürt bölgesini işgal etmek üzerine kuruludur. Böylece hem bölgedeki petrol yataklarını ele geçirecek, hem de Kürt hareketine önemli bir darbe vurmuş olacaktır.

Savaş çığırtkanlığı yükseltiyor

Kitlelere zarar veren eylemler kitlelerde büyük bir infiale dönüşerek, eylemi yapanlara karşı tepkileri yükselten bir rol oynar genel olarak. Anka-

ra'da patlayan bomba da, bu yöne kanaliz edilmiştir. Bayrak seremonilerine yeni bir halka eklenmiştir bu bombayla. AKP'li Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı ve Ankara Ticaret Odası (ATO) çarşı es-

nafına bayraklar dağıtmış, 3 gün içinde çarşığı yeniden eski haline getireceklerine, esnafın zararını tanzim edeceğine söz vermiş, çarşının yeniden açılışını da Kürt karşıtı şoven gösteriye dönüştürmüştür.

Diğer taraftan, Kürt bölgesine saldırı hazırlıklarına hız verilmiştir. Sınırda yığınak yapılmakta, sınırötesi operasyon için tartışmalar yürütülmektedir. Ve bu operasyon, başka bir deyişle Türkiye'nin savaşa girmesi, 1 Mart tezkere tartışmasından bu yana, ilk defa bu kadar yakın görünmektedir.

Genelkurmay Başkanı 12 Nisan'daki basın açıklamasında "sınırötesi operasyon" için hazır olduklarını, hükümetin kararını beklediklerini açıklamıştı. Başbakan Erdoğan ise, bombanın patlamasının ardından Genelkurmay'dan bir teklif gelirse değerlendireceklerini söyledi. Ardından ABD, sınırlı bir operasyona izin verebileceklerini bildirdi. Son aylarda sınırı yığınak yapıp Kürt bölgesinde operasyonlarını arttıran ordu, Ankara'daki bombanın patlaması ile birlikte bu yöndeki baskısını son raddine getirdi, AKP ve ABD'yi de açık kapı bırakmaya zorladı.

Türkiye'nin yeni emperyalist savaşta hangi safata yeralacağı henüz netleşmiş değildir. Farklı emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin bu yöndeki çekişmeleri sürmektedir. Dengelerin bu kadar kritik olduğu bir aşamada, bugün savaş kararını almakta acele etmemeye çalışıyorlar. Ancak bir taraftan da kitleleri bu savaşa hazırlamak için uygun zemini oluşturuyorlar.

Bir taraftan cumhuriyet mitingleri, bir taraftan da Ankara'da patlayan bomba, kitleleri savaşa hazırlamanın önemli dayanakları haline getiriliyor.

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(Bolşevik) imzalı açıklamayı, güncel öneminden dolayı yayınlıyoruz.

"Ankara'da 22 Mayıs günü patlayan bombanın faili olduğu açıklanan Güven Akkuş, '96 yılında örgütümüzün bir taraftarı olarak bizimle ilişki yürütmüştür. Aynı yıl tutuklanmış, iki yıl cezaevinde yatmıştır. Cezaevinde bulunduğu süre boyunca komünümüzde yer almıştır. '98 yılında cezaevinden çıktıktan kısa bir süre sonra yurtdışına gitmiş ve örgütümüzle hiçbir ilişkisi kalmamıştır.

Kitlelere, sıradan halka zarar veren eylemler, örgütümüzün ilkesel olarak karşı çıktığı eylemlerdir.

24 Mayıs 2007
TİKB(Bolşevik)"

Vahşi kapitalizmden günümüze BARAKALARDA YAŞAM

Organize sanayi bölgelerinin etrafında ve yakın mahallelerde derme çatma barakalarda, depolarda, küçük küçük odalarda yaşamaya çalışan onbinlerce hayatlar...

Günboyu ağır ve kötü çalışma koşullarına tabi tutulan işçiler, barakalarda sağlıklı koşullarda yaşamını sürdürüyorlar. Daracık odalarda 8-10 kişi kalıyorlar. Kullanacakları ortak da olsa bir mutfakları yok, suları akmayan, toz duman içinde ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıyalar.

Elbette her birinin bir yaşam hikayesi var. Mesai arkadaşlarının onlara söylediği "gurbetçiler" yaşam hikayelerini anlatıyor. Kendi ülkelerinde gurbetçi yaşamak... Diyarbakır'dan, Urfa'dan, Trabzon'dan, Ordu'dan vb. geçimlerini sağlamak için metropol şehirlere gelip çalışanlar... Eşi, çocuğu, anası babası memlekette, kendileri ağır çalışma koşullarında ve barakalarda yaşayan "gurbetçi işçiler"...

"Sıcak Yataklar"

Kapitalizmin ilk geliştiği 1800'lü yıllarda fabrikaların etrafında baraka yapılı mahalleler bulunurdu. Bu barakalarda, fabrikalarda çalışan işçiler kalıyordu. Burjuvazi yani patronlar, yollarda zaman kaybı olmasın diye, işçi evlerini fabrikanın yanı başına getirmişti. 15-16 saatlik çalışma koşulları dayatılıyor ve işçiler vardiyalı bir şekilde dönüşümlü çalıştırılıyordu. Öyle ki yataklardan biri kalkıyor, diğeri yatıyordu. O yüzden bu işçi yataklarına "sıcak yataklar" adı verildi. Çünkü yataklar gerçekten de soğumaya fırsat bulamıyordu.

Bugün de işçi sınıfına dayatılan çalışma koşulları ve barınma sorunu, vahşi kapitalizm dönemi aratmayacak durumda. Sanayi havzalarında ve organize sanayi bölgelerinde sigortasız, sendikasız çalışan işçiler, barınma hakkından da yoksunlar.

Büyükçekmece Kıracı'ta bulunan Kotçular Sitesi'nde çalışan binlerce işçi, ya atölyelerin üstünde, ya da atölyelerin arkasında bulunan boş arazideki barakalarda kalıyorlar. Tuvalet ihtiyacını neresi uygunsa orada gideriyorlar. Banyoyu fabrikasındaki kazanlar içinde yapıyorlar. Kars, Diyarbakır, Van, Urfa ve Karadeniz'in birçok ilinden geçimleri için çıktıkları bu yolculuk, onları bu kötü şartlarda yaşamaya zorunlu bırakmış. Aralarında Gürcistan, Azerbaycan gibi ülkelerden gelenler de var. Kapitalizmin doğası, karakteri böyle. Yoğun işgücü sö-

İşçiler, barakalarda küçük küçük odalarda topluca yaşıyorlar. İşyerinde kaptıkları meslek hastalığını yanındaki arkadaşlarına bulaştırma riski yüksek. Barakaların bizzat kendisi, her türlü hastalığa davetiye çıkarıyor. İşçiler, gerek barındıkları sağlıklı yerler, gerekse meslek hastalıkları itibarıyla, hastalığı ilerleten ortamda yaşamaya çalışıyorlar.

mürüsüyle besleniyor. İşgücü sömürüsüyle elde ettiği azami karla, üretim araçlarının sahibi burjuvazi sefahat içinde yaşıyor.

Milyonlarca işçi barakalarda, köprü altlarında

Tütüne gelen kota yüzünden İstanbul'a geldiğini söyleyen ve Kotçular Sitesi'nde çalışan Yusuf Toktaş, kaldıkları yeri şöyle anlatıyor: "Kaldığımız koşullar tam bir rezalet. Yağmur yağdığı zaman içerde bir karış su birikiyor. Kim yatmaya gidiyorsa ilk başta içerdeki suyu boşaltıp içeriye öyle giriyor. Kaldığımız barakaların hiç bir koruması yok. Üst üste yığılmış tuğlaların içinde yatıyoruz. Atölyelerin tozu olduğu gibi içeri geliyor. Sabah uyandığımızda toz içinde kalkıyoruz. Yaşanacak gibi değil. Ama biz mecburen kalıyoruz. Tüm bu çalışmanın karşılığında 400 YTL ücret alıyorum. Bunun dışında buhar kazanları için gelen kömürü de zımpara taşlarını da işçilere taşıyorlar. İnsanın pestili çıkıyor, ama dinlenmek yok" Vahşi kapitalizm dönemiyle ne kadar benzerlikler taşıyor Yusuf'un anlattıkları.

İş kazalarından dolayı işçilerin "burada ölmek değil yaşamak tesadüf" dedikleri teshanelerde durum, Kıracı'tan farklı değil. Terssane yakınındaki mahallelerde işçi evleri bulunuyor. Büyük bir fabrikayı andıran binada yüzlerce tersane işçisi kalıyor. Mesai arkadaşları burada kalanlara "gurbetçiler" di-

yorlar. Öğreniyoruz ki gerçekten öncesinden bina tekstil fabrikasıymış. Binanın sahibi Ali Güven koca fabrikayı 10-12 metre kare şeklinde küçük küçük odalara bölerek her oda başına 350-400 YTL kira alıyor. Her odada 8-10 kişi kalıyorlar. Adeta üstüste yatıyorlar. Yataklar yanyana serilmiş, yataklara basmadan adım atamıyorsun. Ortak kullanacakları mutfakları dahi yok. "Tersanede toz duman içerisinde çalışıyoruz. İşyerinde banyo yapamıyoruz" diyor işçilerden biri. "Çalışma koşullarımız çok ağır" diyor bir diğeri. "Eve gelince de dinlenemiyoruz. Tersanede patronlar önlem almadıkları için durmadan iş kazaları oluyor, her an iş kazasıyla karşı karşıyayız" diyor Halil. "Gurbetçi olduğumuzdan ev bulamıyoruz. Küçük odaya 400 milyon veriyoruz. Tamirat işlerini de bina sahibi yapmıyor. Kendimiz yapıyoruz" diye ekliyor. Tuvalet tıkanmış, kokudan içeri girilmiyor. "Söyleye söyleye ancak bir ay sonra yapıldı" diyor işçiler. "Bundan daha beteri var" diyor Ahmet. Bir depoyu küçük küçük odalara bölüp tersane işçilerine kiradıklarını anlatıyor. Tersanede temizlik işinde çalıştığını (boya tankerinin içini temizleyen) söyleyen Ahmet; "bir kişi 20 dakika tankerin içinde kalamaz, çıktığında tinerilerden daha beter durumda olurum, en az on dakika kendime gelemiyorum" diyor.

Kapitalizmde üretim insanlığın yararına, toplumun yararına yapılmaz, en fazla karı, azami karı elde etmek için yapılır. İşçilerin sağlığı, barınma koşulları, üretim araçlarının sahibi burjuvaziyi ilgilendirmez. Sanayinin ilk geliştiği yıllarda işçilerin eşlerini, çocuklarını da çalıştıran burjuvazi, işçilerin fabrikalardan uzak olmaması için fabrikanın yanına barakalar kurmuştu. Yol, zaman kaybı demekti, keza çocuklarını, eşlerini bu şekilde değerlendiremeyecekti.

Bugün de işgücü üzerindeki sömürünün bu kadar yoğun olması, işsizliğin devasa boyutlara ulaşmasından, aslolarak da işçilerin örgütsüzlüğünden kaynaklı. Bu durum patronları, iyice pervasızlaştırıyor, iliklerine dek sömürmeyi kolaylaştırıyor. İşçilerin kalacak yeri olmaması, Kıracı'ta Kotçu Sitesi'nde ya da Tuzla'da Tersanede çalışan işçilerde

öründüğü gibi “muhtaçlık” duygularını artırıyor. Patronlar açısından, “nasılsa fabrikanın yanında veya fabrikada çalışan işçiler var. Bunlar benim işçim, kamyonu boşaltmak için neden hamal tutup para vereyim ki” oluyor. Haksızlığa verilen bir tepki, işsiz kalmak yanı sıra gurbette evsiz de kalmak demek. Patronlar da bunu bildikleri için sömürü ilanesini iyice sıkıyorlar. Taşeronlaştırma, esnek çalışma biçimleriyle, daha ağır çalışma koşullarını dayatıyorlar. Bir işçi işe gelmeyen üç günlük yevmiesini kesiyorlar. Hamal ürün parası yine işçilerden kesiliyor. “Bu koşullar altında çalışılır mı” dendiğinde hepsinin verdiği cevap, “memleketteki çoluk çocuğumuza bakıyoruz” oluyor.

İşçi Sağlığı ve Barınma Sorunu

Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) verilerine göre, dünyada her yıl 1 milyon 200 bin işçi iş kazaları ve meslek hastalıkları nedeniyle hayatını kaybediyor. Yine aynı kaynaklara göre, her yıl 250 milyon kişi, iş kazaları; 60 milyon kişi de, meslek hastalıkları sonucu hayatını kaybediyor. SSK kayıtlarına göre ise 2001 ile 2005 yılları arasında Türkiye’de de iş kazası ve meslek hastalıkları nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı, 4 bin 336 kişi.

Ülkemizde meslek hastalıkları oldukça yaygın. Patronlar işçi sağlığına çok önem vermiyorlar. T.C. Sanayi ve Ticaret Bakanlığı’nda kurulan Yiğit Akü fabrikası’nda çalışan işçilerde, yüzde 58.9 oranında “kurşun etkilenmesi” bulunmuş. Boya deposunu temizleyen işçilerde 10 dakika

“endime gelemiyorum, aptal aptal etrafa bakıyorum” diyen işçilerin içine çektiği kimyasal maddelerin meslek hastalıklarına yol açmaması düşünülemez. Kotları kumladıkları için yüzleri bembeyaz kesilen işçilerin meslek hastalıkları kapmayacağına hiçbir garantisi yok. Garantisi olmadığı gibi, koruyucu sağlık hizmetleri, iş emniyet malzemeleri, işyerinde hekim bulunması da yok.

Bu işçiler, barakalarda küçük küçük odalarda topluca yaşıyorlar. İşyerinde kaptıkları meslek hastalığını yanında arkadaşlarına bulaştırma riski yüksek. Barakaların bizzat kendisi, her türlü hastalığa davetiye çıkartıyor. İşçiler, gerekse meslek hastalıkları itibarıyla, hastalığı ilerleten ortamda yaşamaya çalışıyorlar.

Kapitalist sistem varoldukça sağlık ve barınma sorunlarımız hep olacaktır. Çalışma koşullarımız giderek ağırlaşacak, sıcak yataklar soğumayacak! Yurdumuzda “gurbetçi” olacağız! Oysa hayatı yaratan biziz, bizim yarattıklarımızı kurtarmak için asalak burjuva sınıfını kahredecek de biz olacağız!

Gücümüz örgütlülüğümüzdür! **Devrimci Sendikal Birlikler**’de örgütlenerek kapitalizme, faşizme karşı kavgaya atarız! Yerimizi alalım! Öfkemizi, kapitalizme ve faşizme karşı kuşanalım! Sağlık hizmetlerinin ücretsiz olduğu, işyerlerinde koruyucu önlemin alındığı, barınma sorunlarımızın yaşanmadığı, sömürünün olmadığı bir yaşam için, devrim ve sosyalizm uğruna kavgaya alanlarımız olalım!

PTT Çalışanları Kreş İstiyor

PTT Çalışanları kreşin kapatılmasını prosetso etmek için eylem yaptılar.

Sirkeci postanesi önünde toplanan PTT çalışanları, “Kreş Haktır Kapatılamaz”, “Gün Gelecek Devran Dönecek, Kreşi Kapatımlar Halka Hesap Verecek” sloganlarını attılar. Postane önünde çadır kuran çalışanlar, “çocuklarımızı çadıra mı bırakalım?” diye sordular. PTT çalışanlarının çocuklarıyla katıldıkları eyleme, Haber-İş işyeri temsilcileri de destek verdi.

Eylemde konuşma yapan Haber-Sen 9 Nolu Şube Başkanı Erdoğan Üleş, “Avrupa yakası PTT Başmüdürlüğü’nün norm kadroya göre 1299 personel eksiğiyle çalıştığını” belirtti. “Buna rağmen 200 YTL karın yüzde 90’ına Avrupa yakası başmüdürlüğüne ait olduğunu” ifade etti. “Bu karı sağlayan 500’ü kadın 2 bin 623 çalışanın neyle ödüllendirildiğini biliyor musunuz? Çalışanların ödülü çocuklarını bıraktıkları kreşin kapatılmasıdır” dedi. Eylem sloganlar atılarak sonlandırıldı.

M. Özbek’ten Ninniler

Türk Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek sendikasının Bursa 2 Nolu Şubesi’nin olağan kurulunda yaptığı konuşmada Didim’de işçiler için beş yıldızlı otel yaptıklarını söyledi.

Faşist Özbek konuşmasında sadece otel müjdesi vermedi: Sanayinin gelişmesi, üretimde kaliteye ulaşılması, işverenin ihratacının “tavana vurması”nı beklentilerinin arasında olduğunu söyleyen Özbek; “biz işçi kesimi, Türk Metal-İş sendikası olarak fabrikamızda üretmek, kazanmak, kazandıracak sloganını uyguluyoruz” dedi. Türk Metal sendikasının dünyada hizmet sendikacılığı uygulayan tek sendika olduğunu savunan Özbek, “çalışacağız, üreteceğiz ama işverenimiz de göbek büyütmeyecek, bizim ürettiğimiz mallara pazar bulup pazarlayacak ve biz çalışanlar da insanca yaşayacak düzeye doğru adım adım ilerleyeceğiz” dedi.

Patronlar kendi adına bu kadar güzel konuşamazlardı. İhracatın “tavana vurması” beklentisinde olduğunu müjdeliyor Özbek. İhracat tavana kimin üzerinden vuracak? Elbette işçilerin. Özbek neden sevinmesin ki? Patronlarla birlikte o da göbek büyütecek. Metal işçilerinin kazandığı hakları en çok da faşist Özbek’in burjuvaziye peşkeş çektiğini herkes bilir. Özbek, hizmet sendikası olduklarını söylüyor. Burjuaziye hizmette kusuru

görülmemiştir. Burjuva ideolojisini sınıfa taşımaya çalışır. Üretimi arttırmak için patronlardan daha fazla kafa yorar. Esnek çalışma biçimlerinin oturması için işçileri eğitime tabi tutan da kendisidir. Burjuvaziye hizmetleri saymakla bitmez. İşçiler için beş yıldızlı otel yaptırıyor! Sen önce TİS’leri satmaktan vazgeç. İşçiler otel istemiyor. İşçilerin mücadelesinin önünde engelsin, çekilmeni istiyorlar. Bu yeni yapılan otel değil ki. Türk Metal’in (pardon Mustafa Özbek’in demek daha doğru olacak.) bir sürü oteli var. Hangi metal işçisi gidebilmiş bu otellere? “İşçilerin oteli” söylemi palavradan başka bir şey değil. Olsa olsa Mustafa Özbek’e para kazandıran bir yer daha eklenmiş olur.

Kaybedenler yargılansın

17-31 Mayıs tarihleri arasında, gerçekleşen “Gözaltında Kayıplar Haftası”, “Toplu mezarlar bulunsun”, “Bin operasyon açıklansın”, “Kaybedenler yargılansın” şiarıyla başlatıldı.

Arjantin’de cunta döneminde kaybedilen yakınlarının akıbetini öğrenmek ve kayıpların hesabını sor-mak amacıyla Plaza de Mayo annelerinin başlattığı mücadele, Türkiye’de de kayıp ailelerine esin kaynağı olmuştu. Cumartesi Anneleri ismiyle başlattıkları mücadele uzun yıllar sürdü ve etkili de oldu. Gazi Antifaşist Halk Direnişi sırasında kaybedilen Hasan Ocak’ın bulunması için yürütülen mücadele sonucu, devlet Hasan Ocak’ın mezarını göstermek zorunda kaldı. O günden sonra 17-31 Mayıs tarihleri, Gözaltında Kayıplar Haftası olarak gelenekselleşti ve uluslararası bir etkiye ulaştı.

Geçen yıl Diyarbakır’da düzenlenen 5. Uluslararası Gözaltı Kayıplar Kurultayı verilerine göre, Türkiye’de 1250 kayıp var.

1 Mayıs'ın ardından...

1 Mayıs'ın üzerinden bir ay kadar bir süre geçti. Bu süre zarfında her siyasal akım, 1 Mayıs'a dair çeşitli değerlendirmeler yaptı, sonuçlar çıkardı. Ve 1 Mayıs'ın etkisi sonraki günlere taşındı. Bunun böyle olması doğaldı da. Çünkü 2007 1 Mayısı, önceki 1 Mayıs'lardan çok farklı geçmiş, 30 yıl sonra Taksim meydanına çıkılmıştı.

Bütün bunlar, 2007 1 Mayısı üzerinde çeşitli cephelerden durmayı gerekli kılıyor.

Geçen sayımızda, 2007 1 Mayıs'ını devletin kaybettiğini, işçi ve emekçilerin, devrim cephesinin kazandığını ortaya koymuştuk. Gerçekten de devlet, tüm kurumlarıyla seferber olmasına rağmen 1 Mayıs'ta deyim yerindeyse rezil rüsva oldu. Günler öncesinden 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasına izin vermeyeceğini açıkladı, tehditler savurdu. Ardından Türk-İş eliyle 1 Mayıs'ı bölmeye çalıştı, Kadıköy'de miting izni verdi. 1 Mayıs günü, son yılların en geniş ve kapsamlı polisiye yöntemlerini devreye soktular. Yolları, köprüleri kestiler, toplu taşıma araçlarını, vapurları çalıştırmadılar, basına sansür koydular. Sadece 1 Mayıs kitlesine değil, tüm halka vahşice saldırdılar. Binlerce gözaltı, yüzlerce yaralı vardı. Bu saldırılarda yaşlı bir insanın ölümüne neden oldular.

Fakat bunların hiç biri, ne Taksim'e çıkılmasını, ne de geniş kitlelerin 1 Mayıs'ı kutlanmasını engelleyebildi. Sadece İstanbul değil, Anadolu'yu İstanbul'a bağlayan her yer, 1 Mayıs alanı oldu. İstanbul'un tüm trafiği kilitlendi. Milyonlarca kişi cadde ve sokaklarda yürüyüşe geçti ve fiilen yarım günlük iş bırakma gerçekleşti. Diğer illerdeki işçi ve emekçilerin de gözü kulağı İstanbul'da, Taksim'deydi. Buradan aldıkları güç ve moralle bulundukları yerlerde 1 Mayıs'ı coşkuyla kutladılar.

Böylece devletin fiili sıkıyönetimi de sökmedi! Hatta onu vuran bir silaha dönüştü. Tepkiler 1 Mayıs sonrası da sürdü. "Vali istifa!" sloganı her yerden yükseldi. Çeşitli kitle ve meslek örgütleri, Valiliğe yürüyüş yaptı, protesto eylemleri gerçekleştirdi.

1 Mayıs kavga günüdür

1 Mayıs'ın iki karşıt sınıf, burjuvazi ile proletarya arasında bir kavga günü, cepheden karşı karşıya geldiği bir hesaplaşma günü olduğunu söyleriz. 2007 1 Mayıs'ı bu sözün en somut bir şekilde kendini ortaya koyduğu gün oldu.

1 Mayıs, III. Enternasyonal tarafından tüm dünyada "birlik, mücadele ve dayanışma günü" ilan edildiğinden bu yana, burjuvazi için kabus günü olmuştur. Bugüne dek 1 Mayıs'ı unutturmak, yok saymak için elinden geleni yapmış, ya da zor kullanarak kutlanmasını engellemeye çalışmıştır. Bunu başaramadığı durumda ise, içini boşaltmaya, kendisi için tehlikesiz bir hale getirmeye uğraştı.

Ülkemizde de 1 Mayıs'lar böyle geçti. Yasaklandı, "bahar bayramı" denildi, unutturulmaya çalışıldı... Fakat işçi ve emekçilerin, devrimci kesimlerin 1 Mayıs'ı kutlama ısrarı devam etti. Ölüm, yaralanmalar, tutuklanmalar pahasına 1 Mayıs'lar kutlandı. Devlet, bu ısrar ve kararlılık karşısında, geri adım atmak zorunda kaldı ve 1 Mayıs kutlamaları yasallık kazandı. Bu kez de sulandırmaya, içini boşaltmaya çalıştı. 1 Mayıs'ların, bayram havasında, karnaval şeklinde geçmesini için ne gerekiyorsa yaptı. Oysa emperyalist-kapitalist sistemde 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin, burjuvaziye ve tüm sömürüye karşı güçlerini birleştirdikleri, taleplerini haykırdıkları bir mücadele günüydü. Devletin 1 Mayıs'ın içini boşaltma, onu bayram gününe çevirme oyunu da fazla tutmadı. Son yıllarda 1 Mayıs'lar, giderek gerçek kimliğine bürünmeye başladı. 2004 Sarıyer mitingi, icazetli 1 Mayıs'lara karşı biriken öfkenin patlayışı, kendi meşru-

luğunu yeniden ilan ediyordu. 2007 1 Mayısı ise, onun zirvesi oldu. Devletin, işçi ve emekçileri parçalama girişimine ve her tür polisiye önlemlerine karşı, kıran kırana savaşarak 30 yıllık Taksim yasağı aşıldı.

Gerek dünyada, gerekse ülkemizde 1 Mayıs'ların farklı bir yeri vardır. Yüzyılı aşkın bir tarihi ve yarattığı gelenekleriyle 1 Mayıs, sömür ve zulme karşı çıkan herkesin yüreğinde ve bilincinde ayrı bir yere, öneme sahiptir. Yıl boyunca hiçbir eyleme, gösteriye katılmamış kişilerin bile, 1 Mayıs günü silkinmesi ve 1 Mayıs eylemine katılması boşuna değildir. 1 Mayıs'ın yasal ya da yasadışı kutlanması bu durumu değiştirmez. Yıl boyunca herhangi bir talep için düzenlenen yasal mitinglere binler katılırken, yasadışı da olsa 1 Mayıs'lara onbinler katılmıştır. Hem de bu yıllar boyunca böyle süregelmiştir.

1 Mayıs politikası belirlenirken, her siyasal akım, bu gerçeği, 1 Mayıs'ların bu kendine özgü yönünü görmek, hesaba katmak zorundadır. Aksi halde yanılmaktan kurtulamaz. 2007 1 Mayıs'ının militan bir tarzda geçmesinde, Taksim hedefine kitlelerin bu denli kilitlenmesinde, daha önce ortaya koyduğumuz, somut nesnel ve öznel koşulların yanı sıra, 1 Mayıs geleneğinin güçlü etkisi ve 1 Mayıs'ların kendine özgü yapısı da rol oynamıştır.

Devrimci hareketin 1 Mayıs sınavı

1 Mayıs'ların, sarı ve reformist sendikaların inisiyatifiinde, içinin boşaltılmasına duyulan tepkiyle son üç yıldır "Devrimci 1 Mayıs Platformu" adı altında devrimci güçler bir araya gelmekte, 1 Mayıs politikalarını tartışıp ortak hareket etmektedirler. 2004 1 Mayıs'ında başlayan bu birliktelik, içinde kimi eksikliklerini barındırmakla birlikte esas olarak olumlu sonuçlar yaratmıştır. Bu durum, birliğin devam etmesini ve en sonu 2007 1 Mayısı öncesinde de bir araya gelmeyi, birlikte örgütlenme çabasını doğurdu.

Bilindiği gibi son yıllarda 1 Mayıs'lar, Mart eylemlerinin üzerinden şekillenmekte ve platform da bu dönemde toplanmaktaydı. Fakat bu yıl, daha 2007'nin ilk günlerinde Hrant Dink'in katledilmesi, ardından gerçekleşen kitlesel cenaze, 1 Mayıs'ın nasıl geçeceğine dair ipuçlarını öncesinden ortaya koydu. Cenaze töreninden bir süre sonra DİSK'in 1 Mayıs Taksim'de kutlayacağını açıklaması ise, 1 Mayıs tartışmalarını erkenden başlattı.

Platform da bu yıl daha erken toplandı ve faaliyetlerine başladı. Ancak Taksim hedefini net bir biçimde ortaya koyamadı. Başından itibaren Taksim konusunda sallantılı ve muğlak bir duruş sergiledi. Bir yandan DİSK'in Taksim açıklamasını güçlendirmek gerektiğinden söz edip durdu, fakat bir yandan da DİSK'e duyulan güvensizlikle net bir Taksim hedefi koymaktan kaçındı. Öyle ki birçok sendika, parti ve kitle örgütü Taksim açıklaması yaptıktan sonra platform da Taksim diyebilirdi. Fakat son güne kadar "DİSK vazgeçerse" endişesi bir kurt gibi içini kemirmeyi sürdürdü. Meseleyi, 2007 1 Mayıs'ında Taksim'e çıkmanın koşulları olgunlaşmış mıdır; nesnel ve öznel koşullar buna uygun mudur diye koyup yanıtlamak yerine, DİSK'in açıklamasına güvenilir mi güvenilmez mi ikileminde ele alarak baştan yanlış zeminde tartıştı. Keza DİSK'in bu açıklamayı, "partileşme sürecinde kendine kitle tabanı yaratmak", "cumhurbaşkanlığı seçiminde taraf olmak" vb. kaygılarla yaptığı üzerine çeşitli spekülasyonlar yapıldı.

O zaman da söyledığımız gibi, DİSK hangi kaygılarla Taksim açıklaması yapmış olursa olsun, böyle bir kesitte bunu devrim lehine değerlendirmek gerektiği açıktı.

Öte yandan DİSK'in sözüne güven olmayacağı kimse için sır değildi, fakat bu 1 Mayıs'tı ve DİSK'in tabanı da, misyonu da Türk-İş ya da Hak-İş'ten farklıydı. Onun da kendi geleceğine dair hesapları ve bu hesapların tutması için yaptığı hamleler sözkonusuydu. Platform bileşenleri DİSK konusunda endişelerini ifade ederken, en başta DİSK'e bu açıklamayı yaptıran koşulları tahlil etmede ve gerek DİSK'in, gerekse 1 Mayıs'ın kendini özgü yönlerini görmede eksik kaldılar. Bu durum, 1 Mayıs çalışmalarına da 1 Mayıs günü tutumlarına da olduğu gibi yansdı.

Platformun imza kampanyası da ajitasyon-propaganda faaliyetleri de "Taksim yasağına son", "1 Mayıs ücretli izin günü olsun" gibi daha yuvarlak taleplerle yürüldü. Ki bu, son üç yıldır yapılan rutin çalışmanın bir tekrarıydı. Yaptığı çağrı da "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" gibi net ve iddialı değil, "Taksim'i birlikte örgütleyelim" şeklinde örtük ve titrek oldu. Geçtiğimiz 1 Mayıs'larda, 1 Mayıs'ı sendikacıların inisiyatiline terk etmeme, onların arkasından sürüklenmeme yönünden sonuçlar çıkarılmasına ve bu yönde kararlar almasına rağmen, sendika, parti ve kitle örgütleriyle bir araya gelinen geniş toplantıda "örgütlenme komitesi" veya "yürütme"de yeralma talebinde bulunmadı. Bir yandan DİSK'e güvenilmezlik yineleniyor, fakat öte yandan onun Taksim kararını güçlendirecek açıklamalardan, "yürütme"de yer almaktan uzak duruluyordu. Taksim'in böyle güçlendirilemeyeceği, DİSK üzerinde böyle basınç oluşturulamayacağı açıktı.

Sonrasında DİSK'e "eylem komitesi"nde yer almak isteği belirtildi ve kabul de gördü. Ancak pratik farklı yürüyordu. Platformda ağırlıklı görüş, yürüyüş güzergahının Mecidiyeköy hattından Taksim'e doğru olması yönündeyken, DİSK kimseye sormadan Dolmabahçe'de toplanılacağını açıkladı. DİSK'in Dolmabahçe'de miting yapıp kitleyi dağıtması, bir basın açıklaması ile yetinmesi ya da hiç toplanamama durumu sözkonusu olabiliirdi. Böylesi durumlarda platformun ne yapacağı baştan belirlenmeliydi. Uzun tartışmalar sonucunda her koşulda Taksim'i zorlama kararı çıktıysa da, hiç toplanamama durumu hesaba alınmadı. Bu yöndeki hatırlatmamız ve "ikinci bir toplanma yeri belirleme" önerimiz kabul görmedi. Oysa platformun da bir B planı olmak zorundaydı.

1 Mayıs günü yaşananlardan dönüp bakıldığında, buna uygun bir plan geliştirmemekle ne kadar eksik kalındığı daha iyi görülür. Beşiktaş'ta toplanan çeşitli parti ve kitle örgütleri her dağıtımda yeniden toplanıp Taksim'i zorlarken, Platform bileşenlerinin önemli bir kısmı bunun dışında kaldı. Çünkü kimi bileşenler, 1 Mayıs günü ana kitlesini Okmeydanı'nda toplamışlardı. Okmeydanı'ndan Taksim'e yürümeyi hedeflediklerini söylüyorlardı ama o uzaklıktan Taksim'in zorlanamayacağı da çok açıktı. Yakın illeri bile İstanbul'da toplamamanın asıl nedeni de, Taksim'e çıkılacağı yönündeki güvensizlikti. Merkezi olarak Taksim kararı alan yapılar bile, Taksim hedefine tam olarak kilitlenmiş değildi. Şehir dışından gelen otobüslerin durdurulduğu çeşitli noktalarda (feribotta ya da otoban üzerinde), devrimci yapıların genel olarak orada 1 Mayıs'ı kutlayarak geri dönme eğilimi göstermeleri bununla bağlantılıdır. Elbette platformun kimi bileşenlerinden ve Okmeydanı'nda toplanan yapıların taraftar kitlesinden Taksim'i zorlayan ve

çıkanlar oldu. Ama önemli bir kesim, bunun dışında kalmıştı.

Böylece platformun daha ilk andan itibaren Taksim konusundaki sallantılı tutumu, 1 Mayıs gününe de yansımış ve Platform, kitlelerin gerisine düşmüştü. Bu sadece platforma özgü de değildi. Platformu oluşturan tek tek devrimci yapıların bağımsız 1 Mayıs faaliyetleri de genel olarak Taksim eksenli olmadı. Büyük çoğunluğu, çıkardıkları afiş ve bildirilerde, sözlü-yazılı ajitasyon ve propagandalarında Taksim hedefini net bir şekilde koymadılar. Buna platforma katılmayan diğer devrimci yapılar da dahildir.

Kendimize dair

1 Mayıs'a yaklaşık bir aylık bir süre varken, Taksim hedefini net biçimde ortaya koyduk. "Neden Taksim" sorusunu sorduk ve bunun nesnel-özel koşullarını çeşitli yönleriyle açıkladık. (Bkz: PDD Nisan 2007 "Bu yıl neden Taksim" yazısı) Yine 1 Mayıs'tan bir ay kadar önce PDD imzalı "Savaşa ve faşizme karşı 1 MAYIS'TA TAKSİM'E" afişleri başta İstanbul'un merkezi yerleri olmak üzere bulunduğu bölgelerde yapıştırıldı. Nisan ayının başında PDD'nin 1 Mayıs özel sayısı "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına!" başlığı ile çıktı ve Taksim hedefi çok net biçimde işlendi. Aynı şekilde sözlü propaganda da Taksim üzerinden yürütüldü. Kısaca bir ay öncesinden sözlü-yazılı tüm faaliyetlerimiz Taksim hedefiyle yapılmaya başlandı.

"Devrimci 1 Mayıs Platformu"nda da, başından itibaren Taksim hedefinin net biçimde açıklanmasından yana olduk. İmza kampanyasının işin merkezine konulmasına karşı çıktık. Yerellere, kitlelere doğru açılmak gerektiğini, bu yönde biçimler yaratılmasını önerdik. Elbette platformda bizim dışımızda da Taksim hedefiyle başlamakta yana olanlar vardı. Fakat ağırlıklı görüş farklıydı ve kararlar da böyle şekillendi. Keza 1 Mayıs platformunun "örgütlenme komitesi" veya "yürütme"de yer almak konusunda ısrarcı davrandık. Bizimle birlikte ısrarcı olanların da çıkmasıyla bu konuda adım atıldı. DİSK'in toplanma yeri olarak Dolmabahçe'yi belirlemesi üzerine de platformun çeşitli olasılıkları gözetten bir B planı olması gerektiğini, bunun için de "ikinci toplanma yeri"nin şart olduğunu söyledik. Fakat bu öneri kabul görmedi. Sonuç, 1 Mayıs günü olanca çıplaklığı ile karşımıza çıktı.

Kendi adımıza tüm yoldaşlarımıza 1 Mayıs günü olabilecek her tür olasılığa karşı nasıl davranmaları gerektiğini bildirdik ve yoldaşlarımız da buna uygun davrandılar. Bunun birinci koşulu, Taksim hedefinden şaşmamak, tüm engellemelere rağmen Taksim'i zorlamaktı. Diğer ise, engellenen her yeri 1 Mayıs alanına çevirmekti. İstanbul'un Anadolu yakası, Ankara ve İzmir hattından gelen yoldaşlarımız, Kavacık köprüsünde, Kurtköy'de, Feribot'ta, 1 Mayıs ey-

lemlerini başlattılar. Sadece oralarda başlatmakla kalmayıp Taksim'e gelmeyi zorladılar ve Taksim'e çıkmayı başaranlar oldu. Avrupa yakasındaki ise, Dolmabahçe'nin tutulmasıyla birlikte Beşiktaş'a kaydılar. Oradaki çatışmaların içinde yer aldılar, çeşitli yollardan Taksim'i zorladılar. Sonrasında Okmeydanı'nda çatışmanın devam ettiğini öğrenip Okmeydanı'na gittiler. Oradaki barikatlarda da devletle çatışmayı sürdürdüler. Anadolu yakasındaki yoldaşlar da kendi semtlerinde bağımsız ve birleşik eylemler gerçekleştirdiler.

Bu yönleriyle, gerek hazırlık süreci, gerekse 1 Mayıs günü Taksim hedefine uygun bir çalışma ve duruş ortaya konuldu. Kuşkusuz eksiklikleri de vardı. En başta pankart ve dövizlerimizin bulunduğu her yerde açılmaması önemli bir eksiklikti. Bunların nedenleri üzerine durulmalı ve mutlaka giderilmelidir. Fakat genel olarak 1 Mayıs'ı doğru politikamız ve öngörülerimizle ve 1 Mayıs günü ortaya koyduğumuz pratik ile kazandığımızı söyleyebilecek durumdayız.

Sonuç olarak

2007 1 Mayıs, artık tarihteki yerini almış bulunuyor. Sınırlı sayıda bir kitle de olsa (ki üç bin civarındaki bir kitle hiç de azımsanamaz) onca engelle rağmen Taksim'e çıktı ve "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs" sloganını patlattı. Bu, aynı zamanda 30 yıllık Taksim yasağının delindiğinin resmi, 2007 1 Mayıs'ının kazanıldığına en açık göstergesiydi. Fakat bu kadar kitle Taksim'e çıkamamış bile olsaydı, devletin onca engeline, onca vahşi saldırısına rağmen onbinlerce insanın dağılmayıp Taksim'e çıkmakta ısrar etmesi ve çeşitli gruplar halinde toplanarak Taksim'i defalarca zorlaması, 2007 1 Mayıs'ının kazanıldığına söylemeye yeterdi. (Tıpkı '89, '90 1 Mayıslarında olduğu gibi.) Keza binlerce gözaltı, İstanbul'un dört bir yanının 1 Mayıs alanı olması da 2007 1 Mayıs'ının kazanıldığını gösteriyordu.

Her açıdan 2007 1 Mayıs, devrim cephesinin hanesine yazılmıştır. Fakat aynı zamanda devrimci hareketin, dönemi-durumu kavrama, ona göre politikalar belirleme, kitlelere öncülük etme yönünden ne denli zayıf kaldığını da ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir bütün olarak devrimci hareket 2007 1 Mayıs'ında iyi bir sınav verememiştir. Bundan doğru sonuçlar çıkarmalı, önümüzdeki süreçte isabetli öngörüler ve pratik tutumlarıyla kitlelerin ileri hamlelerine önderlik edebilmelidir. Bunu başarabilmesi, sınıf mücadelesinin bundan sonraki seyrini etkilemek bakımından önemli olacaktır.

Kendi adımıza, 1 Mayıs aynasında başarılarımız kadar, eksiklerimizi de görmeli, hem kitlelere hem de devrimci harekete öncülük etme misyonu ile hareket etmemiz gerektiğini daha fazla bilince çıkarmalıyız. Geleceği kazanmamız buna bağlıdır.

2007 1 Mayıs'ı, birçok olumlu yönüyle tarih sayfalarında yerini almıştır. Bir ay öncesinden başlayan irade savaşı, 1 Mayıs'a kadar adeta her gün sürmüş, sonucunda 1 Mayıs sabahı kazanan işçiler, emekçiler olmuştur.

2007 1 Mayıs'ının Taksim'de yapılması İstanbul Valisi tarafından yasaklandı. "Taksim'e çıkanlar bedelini öder" tehditleri arasında terör estirildi. Taksim'e çıkmak bir yana, "Taksim'deyiz" demek bile yasaklandı. Afişler toplatıldı, imza standlarına, basın açıklamalarına müdahale edildi, insanlar gözetim altına alındı. Devletin estirdiği teröre rağmen, işçilerin, emekçilerin ve 1 Mayıs'ı örgütleyen tüm güçlerin ısrarla Taksim'e yönelmesi, saatlerce süren çatışmalarda yılmadan, korkmadan büyük bir cüret ve inançla Taksim'i her sokaktan zorlaması ve parçalı da olsa kitlelerin Taksim'e çıkması önemli bir kazanımdır. 60'a yakın kurumun aldığı kararın arkasında durması, bu irade birliğinin her türlü tehdide karşı haklı ve meşru taleplerini savunması, ülkemiz siyasi tarihinde eşine az rastlanır örneklerden biri olmuştur.

Bu kazanım; Taksim'de sokak sokak çatışanlardır. Bu kazanım; Okmeydanı'nda, 1 Mayıs Mahallesinde, Karaköy'de, Fındıklı'da, Kabataş'ta, Beşiktaş'ta, Barbaros Bulvarı'nda, İstiklal Caddesi'nde ve İstanbul'un birçok yerinde polislin azgınca saldırılarına karşı ısrarla barikatları zorlayan, Taksim'e yönelen devrimcilerin, demokratları, yurtseverlerindir. Bu kazanım; Türkiye'nin dört bir yanından Taksim'e gelmek için yola çıkan, önleri kesildiğinde Kurtköy'ü bir direniş mevizisine dönüştürenlerindir. O gün kalbi Taksim çuğusuyla atan, Taksim'i bir irade savaşı olarak gören ve bu bilinçle, inançla Taksim'e yüklenen tüm güçlerindir.

2007 1 Mayıs'ı göstermiştir ki, hiçbir hak bedelsiz kazanılmaz. Bu ülkede bedel ödemeden kazanılan tek bir hak yoktur. Ve hak almak, öncelikle mücadelenin meşruluğuna inanmaktan geçer. Kitleler kendi güçlerine güvendiği sürece, fiili ve meşru bir mücadele hattı izlediği sürece kazanımları daha da büyük olacaktır. Çünkü statükoyla, icazetle verilmeye çalışılan "mücadele"yle işçilerin, emekçilerin mücadelesi gelişmez, tersine geriler. 2007 1 Mayıs'ı, kitlelerin taleplerinin yasalarla sınırlandırılmayacağını çok net bir şekilde göstermiştir. Mücadelenin meşruluğunu, taleplerin haklılığını ne panzerler, ne gaz bombaları, ne coplar, ne de yasaklar engelleyebilmiştir.

İstanbul 1 Mayıs günü yasak şehre dönüştürülmüş, çok yalın haliyle devlet terörü uygulanmıştır. Toplu taşıma araçlarının seferleri iptal edilmiş, köprüler tek şeride düşürülmüş, insanlar işine, okuluna gidememiş, bir bütün olarak İstanbul halkı mağdur edilmiştir. Resmi olarak 1051, toplam 4000 devrimci, demokrat, yurtsever çeşitli biçimlerde gözaltına alınmıştır. Gaz bombasıyla, mermiyle, copla yaralanan insanlarımızın sayısı belli değildir. İbrahim Sevindik isimli insanımız, kahvede otururken polislin kullandığı gazdan etkilenerek yaşamını yitirmiştir. Bu bir vahşettir, devlet terörüdür. İşte tüm bu saldırganlığa rağmen yılmayan, devlet terörüne boyun eğmeyen kitleler, Taksim'e çıkma iradesini göstermişlerdir. Önemli olan, altı çizilmesi gereken budur. Taksim 1 Mayıs alanıdır!

İçişleri Bakanı ve Vali, '77'de olduğu gibi, "provokasyon ihbarı aldık" diyorlar. Ve uy-

guladıkları terörü bununla açıklamaya çalışıyorlar. '77'de provokasyonu düzenleyenler, bugün çok daha net görülmüştür. '77'nin faileri bu zulmü uygulayanlardır. Önlem alınması gereken işçiler, emekçiler değil, bizzat provokasyonu gerçekleştiren devletin kolluk güçleridir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu, 2007 1 Mayıs'ını örgütleme sürecinde aktif rol oynamıştır. Kitlesele, birleşik, devrimci bir 1 Mayıs için çaba harcamıştır. Hem tertip komitesi içinde yer almış, hem de tek tek sendikalarla, KÖ'lerle görüşüp, defalarca toplantılar düzenleyerek Taksim iradesini güçlendirmiştir. Taksim iradesinin şekillenmesinde önemli bir payı vardır. Bileşenlerinden EHP'nin 30 Nisan günü ikna edici bir gerekçe sunmadan platformdan çekilmesi, platformun zaafı değil, EHP'nin kendi çelişkisidir.

60 kurumun, işçi sınıfının bilincinde çok önemli bir yerde duran Taksim'de 1 Mayıs kutlama iradesine rağmen, Türk-iş'in Kadıköy'de miting düzenlemesinin neye hizmet ettiği çok açıktır. Böyle bir mitinge katılan başta EMEP olmak üzere tüm kurumların bu tavrının birleşik, kitlesele, devrimci bir 1 Mayıs'a hizmet etmediği ortadadır. Platform bileşenlerinden KÖZ'ün platforma bilgi vermeden Kadıköy mitingine katılmasının kabul edilebilir hiçbir yanı yoktur. Bu durum, platform bileşenleri tarafından mahkum edilmiştir.

DİSK geçmiş yıllara oranla ortak iş yapma konusunda daha açık davranmaya çalışmıştır. Ancak birçok noktada ortak iş yapmayı zedeleyen tavrılara girmiş, Taksim hassasiyeti nedeniyle platformumuz bu tür tavırları bir ayırışma nedeni olarak ele almamıştır. Örgütlenme komitesinin biçimi, işleyişi, 60'a yakın kurumun neredeyse tamamının Mecidiyeköy'de toplanalım dediği bir noktada, bir gün içinde karar değiştirip Dolmabahçe kararını alması, bu kararın talihsizliğinin 1 Mayıs sabahı bedellerin ağırlığı ile yaşanarak görülmesi, 1 Mayıs şehitlerinin anmalarındaki tavrı ve son olarak da hiçbir şekilde ortaklaşmayacağımız bir metni mitingin ortak metni diye önümüze koymaları, hassasiyetlerimizi gözetmemeleri, 1 Mayıs günü yaşanan binlerce gözaltıya yeterli duyarlılığı göstermemeleri, DİSK'in önemli eksiklikleridir. Genel olarak ise DİSK'in, her ne nedenle olursa olsun Taksim kararının arkasında durması, devletin tehditlerine boyun eğmemesi anlamlı bir adımdır. 2008 1 Mayıs'ının bu değerlendirmeler ışığında örgütlenmesi ve kutlanması gerektiğini düşünüyoruz.

Sonuç olarak, 2007 1 Mayıs'ı işçi ve emekçilerin hanesine yazılan önemli bir kazanımdır. Devrimci, demokrat, yurtseverler ve kitleler üzerinden önemli moral değerler yaratılmıştır. Birleşerek ve meşruluğumuza olan güvenle yapılan her işin kazanımla sonuçlanacağını bir kez daha gördük. Bu birliktelik ve meşruluğumuzla, 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesinin, 2008 1 Mayıs'ının Taksim'de örgütlenmesinin önünde hiçbir engel yoktur.

Platformumuz bu hedefle, 2008 1 Mayıs'ının örgütlenmesine üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir.

8 Mayıs 2007

Devrimci 1 Mayıs Platformu
(PDD, HKM, HÖC, DHP, BDSP, Odak, Çağrı Dergisi, Özgürlük Dergisi, Kaldıraç, Alnteri)

Feribot işgalinden Taksim'e

Nisanı 1 Mayıs'a bağlayan gecede Alsancak Garı'nın önündeyiz. Otobüslere binmek için herkesde bir telaş, Taksim'e çıkmamızın zor olacağını biliyoruz. Bunu daha toplanma yerindeyken gelen polislerin soğuk bir hava estirmesinden de anlamak güç olmuyor. Ama herşeye rağmen, aldığımız karar gereği hedefimiz Taksim!

Otobüslere bindiğimizde şiirler okuyor, marşlarımızı haykırıyoruz. Coşkumuzu ve kararlılığımızı ifade ediyor bu marşlar. 1 Mayıs kutlamalarına daha otobüste başlamış oluyoruz. Manisa'ya vardığımızda otobüslerin önu kesiliyor. Jandarma ve polis işbirliğiyle örülen barikatlar, yapılan kimlik kontrollerinin arkasından açılıyor. Bu kontroller Yalova'ya gelene kadar altı yedi kere tekrarlandı. Bulunduğumuz konvoyda TKP, HKP, Halkevleri ve Kaldıraç dergisi vardı. Devletin bu keyfi dayatmasına karşı bir tavır belirlemede eksik kaldılar. Platform kararıyla her seferinde kimlikler toplandı ve geri dağıtıldı. Bu kontroller kitlede bir bezginlik yarattı. Devlet kendi otoritesini hissettirmek için yapıyordu bunu, amacının kontrol etmek olmadığı çok açıktı. Neredeyse saat başı durduruyor, bekletiyor, insanların moralini bozmaya çalışıyorlardı. İstanbul'a göndermeme ihtimali de çıkıyordu ortaya. Ama asıl amaç, kitlenin coşkusu ve motivasyonunu kırmaktı. Biz ise tersine coşkuyu yükseltmenin yollarını buluyoruz. Beklenen sürelerde Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu elemanlarının okuduğu şiirler, topluca söylediğimiz marşlar ve sloganlar, bunu başardığımızı gösteriyor.

Kaldıraç temsilcisiyle yaptığımız konuşmada, devletin bu kontrolü bir kereye mahsus yapabileceğini, bu kadar çok ve sık bir biçimde yapmasının ise bir yaptırıma dönüştüğünü, buna karşı bir tavır almak gerektiğini, tavırsız kalmanın geri bir duruş olduğunu söyledik. Karşılıklı olarak, bunun platform kararı olduğunu ve bunun dışında bir tavır koyamayacaklarını belirttiler. Biz bu karara uymayarak hiç bir şekilde kimliklerimizi vermedik. Feribota binmeden önce yapılan son kimlik kontrolleriyle bir kez daha bu hareketlerin, bu konularda yaratılan devrimci değerlere sahip çıkmadıklarını, olması gerekenin çok gerisinde bir tavır sergilediklerini pratikte görmüş olduk.

Yalova'dan bindiğimiz feribot, Eskişehir'a 100 metre kala valilik emriyle durduruldu. Feribotta bulunan siyasi yapılar, yaptıkları görüşmeler sonucunda feribotun valilik emriyle durdurulduğunu ve Yalova'ya tekrar dönmemizi söylediler. Böyle bişey olmayacağını, Taksim'e çıkmak için yola çıktığımızı ve ne olursa olsun Taksim'e gideceğimizi söyledim. Kaldıraç temsilcisi arkadaşlara "kaptan köşkünü işgal edelim" dedim. Buna olumlu yanıt verince, soluğu kaptan köşkünde aldık. Köşk bir anda hınca hınç doldu. Kaptan emir geldiğini ve geri döneceğini söylüyor; biz hiçbir şekilde geri dönmeyeceğimizi ve karşıya geçeceğimizi söylüyoruz. Kaptan, ilk başta babacan tavırlarıyla kendisinin de sosyalist olduğunu, izin verilmezse karşıya geçemeyeceğini, başımıza iş açacağımızı, Yalova'ya dönmek zo-

runda olduğunu ve birşey yapamayacağını söylüyor. Buna karşılık 15 dakika süre tanıdığımızı, karşıya yanaşmama ya da Yalova'ya dönme durumunda eylemi bir üst boyuta sıçratacağımızı, bundan sonra insiyatifin bizde olduğunu söyledim. Yapılan telsiz görüşmesiyle bu söylediklerimizi amirine iletmesini istedim.

Biz kaptanla konuşurken, bir anda feribotun her bir tarafından pankartlar asıldı. Bayraklar ve flamalar gökyüzünde sallandı. Etraf bir anda 1 Mayıs alanına dönüştü. Bu arada HKP, TKP ve Halkevleri temsilcileri, eylemi bir üst boyuta sıçratma kararını kabul etmediklerini ve izin vermeyeceklerini söyleyip, engelleme girişiminde bulunacaklarını söylediler. Biz Taksim'de onlarca insan gözaltına alınırken ve çatışmalar yaşanırken bize değil, faşizme karşı tavır koymaları gerektiğini söyledik. Kararımıza uymak zorunda olduklarını da tekrarladık.

İki sahil güvenlik botunun feribota yaklaşıp, silahlarını kitlenin üzerine doğrulttuğunu görünce, elimizdeki megafondan, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarımızı haykırıyoruz. Kendisinin albay olduğunu söyleyen komutan, telsizle hemen bayraklarımızı ve flamalarımızı indirip otobüslere binmemizi söylüyor. Bu arada kaptanı kenara alıp, telsizin başına geçtim. Sesini de açıp, konuşmanın kaptan köşkünde bulunan herkes tarafından dinlenmesini sağladım. Bir pazarlık sözkonusu olduğunda, ya da bir anlaşma gerçekleştiğinde, çevrede bulunan hiçkimsenin kafasında bu pazarlığın içeriğine ilişkin bir soru işareti, bir şaibe ya da belirsizlik olmamalıydı. Pazarlık herkesin gözü önünde yapılmalıydı. Telsizden albaya bayrak ve flamalarımızı indirmeyeceğimizi söyledim. Albay, bunların yasadışı olduğunu ve hemen indirmemizi yinedi. Cevabı aynı anda telsizle ilettilim: "Bunlar işçi ve emekçilerin sembolleridir. Feribotla geri dönmeyeceğiz ve askeri kordon çekilmeden kıyıya yanaşmayacağız". Belli bir bekleyişten sonra, kimlik kontrolü yaparak geçmemize izin vereceğini söyledi. Bunun keyfi bir tutum olduğunu, gelene kadar defalarca kimlik kontrollerinden geçtiğimizi bunu kabul etmeyeceğimizi söyleyip, askeri yığının kaldırılmasını istedim. Yığınak kaldırıldıktan sonra kıyıya yanaşacağımızı tekrarladım. Albay, araçların aranmasından sonra sorunsuz bir şekilde geçeceğimiz sözünü verdi. Bu söz üzerine kıyıya yanaşması için kaptan köşkünü boşaltıp, işgali sona erdirdik.

Kıyıya yanaştıktan sonra, Kurtköy'e sorunsuz şekilde geldik. Kurtköy'de tekrar polislerin ve jandarmanın kurduğu barikatla karşılaştık. Yukarıda sözünü ettiğim siyasi yapılar, barikat kurulduğunu, devletin izin vermeyeceğini söyleyip, geriye dönüş için hazırlık yapmaya başladılar. Biz ise ne olursa olsun Taksim'e gideceğimizi söyleyip onlardan ayrıldık.

Otobanda belli bir süre yürüyüp sonra otostop çektik. Devlet, İstanbul'a giren araçları didik didik arama geçiriyor. Bindiğimiz bir tırda kendimizi kamufle ederek arama noktalarından geçiyor, zorlu bir yolculuktan sonra Taksim'e ulaşıyoruz.

Taksim'de çatışmalar yeni bitmiş ama çatışmaların izleri hala belli oluyor. Bu önemli değil. Devrimci irade ve kararlılıkla Taksim'e ulaşmış olmanın gururunu yaşıyoruz ve bizden önce çıkanların sloganını tekrarlıyoruz: "İşte 1 mayıs, İşte Taksim!" Biz buradayız!

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük!

Vali İstifa!

1 Mayıs'ta İstanbul'da estirilen devlet terörünü protesto etmek için, birçok eylem, suç duyurusu ve gösteri gerçekleştirildi. İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, İstanbul Valisi Muammer Güler ve Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'in istifasının istendiği eylemler, İstanbul, Ankara, Adana, Mersin, İzmir, Edirne, Samsun vb. illerde gerçekleştirildi.

Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen devrimciler, sendikalar ve demokratik kitle örgütlerine, 1 Mayıs'a katılmak isteyen kitleye gaz bombaları, joplar ve her türlü silahıyla saldıran polis, binlerce kişiyi gözaltına alarak, birçok kişiyi yaralamış, atılan gaz bombalarından dolayı da İbrahim Sevindik adlı bir kişi yaşamını yitirmişti.

5 Mayıs'ta 1 Mayıs günü saldırıya uğrayan gazeteciler bir protesto eylemi gerçekleştirerek, valiliğin önüne yürüdü. Türkiye Gazeteciler Sendikası, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Çağdaş Gazeteciler Derneği'nin düzenlediği yürüyüşe katılan yüz gazetecisi, "Vali İstifa", "İstanbul'da Padişah İstemiyoruz" sloganlarıyla vali, içişleri bakanı ve emniyet müdürünü istifaya çağırdılar. Valilik önünde, yaptıkları basın açıklamasıyla estirilen terör protesto eden gazeteciler, sorumluların derhal görevden alınmasını ve istifa etmesini istedikler. Valiyle 30 dakikalık bir görüşmenin ardından, tekrar Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin önüne yürüyen gazeteciler burada eylemi sonlandırırken, eylemde "Kalemine Örgütüne Sahip Çık", "Özgür Basın Susturulamaz" dövizleri taşındı. Ayrıca 1 Mayıs günü saldırıya uğrayan gazeteciler mahkemeye suç duyurusunda bulundu. Gazeteci Alper Turgut yaptığı suç duyurusuyla sorumluların yargılanmasını istedi.

İstanbul'da 1 Mayıs'ı örgütleyen kurumlar adına da Sultanahmet adliyesi'nde bir suç duyurusunda bulunuldu. 1 Mayıs günü yaralananların da katıldığı eylemde 100 kişi yer alırken, sık sık "Vali İstifa", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada, o gün İstanbul'da sıkıyönetim uygulayanlara rağmen, 1 Mayıs'ın tüm coşkusuyla kutlandığı vurgulandı. 1 Mayıs'ta eylemi engellemek adına İstanbul halkının cezalandırıldığına vurgu yapıldı, bu uygulamaların ancak askeri darbe dönemlerinde görüldüğüne değinildi. Ankara'da Yüksel Caddesi'nde ve İzmir Kemeralı'nda yapılan açıklamalarda da vali ve emniyet müdürünün istifa etmesi ve sorumluların yargılanması istendi. Adana'da İnönü Parkı'nda bir araya gelen kurumlar da aynı talepler doğrultusunda bir eylem gerçekleştirdi.

İzmir'den PDD okuru

14

Nisan günü Ankara Tandoğan'da başlayan bayrak ve cumhuriyet mitingleri, 20 Mayıs

günü Samsun'da son buldu. Bir ayı biraz geçen bu süre içinde, mitingler başladıkları yerden oldukça ileri bir noktada bitti. Mitingleri örgütleyen kurumların kendi içlerindeki çelişkileri, bu kısacık süreç içinde hızla su yüzüne vurdu, kopmalar ve parçalanmalar da yaşandı. Tam da seçimler öncesinde ve seçimlere endeksli biçimde gerçekleştirilen bu mitingler, ülkenin siyasal yaşamında oldukça önemli izler bıraktı.

Aslında ilk miting örgütlenirken, bu kadar büyük bir etki yaratacağı düşünülüyordu. Ortalama 50-70 bin civarında insanın geleceği bekleniyordu. Ve amacı, hükümete uyarıda bulunmaktı. Burjuvazi, büyük oranda cumhurbaşkanını AKP'nin belirlemesi konusunda uzlaşmıştı. Bazı kesimleri ise buna muhalifti, ama farklı bir çözüm de bulunamamıştı. Ancak kitlelerde yaşanan tepki birikimi, bütün hesapları altüst etti. Yüzbinlerce insan miting alanına aktı. Bu büyük kitlenin dev öfkelerini gören burjuvazinin kimi kesimleri, rüzgarı arkalarına alarak hareket geçtiler. Mecbur kaldıkları uzlaşma tablosunu paramparça ederek, ortaya çıkan tablodan yeni bir denge oluşturulmasını dayattılar.

Bu koşullarda AKP'nin cumhurbaşkanı adayı Gül, 367'yi bulamadığı için adaylıktan çekilmek zorunda kaldı, erken seçim kararı alındı, AKP'nin önünü kesmek için 'sol'da ve sağda birleşmelere hız verildi.

Faşizmin kitle tabanını oluşturmak

Bu mitinglerle burjuvazinin bir başka hedefi de faşist saldırganlığa kitlesel bir taban oluşturmaktı. Kitleler başta bayrak ve İstiklal Marşı olmak üzere bütün milliyetçi argümanlarla biraraya getirildi. Ve mitingler sırasında Atatürk'ten başlayarak bütün ulusalcı motifler kullanılarak ajite edildi.

Kitleler politikaya daha aktif sahip çıkmaya davet ediliyor ve bunun da tek yolunun milli duygu ve motiflerde birleşmek olduğu vaazediliyordu. Ve yüzbinler, hep bir ağızdan milli marşları söylüyor, öfkeli konuşmaları alkışlıyordu.

Diğer yandan politikaya genel olarak daha ilgisiz duran kadınların da sürece müdahil olması için uğraşıldı. AKP'nin dinciliğinin asıl olarak kadınları hedef aldığı, türban sorununun asıl olarak kadınlar üzerinde bir baskı oluşturduğu işlendi. Atatürk resimli Türk bayrağından kendisine tişört yapan abartılı makyajlı ve açık giyimli kızların medyatik pozları, gazetelerde bolca yer aldı. Kadınların gerçek sınıfsal sorunları bir kenara bırakıldı, unutturuldu; tek sorunu açık ve modaya uygun giyinmekmiş gibi gösterildi. Ve kadının metalaştırılmasına yeni bir örnek yaratıldı.

Savaşa hazırlanan ülkelerde en önemli konunun, kitlelerin desteğini almak olduğunu çeşitli yazılarımızda ifade etmiştik. Çünkü savaşta cepheye sürülecek olan kitlelerdir ve savaş kazanabilmek için kitlelerin bunu gönüllü bir biçimde yapmaları gerekir. Kitleler, faşist demogojilerin bombardımanına tutulur, faşist saldırganlık yükseltilir ve insanlar 'milli değerler uğruna' yürütülecek bir savaşa hazırlanır.

Hitler faşizminin yükseldiği yıllarda Almanya'nın görüntüsü böyledir. Yüzbinlerce insanın katıldığı mi-

"Cumhuriyet mitingleri" ne anlatıyor?

Kitleler ise, ekonomik beklentilerini seçim sonrasına ertelemiş durumdalar. Yarın seçimler bitip yeni bir hükümet kurduğunda, beklentileri yerine gelmeyen kitleler, çok daha büyük bir tepki gösterecektir. Sokağa bir kere alışmış, kendi eylemli gücünün farkına varmış olan kitlelerin, tepkileri farklı kanallara akabilecektir.

tingler, bu mitinglerde yükseltilen ırkçı söylemler, 'milli değerler uğruna' konulan saldırgan hedefler... Bu mitinglerin örgütleyicisi olan Genelkurmay da Irak'a saldırıya hazırlandığı bugünlerde, bu fikri kitleler içinde de meşrulaştırmaya, benimsetmeye çalışıyor.

'Değiştirebiliyoruz' duygusu

Mitingleri hazırlayanlar, kitleleri milliyetçi motiflerle şekillendirmek ve savaşa hazırlamak istiyorlar. Bu yönde belli bir yol aldıklarını da söylemek mümkün. Ancak kitle hareketini belli kalıpların içine sokmak, ona istenilen şekli vermek de o kadar kolay değildir. Bu mitingler de burjuvazinin istediği noktadan farklı bir yöne evrilmeye başlamıştır. Öyle ki, son tablo, mitinglerin örgütleyicilerini de ciddi biçimde ürkütmüştür.

Mitingler devlet tarafından teşvik edildi, yol paraları finanse ediliyor, hatta şehir içinde ücretsiz otobüs seferleri düzenleniyordu. Böylece kitlelerin mitinglere katılımı kolaylaştırılıyordu. Keza devletin saldırması, polis copu, gaz bombası ihtimali de yoktu. Katılanların önemli bir kısmı, burjuvazinin bir kesimine ve onun sözcüsü Genelkurmay'ın politikalarına yedeklendiklerinin farkında bile değillerdi.

Ancak yine de, bu mitinglerde, yüzbinlerce (ya da bir milyondan fazla) kitlenin bir parçası olmak, oraya katılanların bilinçlerinde önemli bir dönüşüm yarattı. Kapitalizmin yalnızlaştırdığı, bireyselleştirdiği insanlar, kolektif bir gücün parçası olmanın tadına vardılar. Kendilerini büyük bir gücün bir parçası olarak gördüler, bu gücü hissettiler. Kolektif gücün yarattığı motivasyon, kapitalizm tarafından yüceltilen bireyselleşmenin, gerçekte büyük bir yalnızlık ve mutsuzluk kaynağı olduğunu çarpıcı bir biçimde farkettiler, hissettiler.

'80 sonrasında kitle eylemlerinin yasaklanmasının arkasından, sıradan insanlar, işçi ve emekçiler, biraraya geldiklerinde ne kadar büyük bir güç oluşturduklarını unutmışlardı. Kitlelerin, önünde durulamaz bir sele benzeyen yıkıcı gücü, (herhangi bir yıkıcılık gösterme bile) burjuvazinin bir kesimi ürküten bir etki yarattı; sonuçta burjuva klikler arasında oluşan uzlaşmayı paramparça etti. Bu durum mitinge katılanların kendi güç ve etkisini daha doğrudan farketmesine yol açtı; "değiştirebiliyoruz" duygusunu somut olarak hissetti. Sokakların gücünü yeniden hatırlattı.

Kitlelerin sokağa alışması

Mitinglerde ortaya çıkan tablo, en başta ABD ve AB emperyalistlerini ve onların işbirlikçilerini rahatsız etti. Çünkü mitinglerde "hem ABD'ye hem AB'ye karşıyız" sloganları en çok atılan sloganlar oldu. "Batılı" emperyalist güçlere duyulan tepki ve açılan mesafe, net bir biçimde ortaya kondu. Hatta bu nedenle ABD emperyalizmi, mitinglerin demokratik olmadığını iddia

edecek kadar açık konuştu.

Mitingin örgütleyicileri, AKP'ye dönük tepkileri özellikle şeriat korkusuna sıkıştırılmaya çalıştılar. Kadın unsuru nun öne çıkartılması, türban tartışmasının canlı tutulması vb. bunun ürünüydü. Oysa AKP'ye duyulan tepki, asıl olarak işsizliğin ve yoksulluğun artması, özelleştirmeler sonucu, ülkenin en önemli kurumlarının emperyalistlere peşkeş çekilmesi gibi ekonomik sorunlarda yoğunlaşıyor, dini tepkiler

ikinci planda kalıyordu. Özellikle İzmir mitinginde, bu tablo daha çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmış, sloganların, taşınan dövizlerin yönü buraya doğru bariz bir biçimde kaymıştı. İlk mitingde kürsüye daha bağlı, konuşmalarla ilgili bir kitle varken, sonraki mitinglerde, kürsüdeki konuşmalarla ilgili olmayan, röportaj yapıldığında ekonomik sorunlarını dile getiren bir kitle vardı.

Mitingleri örgütleyenler gibi, katılanlar da homojen bir blok değil, farklı kesimlerin biraraya gelmesinden oluşan bir karışım. Faşist-şoven propagandanın etkilenerek gelenler de var, AKP'yi kendisine doğrudan bir tehdit olarak gören Alevi kesimler de. Sosyal demokrat bir taban da var, orta burjuva Kemalistler de. Ne var ki, AKP şahsında düzene duyulan tepkiler, burjuva kliklerin kendi aralarındaki it dalaşında kullanıldı.

Oysa AKP'nin uyguladığı ekonomi politikalar, bir önceki hükümetin devamı niteliğindedir. Kemal Deriş'ten devralınan başta IMF olmak üzere emperyalist kurumların istekleriydi. Özelleştirmeler, işçi kıyımları, orta kesimlerin maddi varlığını kaybederek yoksullaşması vb. AKP'nin arkasından gelecek olan bütün partiler (CHP başta olmak üzere) aynı programı devam ettirecekleri yönünde burjuvaziye sözler vermeye başladılar bile

Kitleler ise, ekonomik beklentilerini seçim sonrasına ertelemiş durumdalar. Yarın seçimler bitip yeni bir hükümet kurduğunda, beklentileri yerine gelmeyen kitleler, çok daha büyük bir tepki gösterecektir. Sokağa bir kere alışmış, kendi eylemli gücünün farkına varmış olan kitlelerin, tepkileri farklı kanallara akabilecektir.

Mitingler geride kaldı, seçim çalışmaları ise tüm hızıyla sürüyor. Seçim dönemi bu kitle politizasyonunun etkisiyle ilerleyecek. Yarın, AKP'nin yerine kurulacak hükümetin, taleplerini yerine getirmediğini, işsizlik, yoksullaşma ve özelleştirme başta olmak üzere ekonomik alanda iyileştirmeler yapmadığını gördüklerinde, öfkeleri çok daha güçlü, tepkileri çok daha eylemli yaşanacaktır.

Bu yıl G 8 Zirvesi'nin 33'üncüsü Almanya'nın G 8 dönem başkanlığını yürütmesi dolayısıyla Almanya'nın tatil beldesi Heiligen-damm'da 6-8 Haziran tarihleri arasında yapılacaktır.

G 8'in kelime anlamı 8'liler Grubu. Dünyanın en güçlü sekiz emperyalisti oluşturan ülkeler; Almanya, Fransa, İtalya, Kanada, ABD, Büyük Britanya, Japonya ve henüz tüm üyelik haklarını kullanamayan Rusya. Bunlar, dünya nüfusunun yüzde 13'ü dünya ticaretinin üçte ikisini elinde tutuyor!

Dünya 1975'de G 6'larla tanıştı. İlk petrol krizinin ardından, Fransa'da şöminenin etrafında o dönemin Fransa Başbakanı Giscard d'Estaing'in ev sahipliği yaptığı sarayda, Almanya'nın sosyal demokrat başbakanı Helmut Schmidt'in yanında İtalya, Büyük Britanya, Japonya ve ABD başbakanları vardı. Konuları petrol krizinin yarattığı ekonomik ve döviz sorunlarıydı. Kamuoyuna bu toplantı başkanların fikir alış verişleri olarak yansıtıldı. Temelleri atılan ise en gelişmiş sanayi ülkelerinin dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda yapılandırma toplantı serisiydi ve 1975'den bu yana her yıl dönüşümlü olarak dönem başkanlığını yürüten ülkede yapılıyor. G 6'lara 1976'da Kanada, 1998'de Rusya katıldı ve 2006'da da G 8 başkanlığını yürüttü ancak henüz tam üye değil.

Yıl boyunca emperyalistlerin dünya ekonomisine ilişkin politikaları ortaklaştırılmaya çalışılıyor ve yılda bir yapılan toplantılar sırasında bu politikalar kamuoyuna duyuruluyor.

Son dönemlerde G 8'in genişlemesi tartışıldı ancak bu konuda kısa sürede adım atmaya niyetli görünmüyor G 8'ler. Genişlemenin tartışılmasının nedeni şu: 1975'de G 6'lar dünyanın en güçlü ekonomilerine sahipken, bugün örneğin Çin'in İtalya, Kanada, Rusya gibi G 8 üyelerinden daha güçlü bir ekonomiye sahip olması. Ancak tüm bu tartışmalara rağmen G 8'in şimdilik genişlemek istediğine dair bir işaret yok.

G 8 Zirvesi'ne üye olmayan ülkeler de davet ediliyor. Zirvenin son günü onlarla görüşmeler yapılıyor. Hangi ülkelerin davet edileceğini dönem başkanlığını yürüten ülke belirliyor. Bu yıl, G 8'lerin tabiriyle gelişen ülkeler olarak Çin, Hindistan, Brezilya, Meksika ve Güney Afrika ve az gelişmiş ülkeler olarak da Mısır, Cezayir, Nijerya, Gana ve Senegal davetli.

Toplantılara katılmak için tabi ki Dünya Bankası ve IMF'nin davetiye ihtiyacı yok.

Zirvenin yeri de sahipleri gibi kanlı geçmişe sahip

Almanya'nın en zengin otellerinden biri olan Kempinski Otel'i'nde bu Zirve yapılıyor. Otelin tarihi kanlı bir tarih, Zirve'nin sahiplerinin tarihi gibi. 1933'de Nazilerin başa geçmesi ile birlikte otelin Yahudi olan sahipleri öldürülerek otele el konuluyor. İsmi değiştirilmiyor. 1942'ye kadar bu otelde zorla Yahudi işçiler çalıştırılıyor. 1942 ve '43'te ise hepsi gaz odalarında katlediliyor. 1954'te katliamdan kurtulmayı başaran otelin Yahudi sahibinin akrabaları

Almanya'da G 8 Zirvesi

G 8 Maliye bakanları

Dünyanın en güçlü sekiz emperyalisti oluşturan ülkeler; Almanya, Fransa, İtalya, Kanada, ABD, Büyük Britanya, Japonya ve henüz tüm üyelik haklarını kullanamayan Rusya. Bunlar, dünya nüfusunun yüzde 13'ü dünya ticaretinin üçte ikisini elinde tutuyor!

en azından otelin isminin değiştirilmesini, gaz odalarında öldürülen sahiplerinin koyduğu ismin kullanılmamasını istiyorlar. Bu istekleri dahi reddediliyor.

Bu yılki G 8 Zirvesi'nin başlığı "Ekonomik büyüme ve sorumluluk". 1999'da Seattle'de yüzbinlerin sokağa akması ve 2001'de doruğa ulaşan İtalya'daki G 8 Zirvesi karşıtlarının militanlığı; G 8'lerin zirvelerini kamuoyunda meşru kılmak için "küreselleşen dünyada sorumluluğumuz gereği yoksullukla savaşmak için biraraya geliyoruz" demeye zorladı. Ancak nasıl "Irak'a demokrasi götüreceğiz" yalanı direnişçiler tarafından tuz buz edildiyse, G 8 Zirvesi'ne karşı sokakları zapt eden yüzbinler de "yoksulluğa savaş açmak için toplanıyoruz" yalanını tuz buz etti.

Karadan 12 km uzunluğunda 2.5 m yüksekliğinde son teknoloji ile donatılmış tel örgülerle, denizden 1100 askerin görev aldığı savaş gemileriyle korunan bu Zirve, herkesin kafasında soru işaretleri bıraktı. "Madem yoksulluğa karşı savaş açtınız biz yoksulları uzak tutmak için bu tel örgüler niye?"

G 8'lerin dilinden düşmeyen Çin yine Çin...

Zirvenin ana konuları, Çin-Afrika hammadde sa-vaşı ve iklim değişikliği.

Çin, ABD, Japonya ve Almanya'nın ardından dünyada ekonomik güç olarak dördüncü sıraya yükselmiş durumda. Almanya 2006'da dünya ihracat şampiyonu olmasına rağmen, Almanya'yı temsilen G 8 Zirvesi'ni örgütleyen müsteşar Bernd Pfaffenbach, "tüm büyüme hızımıza rağmen, stabilite ve dünya ekonomik gelişimi için riskler mevcut" diyerek, Zirve'nin ilk gündem maddesi olarak "küresel eşitsizliklerin giderilmesi" maddesini koyuyor. Şimdi bazıları fakir ve zengin ülkeler arasındaki eşitsizlik-

ten bahsediyor herhalde diye düşünebilir, çünkü G 8'ler böyle düşünülmesini istiyor ancak yanıldığını anlamak uzun sürmüyor. Çünkü söz konusu olan ABD'nin ticari açığı ve AB ve Japonya'daki iç pazar daralması. ABD'nin 2006'da ihracat-ithalat açığı 764 milyar dolar. Almanya ihracat şampiyonu olarak bu durumdan kazanç elde etse de asıl sorun ABD'nin ticaret açığının üçte birinin Çin'le yapılan ticaretten kaynaklanması. Ve Çin'in, 2006'da dış ticaret fazlasının yüzde 74 artarak 177 milyar dolara çıkması, uzmanların tahminlerine göre 2008'de ihracat şampiyonu Almanya'yı sollayarak ilk sıraya yerleşecek olması.

G 8'lerin Çin konusunda korkuları sırf bundan ibaret değil. Asıl sorunları Çin'in elinde bulunan 1.200 milyara varan dolar rezervleri ve Çin'in bu dolarları piyasaya sürme ihtimali. Konu başlıkları böyle olunca, G 8 Zirvesi başlığında yer alan "sorumluluk" kelimesinin kimin için söylendiğini daha iyi anlıyoruz. Çünkü Zirve'ye davet edilen Çin, elindeki dövizlere karşı sorumluluğa davet edilecek. Çin aynı zamanda, G 8 ülkeleri ile "eşitsiz" rekabetin ortadan kaldırılması için parasının değerini arttırmaya davet edecek.

Çin'in davet edildiği konular bunlarla sınırlı değil. Çin'den işçilerin ücretlerinin artırılması, sosyal hakların genişletilmesi isteniyor. Avrupa Birliği bunu "biz Çin'deki işçi ve emekçilerin hakları ile ilgileniyoruz, yoksulluğa karşı Çin'i göreve çağırıyoruz" diye burjuva basında reklam yaparak bir taşla iki kuş vurmak istiyor. Yani bir yandan Çin'de üretim maliyetlerinin artmasını sağlayarak kendi ihracatlarını arttırmayı hedefliyor, diğer yandan da demokrasi şampiyonluğunu elden bırakmamış oluyor.

Zirvenin diğer önemli bir konusu, şirket alımı ve dış yatırım özgürlüğü. G 8 tabiriyle "gelişen" ülkelerden dış yatırıma sınırsız özgürlükler tanınması isteniyor. Özellikle Almanya'nın ilgilendiği konu ise Çin'e yapmak istediği dış yatırımlar. Çin ülkesinde şirket alımına izin vermiyor. Dış yatırım konusunda, ortak şirketlerde Çin'in hisse çoğunluğunu şart koşuyor. Tekellerin kendi şirketlerini Çin'de açmaları karşılığında ise, kullanılan teknolojik bilginin ayrıntılarına kadar kendisine açılmasını şart koşuyor.

Patent hakkı da önemli konulardan biri. G 8'ler patent hakkını karlarına kar katmak için bir silah olarak kullanıyor ve cezalandırmalarla tehdit ediyorlar. Patent hakkı konusunda en çok Çin uyarılacak. Çünkü o bu konuyu önemsemiyor. Ancak bu konu en çok Afrika ülkelerini vuruyor. G 8'ler tüm patent haklarına sahip olduğundan bir malı üretmek için fabrikanın maliyetinden çok malın patent hakkı için emperyalistlerin kasasına para akıtmak gerekiyor.

Zirve'nin ikinci önemli bölümü Afrika ülkeleri ile ilgili. Burada G 8'ler için önemli bir sorun Çin ve Hindistan'ın Afrika pazarına girmesi, Çin'in Afrika kıtasında ABD ve Fransa'dan sonra üçüncü güç olması. Diğer bir sorun da Afrika ülkelerinin koşullarının emperyalistlerin azami kar sağlamalarını engellemesi.

Avrupa Ortaklık Anlaşmaları (EPA's)

Burjuva basın aylardır işi tersine çevirerek Afrika

ülkelerinin borçları silinecek, AIDS'le mücadele edilecek, kalkınma yardımları arttırılacak diye propaganda yapıyor. Afrika için konser veren ünlü sanatçılarla buluşuyor devlet adamları. Kendisine Sivil Toplum Örgütü diyenler de devlet adamları ile buluşup verilen vaatlerin yerine getirilmesinin takipçisi olacaklarını söylüyorlar ikiyüzlüce. Hem de 2005'de İngiltere'de Afrika için verilen vaatlerin hiç biri yerine getirilmemişken. Kalkınma yardımı arttırılmamış, borçları silinen 14 Afrika ülkesine Dünya Bankası kredi hortumlarını dayamış ve bu ülkeleri eski borçlarının yüzde 50 fazlasına borçlandırmış. AIDS'e karşı verilen mücadele aslında Afrika'da ucuz işgücünün hastalıktan kırılması sonucu artık verimli olmaması (bazı Afrika ülkelerinde hastalık oranı yüzde 40'a yükselmiş durumda).

Afrika G 8'ler için kendilerini işçi ve emekçilere şirin gösterme kalkanı değil sadece. Afrika pazarı için kıran kırana bir savaş yürütülüyor. Afrika'nın şu hali ile emperyalistler azami kar sağlayamıyorlar. Bunu sağlamak için bir adım daha ileri giderek bu yılın sonunda Avrupa Birliği, EPA's denen Avrupa Ortaklık Anlaşmalarını devreye sokmak istiyor. G 8'lerin hedefi, halkının tepkisinden korktuğu için bu anlaşmaların gereklerini yerine getirmeyen işbirlikçi hükümetleri dize getirmek. EPA's demek, Afrika'nın daha da pervasızca sömürülmesi demek. Bu anlaşmaya göre Afrika ülkelerinin, AB'den başta tarım ürünleri olmak üzere, ihraç edilecek ürünlere gümrük vergilerinin sıfırlaması isteniyor. Serbest bölgelerin kurulmasını öngörüyor.

EPA'ların yarattacağı yıkıma en iyi örneklerden biri Kamerun. Tavuk üreticiliğinin gelişkin olduğu Kamerun, AB'nin üretim fazlası tavuklarının çöplüğü haline gelmiş durumda. Afrika ülkelerinde insanların yüzde 60'ı tarım alanında çalışıyor. Bu ülkelere tarım ürünlerinin ihraç edilmesi Afrikalı işçi ve emekçiler için yıkımın yıkımı anlamına geliyor.

Zirvenin diğer konuları:

İklim ve hammadde kaynakları

İklim değişikliği Zirve'nin önemli bir diğer gündemi ve özellikle Alman emperyalizminin ağızını sulandıran bir gündem. Zirve'de Çin ve ABD doğal kirliliğin yüzde 85'ini yaratıkları için kasaya davet edilecekler. Giderler mi bilinmiyor, ancak burada özellikle Almanya'nın hedefi "iklimi koruma" adı altında dünyada öncüsü olduğu yenilenebilir enerji kaynakları teknolojisini piyasaya sürmek. Almanya çevre koruma teknolojisi ihracı ile dünyada bir numara olmayı hedefliyor.

Almanya'nın Zirve'ye taşıyacağı önemli konulardan biri "G 7'lerin yeni bir dış enerji politikasına ihtiyacı var" başlığı altında hammadde kaynakları. Almanya hammadde kaynakları konusunda söz hakkının genişletilmesi ve dünya hammadde ticaretinde yeni kuralların konmasını talep ediyor. Dünyanın hammadde kaynaklarının ABD, Rusya ve Çin'in Afrika'nın hammadde kaynaklarına el atmasıyla bu üçlünün elinde toplanmaya başlaması Almanya başta olmak üzere Avrupalı emperyalistleri en çok kaygılandıran konu.

Bu konuları G 8'ler Zirve'nin yapıldığı iki gün içinde konuşmayacaklar tabi ki ancak o iki gün sonra emperyalistler arası uzlaşma ve çelişkiler daha iyi görülür olacak.

Zirve'nin hem G 8 ülkelerindeki hem de diğer ülkelerdeki işçi ve emekçilere getireceklerini görmek için ise Zirve'nin sonucunu beklemeye gerek yok. Emperyalistler kıran kırana azami kar peşinde koşuyorlar. Toplantı yerinin etrafı boşuna tel örgülerle çevrili değil. Onların ne Avrupalı, ne Afrikalı ne de Türkiyeli işçiye verecek kuruluşları var. Tel örgüleri aşarak bizim onlardan alacaklarımız var.

"Kapitalizmi tarihe gömeceğiz!"

9 Mayıs'ta Berlin, Hamburg ve Bremen'de G 8 Zirvesi'ne karşı çağrı yapan 40 ev, proje ve dernek basıldı. Baskına yaklaşık 900 polis katıldı. Devlet baskınları terörle mücadele yasasının 129a maddesi ile gerekçelendirdi. Yani terör örgütü kurma ve yardım yataklık. Devlet bu maddeyi uygulamak için elinde verilerin olmadığını ancak baskınlarda bu maddeyi gerekçelendirecek delilleri bulmayı umduğu için yaptığını açıkladı. Eylemlerde basılan en tartışmalı yerlerden biri G 8'e karşı örgütlenen sol grupların kullandığı server SO36 oldu. Devlet elinde isim listesi ile gelip bu kişilerin internetteki email posta kutularını ve kodlarını talep etti ve bilgisayarlara el koydu.

Devletin baskınına ilk cevap sabahın erken saatlerinde Hamburg'dan geldi. Rota Flora'nın önünde 900 kişi gösteriye başladı. Baskının yapıldığı günün akşam saatlerinde ise Berlin ayağa kalktı. Saat akşam 20.00'de Kreuzberg semtinde 5 bin kişi sokaklara çıktı. "Kapitalizmi tarihe gömeceğiz!" temel sloganlarıydı. Öfke doruktaydı. Herkes kol kola kenetlenmiş, anti terör yasalarına karşı sloganlarını yükseltiyordu. 1 Mayıs eyleminin bir örneği de bu akşam ayaktaydı. Eylem yaklaşık üç saat sürdü. Devlete verilen mesaj açıktı: Bizleri yıldırıamazsınız! Emperyalizm, arka bahçesinde de rahat etmeyecek!

Uzun yıllardır Berlin'de bu kadar militan ruhlu bir eylem yaşanmamıştı. G 8 öncesi yapılan en büyük eylem aynı zamanda. Baskınlara karşı Hollanda'da, İngiltere'de, Danimarka'da Alman konsoloslukları önünde dayanışma eylemlerinin yapılması enternasyonal dayanışmayı canlı kıldı. Devlet de burjuva basın da böyle-sine bir tepkiyi ummamıştı. Baskınların direnişi büyüttüğünü görmüşlerdi. İşçileri senatörü baskınlardan habersiz olduğunu hemen basına duyurdu. Sokakları dolduran kararlı kitle baskınlara en iyi yanıt oldu ve anti terör yasalarını da tekrar tartışmaya soktu.

9 Mayıs'tan sonra karşı Zirve örgütlenmesi hem canlandı hem de hızlandı. Özellikle Berlin'in her yanı eylem alanı oldu. Bir grup Park'ta G 8 Zirvesi'nin yapılacağı otele giden yolları ve Havaalanı'nı nasıl bloke edeceklerinin eğitimini veriyor, diğer bir grup gaz bombalarına karşı ilk yardım dersleri, başka bir grup cep telefonlarının bloke edilmesi ihtimaline karşı küçük el radyoları ve telsizlerle haberleşmenin nasıl sağlanabileceğinin provalarını yapıyor. Bu eylemler, "meşru olmayan biz ve eylemlerimiz değil, G 8'dir" sloganıyla yapılıyor. Heiligendamm'a kuzeyde en yakın büyük şehir Rostock olduğu için tüm hazırlıklar da orada devam ediyor. Zirve'nin etrafında dört kamp kiralınmış durumda. Her birinin kapasitesi yaklaşık 5 bin kişi. Kamplarda ortak mutfak vb. düşünülmeyen ayrıntı yok. Hedef 1-8 Haziran arası kamplarda kalmak, eylemleri bu kamplardan doğru örgütlemek.

Haziran'nın ilk haftasının her günü bir konuya ayrılmış durumda. 2 Haziran'da yaklaşık 100 bin kişinin beklendiği büyük miting gerçekleşecek. 3 Haziran'da tarımla ilgili toplantılar ve mitingler yapılacak. 4 Haziran göçmenler günü, yani yine miting ve toplantılar. 5 Haziran savaşa ve militarizme karşı eylem günü. 6, 7 ve 8 Haziran ise barikat günleri.

Attac gibi kendisine NGO's denen gruplar tam da kitlelerin sokakta olduğu gün kapalı salonlarında karşı Zirve toplantıları örgütleyecekler. En büyük sivil toplum örgütü olan Attac, G 8 Zirvesi'ne karşı yaptığı yumuşak açıklamalarla basında yerini aldı.

Alman Dış İşleri Bakanı Schaeuble, G 8 Zirvesi öncesi önlem olarak, tanınan kişileri gözaltına alacaklarını açıkladı. Devlet aynı zamanda bu süre boyunca Schengen vizesini kaldıracağını, Almanya'nın tüm sınırlarında AB'lilerin de kontrolden geçeceğini, Avrupa polisinin listesinde olanların içeriye alınmayacağını (bundan dolayı yurtdışından gelenlerin çoğu bu hafta Almanya'ya giriş yaptılar bile), Rostock'da bulunan cezaevleri yetersiz kaldığı için tutuklular kampı kurulduğunu, eylem yapabileceğine dair kanaat getirilen kişilerin en az 14 gün gözaltında kalacağını açıkladı. 12 km'lik tel örgü yetmediği için bir de telörgünün 200m yakınında eylem yapma yasağı getirildi. 6, 7 ve 8 Haziran için planlanan barikat eylemleri yasaklandı. Eylemciler karşı dava açtı. Devlet bu yasaklamalarla eylemci sayısını düşürmeye ve eylemcileri yıldırmaya çalışıyor. Eylemleri örgütleyen birlikler ise "Rostock ve Heiligendamm'da eylemler engellenirse biz de şehirlere ineriz" dediler ve Hamburg ve Berlin için yedek eylem planları çıkardılar.

Yüzlerce örgüt, grup ve bireylerin örgütlediği G 8 karşıtı eylemler, Almanya'da özellikle anti-kapitalist güçler için büyük önem taşıyor. 2001 yılında İtalya'da yaşanan G 8 karşıtı eylemlerden sonraki düşüşün bu yıl Almanya'da kırılacağı umudu ve heyecanı var herkeste.

Aşağıdaki yazı, Ekim ayı şehitlerimizden Remzi BASALAK'ın, Mehmet Fatih ÖKTÜLMÜŞ yoldaşın mezarını ziyareti sırasındaki duygularını anlattığı bir yazıdan alınmıştır.

Fatih ile sohbetten...

Sen hep aramızdaydın, aramızdasın ve her zaman aramızda olacaksın...

Osman Yaşar Yoldaşcan, İsmail Cüneyt ve diğer şehit yoldaşlar gibi, en önde dalgalanan bayrağımız oldunuz. Yüreğimizde ve bilincimizde hiç silinmemecesine yer edindiniz. İhtilalci maya kabadıkça, tüm insanlığın bilincine ve yüreğine yerleşeceksiniz...

Biliyorum anlatmak zor seni... Hissetmek gerekir, yaşamak gerekir... Biliyorum insanlığın kurtuluşu için yapılan her uğraş karşısında duyulan coşku, seni tanımak, seni hissetmek demektir...

Yoldaşlarına; *"siz bu göreve benden daha fazla layıksınız, ama ne olur bu görevi bana verin"* deyişin, bir inancın sembollenişi, dile geliş değilde nedir? Bunu içten bir şekilde söyleyebilen her yoldaş, sana yaklaşıyor ve senleşiyor demektir.

Ölüm nedir ki?. Bir daha öldürülemeyecek şekilde ölümsüzleşmek demek değil midir? (Söylemeye gerek var mı) bu ölüm, yaşamı güzelleştirmek uğruna olduktan sonra, insan ölmeden önce ölümsüzleşebilmek için, emeğini ve ruhunu vermek zorunda.

Senin ruhunu yüreğimizde saklı tutamayız. Seni tüm yüreklerle taşımak zorundayız. Aksi halde çıkar gidersin; küllenmeye yüz tutan, silkinmeyen yüreklerden. İşte o an, yürek ve bilincin zifiri bir karanlığa bürünmeye, insanın yaşayan bir ölüye dönüşmeye başladığı andır.

Seni anmak, tanımak değil; senin ruhunu taşımaktır. *"Sen bu işi nasıl yapardın"* sorusunun yanıtı; emeğinin son sınırlarını zorlayarak ve ruhunu da katarak olmalı. Yaptığımız her işe ruhumuzu katmak demek; sizlerin, o işi denetlediğinizi asla unutmamak demektir. Ruhunu katmadan yapılan her görev, üremeyen ve üretmeyecek olan kuru, kısır bir üründür. Sonsuz sınırdaki emek harcamak-sa nafiile...

Fatih ile ilk tanışma...

Karşı-devrim gemi azaı almış saldırıyor, insa-

nın insanlaşmasını isteyen, bunun için emek ve ruh veren tüm devrimciler katlediliyor birer birer ve toplu olarak...

İşıklar söndürölmeye, insanlık zifiri karanlığa büründürölmeye çalışılıyor. Kendinden önceki kahramanlıkların mirasını omuzlarında, yüreklerinde taşıyan komünistler, ışık olup, aydınlatmaya, Prometheus gibi ateşi- ışığı, insanlığa ulaştırmaya çalışıyor.

Böyle bir ortamda tanışmıştık seninle. Kaldığım evde ağabeyimdin; ama seni daha önce hiç görmemiştım. Küçücük, sade bir ev...

Merdivenleri çıkıyor, anahtarla kapıyı açıyorum. Kapı kilitli değil. Senin o gün geleceğini bilmiyorum. Şaşıyorum, içerde etrafa bakınıyorum. Garip, olağanüstü hiçbir şey yok. Pijamaları giymiş, öylece gülümsüyorsun orada. *"Gel diyorsun- otur şöyle, ben burada ağabeylerinden biriyim; buraya, sen gelmeden önce de gelip gidiyordum."*

Tedirginliğimi yatıştırmaya çalışıyorsun. Yoldaşca sıcaklığını hissetmek uzun sürmüyor. *"Beni daha önceden tanıyor musun?"* (O günlerde afişlerde aranan yoldaşların da resimleri çıkıyordu; elimizden geldiğince bunları yırtmaya çalışıyorduz; "vur emri ile aranan" alt yazılı afişleri yırtarken pek dikkatli bakmıyoruz) *"Hayır, tanımıyorum"* diyorum. *"Ben, seni giyaben de olsa tanıyorum; ama sen yine de kendinle ilgili hiçbir şey anlatma, buna gerek yok. Bunları seni bir nebze olsun rahatlatmak için söylüyorum. Hem düşün-sene eğer devlet böyle çalışsa -ki bu mümkün değil- bizim çok daha zor".*

Karşılıklı sohbet bu eksende sürüyor. O an aklıma geliyor diğer odada otomatik silahlar, yayınlar ve kitaplar var. Soruyorum: *"Diğer odada neler olduğunu biliyor musun?"* *"Evet, dedim ya, bu eve sen taşınmadan önce de gelip gidiyordum."*

Düşünüyorum. Daha içeri girdiğim an, O'nun yoldaşlık sıcaklığı sarıp sarmalamıştı beni. Beklemediğim bir anda, daha önce hiç tanımadığım halde. Yoldaşlık duygusunu tatmayanın, hissetmeyenin bunu anlaması olası değil. Hele karşımızdaki Fatih ise, bu sıcaklık yüreğe bir daha çıkmamacasına yerleşiveriyor.

Devrimciliğe ilk adım...

Koşullar kötü. Değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ama bunun değişmesini istemeyenler zor kullanarak engel olmayı amaçlıyorlar. O zaman onlara karşı zor kullanmak kaçınılmaz oluyor.

İnsan gibi yaşamak istiyorum, bunun için üretime katılıyorum. Küçük bedenimle günde 10-12 saat çalışmama rağmen, yaşayabilmek için ihtiyaçlarının büyük bir kısmını ailem karşılamak zorunda kalıyor. Düzen öyle çarpık ki, üretime yeni katılmamızı sağlayacak kadar bile pay vermiyor kendi ürettiğimiz üründen. O zaman düzeni değiştirmek gerekiyor. Bunun nasıl olacağını araştırmaya koyuluyorum. Çok yakınım kadar ulaşan bir ışık pırlıtısı. Yöneliyorum o tarafa. Bir tür yeniden doğuş, yeni bir yaşam biçiminin ilk

başlangıcı...

Düzene duyulan kin ve öfkeyi biçimlendirerek, içimizde yanan ateşi alevlendirerek adım adım "yenilenerek" insanın insanlaşması kavgasına katılıyorum. "Prometheus"lar ihtiyaç duyduğum ateşi getirmeye başladılar. Ben de, bu ateşi, kendi içimde yanan ateş ve ruhla, başkalarına, aynı anda ve güçlü bir şekilde taşımalıyım. Yüreklerde yanan ateşleri bir araya toplayıp, insanın insanlaşması uğruna insanlığın hizmetine sunmalıyım.

Bu ateşin, bu ruhun, insanın insanlaşmasını sağlamaması mümkün değil. İçimizi yakan, kin ve öfkeye boğan düzenin yaktığı, bu ateşin biraraya gelmesi sonucu yanıp kül olacağı kesin, hatta kaçınılmaz.

Evet, biz başlatmamıştık; ama bizi buna zorluyorlar. İhtiyacımız yok onlara; ama onların, saraylarda-köşklerde saltanat sürbilmeleri için, bize ihtiyaçları var. Bizi, ücretli köleler olarak tutabilmek için, ürettiğimiz ürünlerin artdeğeri ile bize karşı silahlanıyorlar. Geciktığım her gün, onların yeni yeni silahlarla donanmasına neden oluyor. O zaman elimizi çabuk tutmamız gerekiyor. İnsanlığın insanlaşmak için bizden önce verdiği kavgaları öğrenmeliyiz ve öğretmeliyiz; kavgayı devam ettirmeliyiz. Tüm deney ve tecrübelerden dersler çıkararak, bizden

sonrakilere ışık tutmak, içimizdeki ateşi insanlığın hizmetine sunmak zorundayız. Yoksa mahvolur insanlık...

Gelin yoldaşlar toplayalım, bir araya getirelim bu ateşleri, bizi aydınlatan bilimin ışığında, kölecileri ve haramileri yok etmek için ateşlere ruh verelim. Bağlanmızı güçlendirelim, daha fazla ruh katalım yapmakta olduğumuz görevlere. Ezilen, sömürülen her insanın içindeki o kızgın kora mutlaka ulaşmaya çalışalım.

O kadar çok araçla alevlenmesini engellemeye çalışıyorlar ki bu yüreklerin; ancak bilim, bu-

1984 yılında TİKB ve Devrimci Sol tutsakları, cezaevlerinde dayatılan teslimiyete karşı Ölüm Orucu eylemine gittiler. İki buçuk ay süren Ölüm Orucu direnişinin sonunda TİKB MK Üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş ve Devrimci Sol savaşıları Abdullah Meral, Hasan Telci ve Haydar Başbağ şehit düştü.

güne kadar bulamadı daha bu ateşi söndürebilecek bir aleti. Egemenler sadece küllendirebiliyorlar. Bizler inanç ve ruhla içimizdeki ateşi бүтүнleştirerek küllendirilmeye çalışılan insanlığın yüreğindeki bu ateşleri bir araya toplayarak yok edilmesi gerekenleri, ihtiyaç duyulmayan kölecı bezirganları, insanın insanlaşmasının önündeki tüm engelleri kaldırma kavgasına bir an önce başlamak zorundayız. Aksi davranış içerisinde olmak, insanlığa öncülük iddiasında olan bizlerden gelecek nesillerin hesap sorması demektir; bilimin ışığını yansıtmıyoruz demektir. Yaptığımız işe, üstlendiğimiz görevlere ruhumuzu vermiyoruz demektir. Biz daha kendi yüreğimizeki ateşin küllerini temizleyememişiz demektir. Küllenen ateş, çevresini ısıtmaz ve aydınlatamaz. Silkelemeli herkes üzerindeki külleri, ısıtmalı ve aydınlatmalı bilimin ışığında her yeri.

* * *

Yoldaşlar,

Hakkım yok belki, Fatih'in adına böyle bir yazı yazmaya, onun adına konuşmaya. Lakin siz, izin vermeseniz de içimde haykırıyor Fatih yoldaş... Yaşadığım coşku ve sevinci hissetmenizi istiyorum. Tüm yoldaşların duymasını istiyorum. Sözlerimde yanlış anlaşılmaya neden olabilecek yerler varsa, düzeltin.

Mezarı başında yaptığım sohbetten sonra, onun, yanına gelen bizlere yanıtı diye düşünüyorum. Gelenlere seslenişi böyle olurdu diye düşünüyorum...

Hoşgeldiniz yoldaşlar, dostlar hoşgeldiniz...

Biliyorum, faz-

laca da hoş değilsiniz. Burası bir mezarlık! Bazılarınızın dudaklarının titrediğini hissediyorum. Yok...yok!.. Hayır!.. Kesinlikle.. Bakın, düşman pusuya yatmış, bekliyor... Bedenimin aranızda olmayışına bu kadar üzöldüğünüzü düşmana belli etmeyin! Çakallar sürüsünün yüreğini korku salmanın yolunun, katledilen her bir canyoldaşının yerinin, yüzlerce kez

çoğalarak doldurulmasından geçtiğini sakın unutmayın!

Aranızda canyoldaşlarımla yeni tanışan, buraya ilk kez gelenlere sesleniyorum: Bizi kenarda durarak tanımanız mümkün değil. Açın yüreklerinizi bizlere ve canyoldaşlara... Bakın o zaman, çok daha çabuk kavrayıp anlayacaksınız; Yunus gibi, Eralp gibi...

Evet, görmesin sakın gözyaşlarınızı düşman. Hem ben, içinzden bazılarının zannettiği gibi, insanüstü bir yaratık değilim. Sizler gibi bir insan, sizler gibi içinde kin ve öfke taşıyan, sizler gibi seven, sizler gibi üzölen, sizler gibi ağlayan... Ben, sizlerim, sizlerin içindeyim. Aralayın yüreklerindeki kapıları; beni ve diğer yoldaşları göreceksiniz.

Bedenimin aranızdan ayrıldığı ilk yıllarda tek tük yoldaşlar gelebiliyordu buraya. Canyoldaşlarımızın hemen hepsi cepheden savaşıyordu düşmanla. Kimisi dışarda, kimisi işkencede, kimiside zindanda... Bu nedenle huzurluyum. Hissediyorum; beyinlerinde ve yüreklerinde yaşadım, yaşıyorum ve yaşayacağım...

Kim ne derse desin, kim ne kadar haklı olursa olsun, kapatıyorsa eğer yüreğini örgütlü güce, dışına savruluyorsa kavganın, ayak uyduramıyorsa gelişmelere, söylenen sözlerin haklılığı bir hiçtir.

Her geçen yıl, artarak geldiniz buraya... 1, 2, 4, 8... Bakıyorum ki, bugün daha da kalabalıksınız. Her yıl katlanarak çoğaldığınızı çoğaldığımı hissediyorum. Belki bugün, birçoğunuzu buraya, benim yanıma, mezarcular getirdi. Onlar da, artık taniyor bendeki sizi; inanmasalar da, inancın önünde eğilmek zorunda kalıyorlar. Herkes gibi...

Dinleyin dostlar, yoldaşlar...

Bugün buraya, beni görmeye, ziyaret etmeye gelmediğinizi biliyorum. Bundan da gurur duyuyorum. Hepiniz kin ve öfkeliisiniz, biliyorum. Yaklaşın birbirinize, bunu hissedeceksiniz. Ben hissediyorum, diğer canyoldaşlarımla birlikte yüreklerinizdeyiz. Kin ve öfke dolu tüm işçi ve emekçilerin yüreğine girebilmek için, külleri savurun. Biz, sıcaklığı hissederiz ve hemen büyütürüz yangını...

Duymak istiyorum, sesimi sesinizde... "Biz..., biz..., biz...", Fethetmek için dünyayı savaştık, savaşıyoruz, savaşıacağız..."

Açın, yüreklerinizi dostlarınıza. Ateşin çevresindeki külleri temizlemenize yardımcı olsunlar. Kapatın bilincinizi ve yüreklerinizi düşman karşısında. Haykırın, kin ve öfkenizi; her yerde, her zaman. Bakın, görün o zaman, çakallar sürüsünün sinişini.

Sesinize ses, gücünüze güç katın! Yoksa küllendirmek için içinizdeki ateşi, terör estirirler, estiriyorlar; ama bir silkinişimizde bile, ölüm çığlıkları atmaya başlıyorlar. Düşman saldırıyorsa, korkuyor, demektir. Bizler, korkuyorsak onursuzca yaşamaktan, saldırmak zorundayız her cepheden.

Son mektuplarımda da dile getirmeye çalıştığım gibi: *"Bizleri, arkamızdan çok övüp, yeraltında, yüzümüzü kızartmayın"*. Bazı ahmaklar bu sözlerimi çarpıtmaya çalışıyor. Bilin dostlar: Örgütümüz savaştıkça, bizim yüzümüz asla kızar-

mayacaktır. Bilin ki, sizlerle çoğalacağız biz; sizlerle yok olacağız. Yok olmaktan da korkmuyoruz; çünkü çoğalamazsak, dönüşemez ve dönüştüremezsek yok olalım daha iyi... Yokolacağız, diyen bir tek kişiyi bile, yüreğimizin, bünyemizin dışına atın! İşte o zaman, çoğalmamızın önündeki -gelişmememiz için içimize sinmiş zehirden- engelden kurtulmuş olacağız.

Buraya, beni ziyarete değil; kendinizdeki beni görmek için gelin. Bugün buraya geldiyseniz; ben, zaten, sizin içinizdeyim...

Dostlar...

Şimdi, buradan ayrılmadan önce, katlanarak büyüyeblidise öfkeniz; bunu, eyleme dönüştürmekte tereddüt etmeyin! Her birinizin yüreğinin atışı daha da hızlandı hissediyorum... Yüreğinizdeki bu atışın temposunu, saflarınızı sıklaştırarak, kavgada, enerjiye dönüştürün! Birbirinizi kırıp incitmeyin, sakın. Unutmayın ki, kişi, yalnız başına bir hiçtir. Ancak, örgütlü bir güç, kişiyi yüceltir ve güçlendirir. Sevgi, şefkat ve sıcaklık, kin ve öfkeli yürekleri mutlaka harekete geçirir. Yoldaşlık sevgisi ve sıcaklığını yerleştirdiğiniz zaman yüreklerle; kavganın bilinci ve zorunluluğu çöreklenidikçe bilincilere, en zor anlarda dahi, tek başına olduğunuz anda dahi, sonsuz bir kitle vardır; o yüreklerin içinde. O bireyin içinde, o bireyle birlikte, dimdik kitleler vardır; zorluklara karşı ayakta duran...

Yoldaşlık sevgisi... Sevgilerin en yücəsi... Aynı dava, aynı hedef uğruna insanlığın ortak çıkarları için, aynı yolda, coşku ve sevinç dolu olarak, aynı yolda yürüyenlerin kurabileceği bağ... Bu bağ, insanın, kavganın en aşılmaz engellerini dahi aşmasına yardımcı olacaktır. İnsanlığın insanlaşması mücadelesinde, iradeyi, bilinci ve ruhu şekillendirecek, sürekli sağlamlaştırılıp geliştirilmesi gereken; sonsuzluğa yürüyüşte, sonsuza dek güçlendirilmesi gereken, güçlendirilmesinin araç ve yöntemlerine sürekli yenilerinin eklenmesi gereken... Dostluk, arkadaşlık, sevgi, aşk... Bunlar, yoldaşlık bağıyla sarıp sarmalanmadığı süreçte, dar, kısır bir döngü içerisine hapsedilmek zorunda kalınır. Bunları, tek tek veya birkaç kişi, bir arada, kendi içlerinde geliştirebildikleri halde bile, kendini başkalarında çoğaltabilmeleri sınırlıdır. Temel ve en güçlü halka olan yoldaşlık bağı ile sarıp sarmalandığı zaman, daha da bir başka güzel olacağı kaçınılmazdır, işte bu nedenle, bizlerin dostluğu ve arkadaşlığı, sizlerin sevgisi ve aşkı, düne kadar insanlık tarihinin göremediği güzellikte olmaktadır. Bu güzellik, ortak ideallere duyulan aşkın güzelliğidir. Bu güzellik, insanın insanlaşması sürecinde daha da gelişip güzelleşecektir.

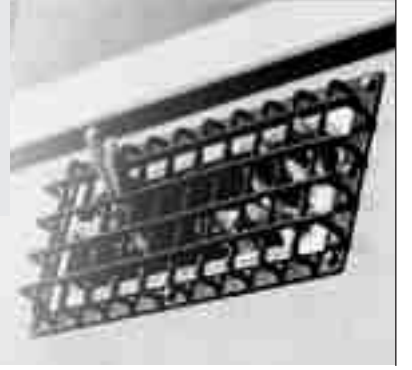
"Nasıl oluyor da hep coşkulu ve genç kalabiliyorsun?" *"Devrim ve sosyalizm uğruna savaşmayı öyle çok seviyorum, ona öylesine aşığım ki, ondadır..."* diyor, Fatih yoldaş. İnsanın insanlaşmasına bir tutkudur bu, bir arzu, bir istek, bir özlem; işte yaşamı güzelleştiren yaşamı anlamlı kılan...

"Ben örgütüm; onun ruhunu taşıyorum" diyen her yoldaş, onun gereklerine, onun üzerine yüklediği sorumluluk ve görevlere ruhunu vermek ve yansıtmak zorundadır. İçerisinde ihtilalci mayayı taşıyan her yoldaş, bu mayanın gelişiminin koşullarını hazırlamak ve başkalarına aktarmak zorundadır.

Partileşme ve kitleselleşme sürecini hızlandırmak bir zorunluluk olarak karşımızda duruyor. İdealimizdeki bu sonsuz ilerleyişe, aşka, sevgiye ulaşabilmenin yol ve yöntemi, bu zorunluluğun bilinciyle hareket etmemizdir. Duyulan her acı, hata ve başarısızlıklar, gücümüze güç katmalı, bizi ileriye doğru kamçılmalıdır.

18 Mayıs '92

KOLLARI ASILI KALDI

İzmit'e dek ayaktaydı. Denizden gözlerini ayırma-
dı hiç. Kelepçeli kollarıyla ayakta durmanın bütün
zorluğu gördükleri karşısında eriyip gitmişti. Ne za-
mandır bakış alanında olmayan dış dünyaya çakılı
kaldı gözleri....

Boğazın yollarının üzerinde olmayışına hayıflanır-
ken zaman nasıl geçti anlamadı. Bolu yollarına vur-
duklarında öğle üzeriydi artık. Sıcak iyiden iyiye his-
sedilmeye başlamıştı. Bolu'nun serinliği bile engelle-
miyordu bunu. Ringin içi giderek sanki alev dalga-
sıyla sarılıyordu. İzmit'in deniz maviliğinden, Bo-
lu'nun yeşil örtülü dağlarına dönmüştü arabanın yü-
zü. Neredeyse üç saat olmuştu, kolları asılı kalmıştı
öylece...

Oturdu. "Yorulmuşum" dedi. Artık yolda olduğu-
nu yeni yeni duyumsuyordu. Yaşar Kemal'i okumayı
geçirdi içinden. "Ama şimdi başka yerlere kayar dü-
şüncelerim, Yaşar Kemal'e ayıp olur" dedi. Konuşma
ihtiyacı duymuştu aslında. Annesine mektup yazmak
geldi aklına. Defteri kalemi zorlukla çıkardı çanta-
dan.

"Şu anda kollarım kelepçeli ve ringteyim" diye
başladı. Ağaçlara, dallara, denize, dağlara, geçtiğini
fark etti hemen. Kalemi bu güzelliklere odaklanmıştı.
O da biliyordu bir tutsak kalemi olduğunu! Durdu,
baktı yazısına. Araba sallanıyor, kalem titriyordu.
Harfler oraya buraya eğri büğrü kaydı...

Kalktı tekrar... Kolları yine asılı kaldı! Cama da-
yadı gözlerini. Ağaçların ardında tepelikler görünü-
yordu. Uzaktan minicik evler çıkmıştı ortaya. Araba-
lar "vın"lıyordu yanbaşıdan geçerken. Geniş yollar,
tabelalar, benzin istasyonları, kimi ev gibi ama kulla-
nılmadığı belli olan binalar bir bir ardında kalıyordu.
Arabanın ağır gittiğini de anlatan aralıksız, boğuk
gürültüsü duyuluyordu bir yandan da... Alçak sesle
konuşan askerlerin sesleri ulaşıyordu belli belirsiz...
Başı ağrımayaya başladı aniden. Kulakları tıkandı. Vü-
cudunun uzun süredir böyle uzun yolculuklar yap-
mamış olmasının verdiği tepkiydi bu belki de. Bir de
yüksek yerlerden kıvrıla kıvrıla gidiyorlardı. Eskiden
midesi uzun yolculuklarda hiç bulanmazdı. Şimdi ge-
lip gelip yokluyordu onu. "Poşet var yanımda neyse
ki" dedi ve ağırlaşan sığağa karşı direnmeye çalıştı.

* * *

Saati, öğle üzeri 3'ü gösteriyordu. Bir yoldaşının
verdiği ve çok sevdiği saati kelepçeye takılıp duru-
yor, bozulacak diye korkuyordu. İçerde yanbaşıda
masa saati gibi tutardı onu. Araba yana doğru dur-
ma hareketi yapar gibiydi şimdi. Yavaşladı ve durdu.
Gölbaşı'ndaydılar...

Arabaya benzin alındı, askerlere yiyecek... Orda
burda park etmiş otomobiller görünüyordu. Daha
çok da "gurbetçi" arabalarıydı bunlar... "İhtiyaç mo-
lası" için indirdiklerinde gözler onun üzerine çevrildi.
Kelepçeyi çıkarmadan önce, asker içeriyi kontrol et-
ti. Sonra açtılar kelepçeyi. Lavabonun başına geldi-
ğinde sıvı sabunla ellerini yıkadı.

Kelepçeyi tekrar taktılar koluna...Ring hızla yola
koyuldu yine.

Uçsuz bucaksız ovalar uzanıyordu. Yanık sarısı
bir renk sarmıştı ortalığı. Hafif tepelikler görünüyordu
ara sıra. "Ne de olsa İç Anadolu'ya geçtik, ova-
dan başka ne olabilir ki" diye düşündü. Hafiften uyku
bastırmıştı. Daracık, alçak ve meşin kaplı olan kane-
pensi oturma yerine ayaklarını uzattı. Hırkasını tor-
top yapıp arkasına koydu. Yastık görevini göremeye-
cekti ama hiç değilse beli ağrımayacaktı. Yarı uzanır
yarı oturur halde öylece daldı gitti. Çok sık uyanıyor-
du. Tekrar dalıyor, kıpırtısız, kendinden geçiyordu.

Sıçrayarak gözlerini açtığı anda Kırşehir civarın-

daydılar. Saat akşamın 7'sine yaklaşıyordu. Ayak-
kabılarını çıkardı. "Keşke yazlık bir ayakkabı giyse-
dim" dedi. Çoraplarını çıkardı sonra. Bir güzel de
ayakkabılarının arkasına bastı. "Hah şimdi Adana'lı
oldum işte!" Ayaklarını bir süre dışarda tuttu. Ter
içindeydiler... "Kızlar yemek yemeye hazırlanıyorlar-
dır şimdi" diye düşündü. Sonra kalktı ayağa. Oturdu-
ğu yere dizlerini dayadı, dikti gözlerini cama. Kolları
asılı kalmıştı yine.

Hava hafiften kararmaya başlamıştı. İstanbul'a
göre hava daha erken karanıyordu burada. Gökyüzü
uçsuz, bucaksız, onunla birlikte yürüyordu sanki. Bu-
lutları bu kadar yakından en son ne zaman görmüş-
tü? Bu kadar büyük müydü bulutlar? En güzel desen
ve renklerden oluşan bir örtü gibi kaplamışlardı gök-
yüzünü. Başına çektiği bir nevrerim miydi bunlar?!

Pozantı'da durmuşlardı. Aşağıya indiğinde bütün
görmeyiyle uzanan gökyüzüne çevirdi gözlerini. Şim-
di çok daha güzeldi bulutlar. Efil efil bir rüzgar da es-
mekteydi. Rüzgar sanki tepeden tırnağa yayıldı içine
doğru. Ağaçlar da memnun görünüyordu esintiden.
Salınıyordu dalları. Yaprakları akşamın güzelliğini
üzerine çekmiş ışıklar saçıyordu. Geceye hazırlanıyor
gibiydiler. Gündüzleri kendini gecenin kollarına sala-
rak yaydığı gizemli bir hava saçılmıştı ortalığa ve
ağaçlar, en küçük zerreciklerine dek çekip bu gize-
me yandaşlık ediyordu adeta. Sanki doğadaki herşey
onu büyülemek için sözleşmişti.

Lavabo bölümünden çıktılar. Asker kelepçeyi ta-
karken, komutan, yakınlarına dek yanaştı. Askeri
kontrol ediyordur diye geçirdi içinden. "Bir isteğiniz
var mı?" Saati, zarar görmesin diye kelepçeyi takan
askere dikkat kesilmişti. Başını kaldırdığında, ko-
mutanın kendisine baktığını görmese, bu soruyu hiç
üzerine alınamayacaktı. Yine de şaşladı biraz. "Yiye-
cek birşey ister misiniz" diye tekrarladı komutan.
"Teşekkür ederim" dedi , "yanımda hiç para yok.
Yola çıkarken hesabımızdan hiç para vermiyorlar"...

- Önemli değil, biz karşınız.

Daha da şaşırdığını hissettirmemeye çalışarak,
tekrar teşekkür etti. Yürümeye başlamışlardı. Böyle
bir yerde, bu tür bir nezaketle karşılaşmak az bulu-
nurdu. "Konuşmayı bu kadarla sınırlı tutmamalıyım"
diye geçirdi içinden. Döndü ve "eğer canım birşey
çekerse sizden isterim, teşekkürler" dedi.

* * *

Az kalmıştı Adana'ya. Askerlerden biri de Ada-
na'lıydı. "Mersin'den sonra Adana'ya girerken bana
haber verir misin" diye sordu. Gece çökmüş, ringin
loş ışıkları kasvetli bir hava yaratmıştı. Sessizlik bu-
nu daha da belirginleştiriyordu. Arabanın çıkardığı
gürültü iyice hissedilir olmuştu. Asker, sahiden de
seslendi "Birazdan Adana'ya giriyoruz."

İstanbul gibi tepelerden oluşmuyordu Adana.
Işıklar bir çizgi gibiydi, geceyi de güzelleştirmişti.
Belli başlı yerleri ışıklardan seçiyordu. Sasa... Sonra
Şakirpaşa köprüsü... Yeşilevler girişi... Endüstri Mes-
lek, Erkek Liseleri... Altıkat köprüsü...İşte Seyhan
nehrine varıyorlardı. Sonra Asri mezarlığının ışıklı ta-
belasını gördü. Akıp geçiyordu ağaçlar arasındaki
mezar taşları. Bunlardan biri de Azmi Akan'ın başın-
daydı. "Ordan geçerken, '96 şehitlerimiz için saygı
duruşunda bulunacağım" demişti yolda. Ayağa kalk-
tı, yumruk yaptığı sağ kolunu kaldırdı. Kelepçeli ko-
lu, sol kolunu da biraz aşağıda kalacak şekilde yu-
kariye çekti. "Tüm dünya devrim ve sosyalizm şehit-
leri için..." dedi. "Azmi yoldaş için de..." O gün Os-
man Akgün'ün ölüm yıldönümüydü... Anıları önünde
saygıyla eğildi.

Çimento fabrikası göründü sonra. Bir zamanlar

babasının çalıştığı fabrika... Kürkçüler'e gidiyorlardı.
İncirlik Üssü yoluydu burası. Cezaevi ne de çok yakı-
şıyordu İncirlik Üssü'ne!

İssiz bir yola girdiler. Saat akşamın 9'unu biraz
geçiyordu. Işıklandırılmamış bir yola daha girdiler.
Ağaçların gövdesi de kararmıştı. Telle çevrilmiş bü-
yük bir alan görünüyordu... Durduklarında bir süre
kapıda bekletildiler. Hapishane büyük bir kompleks
görünümündeydi. Tellerin arkasından beton yığını
uzanıyordu.

Ringden indirdiklerinde تنها sayılırdı ortalık. Bi-
raz daha beklediler. Bir başgardiyan göründü. Yanın-
da kadın gardiyan vardı. İçeri girdiler ve girişteki bü-
yükçe odaya geçtiler. Başgardiyan, "seni tanıdım "
dedi. "Sen beni tanıdın mı?" Bir başka kadın gardi-
yan daha vardı. Masadaki memur ise önündeki ka-
ğıtlarla ilgileniyordu. Başgardiyanın yüzüne baktı.
Tanıyamamıştı. Kadınlar, "sen burda yattın mı?" diye
sordular. Cevabı başgardiyan verdi: "Burda değil, es-
ki cezaevinde yattı. '80 döneminde." Anlaşılmıştı
şimdi! "Başgardiyan o dönemki işkenceciler arasında
mıydı acaba" diye geçirdi içinden, "öyleyse o zaman
genç bir gardiyanıdır. Falaka seanslarına katılmamış
da olabilir ama belki yanında yöresinde bulunmuştur
yapanların." Falakayı çekenler kalabalık bir gardiyan
ve memur topluluğu getirirdi hep. İstiklal Marşını
söylemeyenler falaka işkencesinden geçirilirdi. Şimdi
burada başgardiyan olduğuna göre o günlerin "dene-
yimini" buralara da taşımış olmalı. Adamın yüzüne
dikkatlice bakmaya devam ediyordu, "tanıyamadım"
dedi.

- Sen bizim tutuklumuz değilsin şu anda. Sadece
bu gece kalıp sabah gideceksin. Yukarıda odalardan
birine yerleştireceğim seni. Yataktan başka birşey
yok ama. Tuvalet, lavabo içinde...

Kadınlarla birlikte yürümeye başladılar. İki kadın
gardiyan bir kapının önünde durdu. Açtılar. İçeri gir-
di. Üzerine kapanan kapıda kilit sesleri duydu.

Hücrenin eni üç, boyu dört metre kadar görünü-
yordu. Üçte biri yarım bir duvarla ayrılmıştı. Ayrılan
bölümün eni bir metre ya vardı ya yoktu. Lavabo ve
üzerindeki ayna görünüyordu yandan. Yukarıda du-
vardan bir duş sarkıyordu. Yarım duvardan baktığın-
da duşun altına gelecek şekilde bir tuvalet taşı gö-
ründü. Bir de çeşme vardı. Yatak ise üçte ikilik böl-
mede, yerden 30-35 santim kadar yükseklikte beton
bir zemin üzerindeydi. Tor top duruyordu kenarda. O
kadar kirliydi ki simsiyah kesilmiş lekelerden yatağın
beyaz bir astarı olduğu farkedilmeyordu neredeyse.
Kapının tam karşısında, tuvalet bölümüne gelecek
şekilde bir de penceresi vardı. Tel kafesi, demirden
kare şeklinde olan bir "pencere". Büyük sayılmazdı.
Bunların hepsi bir yana içerde "cehennem ateşi" bir
sıcak çarpiyordu insanın yüzüne.

Poşeti yarım olan duvara dayadı. Kapıya döndü
gözleri tekrar. Mazgal zaten kapalıydı. Üstte camdan
bir mazgal daha vardı. Demirliydi de. O da kapalıydı.
Gözetleme yeridir dedi kendi kendine. Bari mazgal
açık olsaymış, hava akımı sağlayacak hiçbir yer yok
diye düşündü. Yukardaki florasana lamba zehir gibi
bir ışık saçıyordu. Duvarın beyaz badanası ışığı daha
belirgin hale getirmişti. Kamaşan gözlerini "pence-
re"den dışarıya dikti. Kule var mı diye etrafını kola-
çan etti. "Pencere" yüksek sayılırdı. Uzaktan bakabil-
di sadece. Bir o yandan bir bu yandan dışarıyı kon-
trol etmeye çalıştı. Çok karanlıktı, birşey seçemedi.

"Yarın aydınlıkta bakarım" dedi. Lavaboya yöneldi. Vanaları çevirdi. Su akıyordu. Her yer toz ve pislik içindeydi. Beyaz karolu tuvalet bölümü bile temiz bir görüntü vermiyordu. Yarım duvarın dibinde pet şişeler sıralanmıştı. Tozlu ve kirliyidiler. Uzun süre kullanılmadıkları anlaşıyordu. Ellerini yüzünü birkaç kez yıkadı. Musluktan su içti. Kendine gelir gibi oldu. Rahatlaması birkaç dakikayı geçmedi. Ter içinde kalmıştı yine...

Yatağı açtı sonra. Kir mir dinlemiyordu yorgunluk! Başının altına hırkasını koydu yine. Üzerine havlusunu serdi. Yüzünün değebileceği yerlerde havlusu vardı şimdi. Kendisini pis yatağın kollarına bıraktı...

Sık sık uyandı. Boğucu, yakıcı, yapış yapış bir sıcak vardı. Soluksuz bırakıyordu adeta. Boş ve beyaz duvarlar, tepedeki yoğun ışık Adana hücresinde olduğunu hatırlatıyor, tekrar kendinden geçiyordu.

Sabahın 6'sında açtı gözlerini. Bir daha da kapamadı. Yatağı köşeye doğru katladı. Elini, yüzünü yıkadı. Başladı voltalamaya... Çaprazına dört küçük adımdı hücre... Döndü... Döndü...

Kapı açıldığında saat 8.30 olmuştu. "Gidiyosun" dedi kadın gardiyan. Hemen ilerde, akşamki başgardiyan duruyordu. Sabahın ilk "iş"leri ile ortalık çok hareketliydi. Gecenin sessizliği makinenin çarklarına bırakmıştı kendini.

Tekrar kapıda kelepçe takıldı, ringe kilitlendi. Geldikleri yoldan çıkıp yönünü caddeye vurdu ring.

* * *

Kolları, ringin bir "kibrit kutusu" kadar minik pencerelerine asılı kaldı yine. Gündüz gözüyle seyrediyordu şimdi Adana'yı. Yeni binalar, bazı yol ve köprüler dışında yine aynı Adana'ydı aslında. Biraz büyümüş hissi veriyordu. Adliye, eski binanın yanındaki yeni binaya taşınmıştı. Yeni adliye binasının arka kısmında durdular.

Ring durdu durmasına da cayır cayır da yanmaya başlamıştı hemen. Sabahın bu erken saatinde ter boşanıyordu her yerinden. Askerler, komutan, şoförler inmiş, etrafı seyrediyorlardı. İnsanlar nasıl da barışıktı sıcakla.

Komutan, "hadi inin" dedi ve o uzun ince merdivenler askerlerin gözünde iyice büyüdü. Ringe götürmeyip, minicik, önü demirli bir hücreye koydular. Etraf böyle minik hücrelerden oluşuyordu. Tüm bölge cezaevlerinden getirdikleri birbirlerine zincirli insanları yerleştiriyorlardı. Mahkemeye gidip gelenler, bekleyenler, sigarasını isteyenler... Çeşitli komutanların komutları... Bir makine gibi işliyordu burası da. İnsan yiyen bir makine!.. İki adamlık voltadaydı şimdi...

İki adım... İki adım... İki adım... Giderek bir dingil gibi etrafını döndüğünü sandı. Ara sıra karşı kapı açılıyor, askerler çıkıyordu. Her yer öylesine daracık ki, ancak tek kişi geçebiliyordu ve adeta her delik esarete malmeme olmuştu. "Bir kibrit kutusu sanki" diye düşündü, "insanları kibrit çöpü gibi görüyorlar herhalde, ama tellerle ayrılmış milimetrik bölümlere konulmuş tek tek çöpler..."

* * *

11'de mahkeme salonuna girdiklerinde içerisi avukat kaynıyordu. Hepsisi de ön sıraları kapmışlardı. Heyet yerindeydi. Annesini içeriye alıp arkada yer gösterdiler ona. El salladı annesine... O en önde, annesi en arkadaydı. Ara yer avukatlarla doluydu. Sonraki duruşmaları bekliyor olmalıydılar... Mahkeme salonunun havasında tuhaf bir ağırlık vardı zaten. Bir tek kendisi gülümsüyordu. Annesinin hüznü ama gururlu gözleri ise her zamanki gibi ışıltılı. Kederde, sevinçte hiç kaybolmadı bu parlaklık. Gerçi onu ağız dolusu gülerken göremiyorlardı artık. Oysa o çocukken annesinin attığı kahkahaların güzel tınısını tanıdı.

Yan tarafta genç bir bayan avukat vardı. Ayaktaydı. Salondaki tek bayan ve tek genç avukat. Ona dönerek fısıltılı bir sesle sordu: "Benim avukatım mı-

sın?" Genç kadın, elleri dosyada başı dik olan pozisyonunu bozmadan gülümseyerek başıyla onay verdi bu soruya.

Salon büyük sayılırdı. Heyet yerinde oturuyordu. Kimisi kaykılmış, kimisi önündeki dosyalara bakıyordu. Kimisi de ruhsuz, anlamsız gözlerle salondakileri süzüyordu, ama görmediği belliydi. Arada bir onları tek gözden geçiriyor, hiçbirinin gözleriyle de karşılaşmıyordu. İkisi bayandı, biri erkek. Çok yaşlı değildiler. Erkek içlerinde en genç görünendi. Savcı ise köşede oturuyordu ve aralarındaki daha yaşlı olanı oydu. Ortadaki heyet başkanı, arada bir kısık gözlerle kendisine bakıyordu. Yeniden döndü annesine. Yanında gülümseyen bir erkek avukat vardı şimdi. Heyete döndü tekrar. Kadın hakim, ortaya yerleştiği yerinden hafifçe eğilip, kürsünün alt kısmındaki sekreter bayana seslendi. "Kimlik kontrolü yaptın mı" gibilerinden birşeyler sormuş olmalı ki, kadın, dönüp, kimlik bildirimini okudu ve "doğru mu" diye sordu. Sonra avukata çevirdi yüzünü: "Vekaleti yeni mi aldınız?" Başıyla

onayladı avukat. Hakimle karşıya-dılar şimdi.

Eski TMY'nin sana uygulanmadığını iddia ediyormuşsun doğru mu?

-Evet, uygulanması talebim

var. Bu koşulda yattığım süre yeterince karşılıyor.

Bu kısa cevaba bir ek bekliyordu anlaşılan. Hakim bekler gibi yaptı ve sordu:

-Tahliye mi istiyorsun?

Avukata dönen hakim, ondan da yaklaşık aynı sözleri işitti. "Eğer" diye devam etti avukat: "Bugün karar vermeyecekseniz, duruşma tarihini yakın bir zamana ayarlamanızı talep ediyorum"... Heyetin bir birine yaklaşma hareketini izlediler hep birlikte. Bir iki cümle söylediler birbirlerine. Savcı her zamanki anlaşılabilir sözlerle sekreter bayana birşeyler aktardı. Anlıyor muydu?! Kulağını rahatça savcıya dikmiş önündeki klavyeye basıyordu sürekli. Demek duyuyordu. Savcı bilgisayar ekranını görüyordu. Mütala gibi birşeyler duydu. Heyet başkanı, "ertelensin mi" diyordu. Duyamadı tam. Yandaki erkek hakim bir tarih verdi. Avukat itiraz etti buna: "Efendim müvekkilim zaten mağdur bırakılmıştır. Bu tarihin daha erkene alınmasını talep ediyorum."

Hakim elindeki dosyaya tekrar baktı. "8 Ağustos iyi mi" diye sordu avukata. "Eh" gibilerinden "tamam" dedi o da. "Yaz kızım" dedi sekretere. "Duruşmada hazır bulunması için celp çıkarılmasına..."

Herkes ayaklandı heyet ayağa kalkınca. Hemen arkasına, annesine döndü. Annesi ona doğru gelmek için sandalye sırasından aceleyle çıkmaya çalışıyordu. O da hızlandı... Ama önü kesildi annesinin!

* * *

Biraz bekleyip yola tekrar koyulduklarında saat öğle vaktini gösteriyordu. Güneş tepede daha yakıcı sahyordu ışınlarını... Adana'dan çıkarken bir de gündüz gözüyle izliyordu bu güzel işçi kentini... İçeriyordu ama. Ne boğucu sıcak, ne yorgunluk ne de tahliye olamamasıydı içini kavuran. Annesini son gördüğü sahne dikiliyordu karşısına... Kolları asılı kalmıştı yine ama gördüğü şey artık bu sahneydi. Mersin yolu flulaşmış, yüzbaşının arkası dönük hali kayan yola yapışmıştı. Annesinin onu kollarıyla zorlayan bedeni... Onun da kolları asılı kalmıştı sanki.

Birden gülmeye başladı. Ne faşizmin zorba ve karanlık yüzü, ne yüzbaşının temsil ettiği sınıf, ne de onu kollarıyla iteleyeni annesinin işçi kolları... Sahnenin gerçek yüzü olan bunlar bir taraftaydı şimdi. C.Chaplin belirdi sahnede! Chaplin, bu sahneyi görmüş harikalar yaratıyordu! Faşizmin sınıfsal niteliğini kattığı komedi türüyle ondan daha güzel kim verebilirdi ki? Yüzbaşının bir adım yana bir adım diğer yana attığı mekanik hareketleri onun askılı bol pantolonu içindeydi şimdi. "Gerçekten de ne komik bir hal almıştı yüzbaşının cüssesi. Yaşlı ve hasta bir kadının önünde kendini ne kadar güçlü hissediyordu acaba?! Ya karışındaki kadının gücü? Onun iradesi kaç yüzbaşıyı yenmişti. Annesi farkında değildi ama o bu gücü yıllarca akıttığı alinterinden alıyordu. Küçük ve yıpranmış bedeniyle hala dev gibiydi. Hapishane önlerinde, mahkemelerde direniş alanlarında itildiğini, coplandığını biliyordu bilmesine. Gördüğü sahne belki de bunların binde biri bile değildi. "Bizim de günümüz gelecek" dedi... "Bizim de"...

* * *

Yaşar Kemal'in ikinci cildinden kalan bölümleri Adana'ya giderken bitirmişti. 3. Cilde başladı hemen. İnsanı içine çekip sarmalayan destansı anlatımı herşeyi unutturuyordu. Savaşların ve sürgünlerin, halkların belleğinde ve insan ruhunda neler yarattığını, doğayı, değerleri, tarihi, insanlığı, öyle bir derinlik katarak anlatıyordu ki, yüreğine, iliklerine dek nakış gibi işliyordu okuyanın. Bir de aşkları çok güzel anlatıyordu...

Tuz Gölü'ne varmışlardı. Göl, sıcaklığın da etkisiyle iyice çekilmişti. Lavaboya giderken, paçalarını katlayıp yalınayak gölün üzerinde yürüyen insanlar görmüşü. İmrenmişti. Hava serindi. İnsanı üşütmeyen güzel bir esinti vardı.

Romanın dünyasına tekrar girdiğinde çoktan hareket etmişlerdi. Havanın karardığının farkına bile varmamıştı. Zaman epeyce ilerlemiş, ringte olduğunu unutmuştu. Ringin ışıkları yanınca farketti bunu. Hava gündüzden geceye dönmüştü çoktan. Yaşar Kemal'e "bir sigara yakıp tekrar geleceğim" dedi! Ayağa kalktı, kollarını astı. Ve çarpılmış gibi kaldı. Dümdüz ve sarı renkli ovanın güneşin son ışıklarıyla pembeyle çevrilen yüzü uzanıyordu karşısında... İçsüz bucaksızdı... Güneş küçük tepecikğin arkasında kaybolmak üzereydi. Hilal gibi yarım bir görüntü almış kızıl bir ışık yayıyordu ovaya. Bulutları da kızıl rengiyle etkilemiş, kenarlarına aldan bir halka örmüştü onların. Gülümsüyordu yaratıcılığına sanki... Ve de ona... Bulutlar da geri kalmıyordu güneşten. Gri bir gökyüzüyle, canlı, kocaman ve kırmızı haleyle yürüyorlardı üzerine... İşte bir mahpusun "kırk yılda bir görebileceği" en şanslı anlardan biri. Ancak kartpostallarda, film ya da dizi filmlerde görüp bir hayranlık sesi çıkardıkları sahneler...

Sporda yer hareketleri yaparken baktığı gökyüzü geldi aklına. Düz bir diktörtgen! Mavi, gri, beyaz, sarı, nadiren de pembeleşmiş... Bir kuyuya düşmüş de içinden kuyunun ağzına bakıyor gibi olurdu. Oysa şimdi canlı bir varlık gibi konuşuyordu!

Şimdi de Gölbaşı'ndaydılar. Saat 9'a doğru ilerliyordu. Bir başka güzellik, gölün ihtişamı karşılıyordu şu anda. Açık eflatuna benzer bir renge bürünmüştü göl. Dupduruydu. Işıklıydı. Sonra evler çevreledi gölü... Evlerin ışıklarının yaydığı şavkı aydınlatıyordu gölün sularını... Ankara'dan sonra bir daha kalkmadı. Abbas ve Zehra'nın aşkları İstanbul'a taşıyordu onu. Yaşar Kemal'e verdiği sözü tutup, hep onlarla birlikte oturdu.

Hapishane önüne geldiklerinde rahat bir nefes aldı hepsi. Geri dönmek üzere cezaevinden ringle çıkan her tutsak gibi o da "ev"ne dönmüş gibi hissediyordu kendini. Kuşkusuz bu "ev" hissi, içindeki arkadaşlarının yaydığı sıcaklık hissiydi. Zaman zaman "ev"imize geldik der, sonra aralarında bu benzetmeye gülerlerdi.

Bu sıcaklığa yürüyordu...

Derin ulusal eşitsizlik kıskacındaki Kürt halkının sağlık sorunları ve

GAP Bölgesi'nde Halk Sağlığı (2)

Birinci basamak sağlık hizmetlerinde, sağlık memuru başına düşen nüfus, 10 bin 481; hemşire başına düşen nüfus, 5 bin 183; ebe başına düşen nüfus ise, 5 bin 135 kişidir. Türkiye ortalaması ise, sağlık memuru başına 1671 kişi; hemşire başına 1012 kişi; ebe başına ise 1677 kişidir.

III-GAP'ta Birinci Basamak Sağlık Hizmetleri

Birinci basamak sağlık hizmeti, ağırlıklı olarak koruyucu sağlık hizmetlerini, bunun yanında da birinci basamak tedavi hizmetlerini içerir.

Koruyucu sağlık hizmetleri, çevre sağlığı, hastalık kaynağıyla ve bulaşıcı hastalıklarla mücadele, aşılama, gebena-çocuk takibi, aile planlaması, sağlık eğitimi gibi hizmetleri içerir.

Birinci basamak sağlık hizmetleri ise, hastalıkların ilk teşhisi ve ayaktan tedavisini içerir. İyi işleyen bir sağlık sisteminde, hastaların yüzde 90-95'i birinci basamak sağlık hizmetlerinde tedavi edilebilmelidir. İleri tetkik, yatarak tedavi ve ameliyat vb. müdahale gerektiren hastalar, ikinci basamak olan hastanelere sevk edilirler.

Türkiye'de birinci basamak sağlık hizmeti veren kurumların başında sağlık ocakları gelir. Bundan sonra sağlık ocaklarına bağlı olarak hizmet veren sağlık evleri ve "Ana-Çocuk Sağlığı Merkezleri(AÇSM)" gelir. "Verem Savaş Dernekleri (VSD)", "Sıtma Mücadele Dernekleri", "Halk Sağlığı Laboratuvarları" da birinci basamak sağlık kurumlarıdır.

Birinci basamak sağlık kuruluşları: Türkiye genelinde 5 bin 614 sağlık ocağı bulunmaktadır. GAP Bölgesi'nde ise 432 sağlık ocağı bulunmasına rağmen, 47 tanesi kapalı olduğu için 385'i faaliyet göstermektedir. Nüfusun yüzde 10'unu barındıran GAP Bölgesi'ne düşen sağlık ocağı, ülkedeki sağlık ocaklarının yüzde 6.8'idir.

Türkiye'de 11 bin 766 adet sağlık evi bulunmaktadır. Bunların 781'i GAP Bölgesi'ndedir. Ancak sağlık evlerinin de 172'si faal durumdadır. Yani yüzde 78'i kapalıdır.

Türkiye genelinde bulunan 288 AÇS Merkezi'nin 25 tanesi (yüzde 8.6) ve 271 VSD'den 24 tanesi (yüzde 8.8'i) GAP Bölgesi'ndedir.

Birinci basamak sağlık hizmeti veren kurumların sayısına bakıldığında ve ülke geneli ile karşılaştırıldığında, çok ciddi ve derin bir eşitsizlik yokmuş gibi görülebilir. Hele de yeni sağlık ocağı ve sağlık evi inşaatlarının yapıldığı düşünülürse, iyimser bile olunabilir. Ama soruna biraz daha yakından bakıldığında hiç de öyle olmadığı görülecektir.

Türkiye genelinde sağlık ocağı başına 11 bin 632 kişi düşerken, GAP Bölgesi'nde ortalama 17 bin 777 kişi düşüyor. Diyarbakır'da 22 bin 419 kişi, Şanlıurfa'da ise 25 bin 605 kişi düşüyor.

Sağlık evlerinin yüzde 78'inin sırf ebesi olmadığı için kapalı olması, yeni sağlık evlerinin açılmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini gösteriyor.

Sağlık ocaklarında çalışan personel yetmezliğini de görürken durumun vahameti daha da net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Birinci basamak sağlık hizmetlerinde donanım ve sağlık personeli yetersizliği: Türkiye'de 43 bin 156 pratisyen hekim bulunuyor. Bunun 2079'u GAP Bölgesi'ndedir. Yani nüfusun yüzde 10'una pratisyen hekimlerin yüzde 4.8 düşüyor. Bu pratisyen hekimlerin ise ancak yarısı (1150) birinci basamak sağlık hizmetlerinde çalışmaktadır.

Yani, GAP'ta birinci basamak sağlık hizmetlerinde, 8751 kişiye bir pratisyen hekim düşüyor. Türkiye ortalaması ise 1640 kişiye bir pratisyen hekimdir.

Bu rakamlar, GAP ortalamasıdır. Özellikle doğuya doğru gidildikçe durum daha da kötüleştiği gibi, doktoru olmayan sağlık ocakları da az değildir. 2001 yılında sağlık ocaklarının yüzde 17'sinde doktor yokken, 2004 yılında bu oran, yüzde 22'ye çıkmıştır. Sağlık ocaklarının 47'si zaten kapalıdır. Açık olanların da yüzde 22'sinde doktor olmaması, sağlık ocaklarının verdiği hizmetin düzeyini göstermektedir.

Birinci basamak sağlık hizmetlerinde, sağlık memuru başına düşen nüfus, 10 bin 481; hemşire başına düşen nüfus, 5 bin 183; ebe başına düşen nüfus ise, 5 bin 135 kişidir. Türkiye ortalaması ise, sağlık memuru başına 1671 kişi; hemşire başına 1012 kişi; ebe başına ise 1677 kişidir.

Yine belirtelim, bu rakamlar GAP ortalamasıdır. GAP Bölgesi içinde de sağlık personeli açısından dengesiz bir dağılım söz konusudur. Bir partiysen hekime düşen nüfus, Diyarbakır'ın Bismil, Hani ve Silvan ilçelerinde 20 bini aşarken, Şırnak'ın Uludere ilçesinde 31 bini buluyor. Bir ebeye düşen nüfus, Şırnak'ın İdil ilçesinde 60 bin kişi, Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde 40 bin, Bismil ilçesinde 30 bin, Kulp ilçesinde ise 23 bindir. Örnekler daha da çoğaltılabilir. Sorunu şöyle koyduğumuzda işin boyutu daha iyi anlaşılabilir. Adıyaman'ın Gerger, Samsat, Cincik ilçeleriyle, Diyarbakır'ın Kulp, Siirt'in Aydınlar ve Eruh ilçelerinin genelinde, yalnız birer tane ebe bulunmaktadır.

Diş hekimi sayısında durum tam bir felakettir. Diş hekimi başına Mardin'de 86 bin kişi, Şırnak'ta 70 bin, Siirt'te ise 54 bin kişi düşüyor. Türkiye genelinde ise bir diş hekimi düşen nüfus 5 bin 264 civarındadır.

Sağlık ocaklarının donanımında da büyük eksiklikler vardır. Bütün GAP Bölgesi'nde, 131 hizmet aracı ve 135 ambulans bulunmaktadır. Sağlık ocaklarının ev ziyaretleri için gereken araç bulunamamaktadır. Çünkü var olan araçlar da il sağlık müdürlüklerinde toplanmıştır.

Sağlık personeli bölgeye "mecburi hizmet", "çakılı kadro", "sözleşmeli" vb. adlar altında zorla gönderilmekte ve bir an önce batıya gitmek için elinden geleni yapmaktadır. Sağlık personeli, mezun olur olmaz, genel olarak donanım ve mesleki eğitim eksiklikleri ile bölgeye gelmektedir. Alanda ise tek başına bırakılmakta, herhangi bir mesleki eğitim verilmemektedir. Ayrıca, sağlık personeli bölge insanının sağlık sorunlarına hakim değildir. Sağlık personelinin bir kesiminde ise, şovenist bakışın belli etkileri de görülmektedir. Bu, horgörü, ilgisizlik, aşağılama, sorunları kendi dışında görme vb. şekillerde yansımaktadır.

Ancak görüntüde ve kağıt üzerinde veriliyor gibi görünen sağlık hizmetinde, araç-gereç ve ciddi bir personel eksikliği içinde bütün sorunları sağlık personelinin çözmesini beklemek kadar, yanlış bir şey de yoktur. Özveriyle çalışan sağlık personelinin harcadığı emek de bu yokluklar içinde sorunu çözmeye yetmemektedir.

GAP'ta ikinci ve üçüncü basamak sağlık hizmeti:

Konumuz asıl olarak koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmeti olduğu için buraya yoğunlaştık. Ancak tablonun bütününe ortaya koymak açısından, ikinci ve üçüncü basamak sağlık hizmetlerine de kısaca değinmek gerekmektedir.

GAP'ta SSK hastanelerinin de Sağlık Bakanlığı'na aktarılmasıyla, Sağlık Bakanlığı'na ait 61 Devlet Hastanesi, YÖK'e bağlı 3 Üniversite Hastanesi olmak üzere kamuya ait 64 hastane bulunmaktadır. Bu hastanelere ait toplam 6789 adet fiili yatak kadrosu vardır. Bölgede, 10 bin kişiye 13.6 yatak düşmektedir.

Türkiye genelinde, 10 bin kişiye 24 yatak düşerken, Marmara'da 27.4, İç Anadolu'da 27.6, Karadeniz'de ise 28 yatak düşmektedir. Diğer bölgeler, GAP'ın iki katıdır. (Türkiye Sağlık İstatistikleri 2006 (Aralık 2005))

Verilen hizmetlerin yetersizliği: Sağlık ocaklarında yürütülen temel sağlık hizmetlerinden biri olan ana-çocuk sağlığı ve aile planlaması hizmetlerinin en önemli parçası ev gezmeleridir. Ev gezmelerini sağlık ocağı ve sağlık evi ebeleri yapar. Ebeler, ev gezileri sırasında, 15-49 yaş grubu kadınları izler; gebeleri saptar; erken tanı yapar ve aşı yapar; sağlık eğitimi yapıp öğütler verir; aile planlaması eğitimi ve uygulaması ile doğum yaptırır; gerekli görürse doktora sevk eder. Sağlık Bakanlığı standartlarına göre, ebenin bu görevleri yapabilmesi için, 15-49 yaş grubu kadınları yılda iki kez, her gebeyi gebeliği boyunca 6 kez, sıfır yaş grubu çocukları yılda en az 8 kez, 1-3 yaş grubu çocukları 6 ayda bir kez, 4-6 yaş grubu çocukları yılda bir kez görmesi gerekmektedir. Bu da ebenin her evi her ay mutlaka en az bir kez ziyaret etmesi anlamına gelmektedir. Ebenin ziyaretlerinden başka, diğer sağlık personelinin de çeşitli görevler için evleri ziyaret etmeleri gerekmektedir.

Ama yapılan araştırmalar, durumun hiç de böyle olmadığını ortaya koymaktadır: Bütün GAP Bölgesi'nde, konutların yüzde 43'ünü herhangi bir sağlık personeli ziyaret etmemiştir. Konutların, Gaziantep'te yüzde 83'ü, Kilis'te ise yüzde 60'ı bir sağlık personeli tarafından ziyaret edilmemiştir. Yani aşı için bile uğranmamıştır. Ziyaret edilen evlerin yüzde 98'i ise Polio eradikasyonu(yok edilmesi) kampanyası sırasında aşı için ziyaret edilmiştir. Aşıdan sonra en sık gidilme nedeninin, aile planlaması olması şaşırtıcı değildir.(yüzde 11) Emperyalist kurumların da desteklediği, Kürt nüfusunun artmasını sınırlamaya dönük bir çok proje yürütülmektedir bölgede. Konutların sadece yüzde 3.6'sına doğum, yüzde 7.6'sına ise gebelik takibi için gidilmiştir. Bu oranlar da gösteriyor ki, sağlık ocakları ve sağlık evleri asli işlerinden biri olan doğum ve gebe takibi konusunda tamamen işlevsizdir.

Hastalanan insanların ilk tercih edecekleri yerler, normalde birinci basamak sağlık hizmeti kurumları olan sağlık ocaklarıdır. Burada gerekli görülürse hastanelere sevk edilebilirler. Ancak sağlık ocakları, verdikleri sağlık hizmetlerindeki yetersizlikler nedeniyle, insanların gözünde ilk tercih olamamaktadırlar. Yapılan araştırmada, ailelere, en son hastalandıklarında hangi sağlık kuruluşuna başvurdukları sorulmuştur; yüzde 47'si devlet hastanelerine, yüzde 22'si özel doktor ve hastaneye, ancak yüzde 16'sı sağlık ocağına başvurmuştur. Yüzde 5'i ise hastasını hiçbir sağlık kuruluşuna götürememiştir. Bu da sağlık ocaklarına güvensizliğin göstergesidir. Ailelerin yüzde 18'inin hiç sağlık ocağına gitmemiş olması güvensizliğin başka bir göstergesidir. Gaziantep'te bu oran yüzde 25'lere kadar çıkmaktadır. Sağlık ocağına giden ailelerin yüzde 34.6'sı ise, sağlık ocağı hizmetlerinden memnun olmadığını ifade etmiştir. Sonuç olarak, verilen hizmetlerin yetersizliğinden dolayı sağlık ocakları, tercih sıralamasında özel doktorlardan sonra üçüncü sıraya düşmüştür.

Bütün bunlar, GAP Bölgesi'nde, koruyucu hekimlik gibi birinci basamak sağlık hizmetlerinin de göçtüğünü, bir iki rütuşla da ayağa kaldıramayacağını göstermektedir.

(*) Yer darlığından dolayı, yazının kalan bölümlerini bir sonraki sayıda yayınlayacağız.

Bilim ve teknolojiye yaşanan baş döndürücü gelişmeler, her alanda olduğu gibi tıp ve sağlık alanında da insanlığı çok yeni olanaklar sunuyor. Organ ve doku nakli de bunlardan biri. Artık, böbrek, karaciğer, kalp, akciğer, pankreas ve ince barsak gibi organlarla kornea, deri, kemik ve kemik iliği gibi dokular, insandan insana nakledilebiliyor. Böylece, işlevsiz kalan veya hastalanan bir organ yenisiyle değiştirilip insanlara yeni bir yaşam sunulabiliyor.

Organ naklinde kullanılan organlar, bugün için iki yöntemle sağlanıyor: Birincisi, canlı insandan. Canlı insandan, en çok, böbrek ve karaciğerin bir kısmı naklediliyor. Mevcut yasada, ancak birinci derece akrabalar arasında organ verilebiliyor. İkinci yöntem ise, kadavradan, yani, yani ölmüş olan insandan sağlamak. Ölmüş insandan organ alabilmenin tıbbi ve yasal koşulları bulunuyor. Tıbbi olarak, organı alınacak olan kişinin hastane koşullarında ölmüş olması, yoğun bakım ortamında suni solunum ve dolaşım sistemlerine bağlı olması gerekiyor. Yoksa birkaç dakika içinde alınacak organlar da canlılığını yitiriyor. Yoğun bakımda birisinin beyin ölümünün gerçekleşmesi, onun öldüğüne karar vermek için yeterli oluyor. Mevcut yasal düzenlemede kardiolog, beyin cerrahı, nörolog ve anestezi uzmanından oluşan bir heyetin oybirliği ile beyin ölümü kararı verilebiliyor. Meclis'te bekletilen yeni yasa taslağında nörolog ve anestezi uzmanı yeterli görülüyor.

Beyin ölümü gerçekleştiğine karar verilen bir kişinin organlarının alınabilmesi için, sağlığında organlarını bağışladığına dair bir kartın görülmesi, o yoksa, kanunî mirasçılarının onayı gerekiyor. Böyle bir kart varsa, mirasçılarının onayı aranmıyor.

Ülkemizde organ bağış oranı çok düşük olduğu için ilgili kurumlar değişik kampanyalar yürütüyorlar. Organ bağış haftası kutlamaları bile yapılıyor. Diyanet Başkanlığı'ndan organ bağışlamanın dine aykırı olmadığı yönünde fetvalar yayınlattılıyor.

40 bin kişinin üzerinde insanın organ bağışı beklediğini bilmek ve onların dram dolu yaşamlarını gözlemlemek, her insanda sorumluluk duygularını uyandırıyor aslında. Öldükten sonra organlarının birkaç kişiye hayat vereceğini bilmek de güzel. Ancak, bütün bunlar kapitalizm koşullarında yaşanınca, organ bağışlamak isteyenler haklı olarak bir değil, bin defa düşünmek zorunda kalıyor.

Bebeklerin yüzlerinde donan acı: İşte kapitalizm

Organ nakli konusunda ülkemizde yasal düzenlemelerin yetersiz olduğu bir gerçektir. Ancak yasal düzenlemelerin de bir çok şeyi çözmediğini biliyoruz. Çünkü kapitalizmin iki yüzü vardır. Birisi yasalarla işini yürüttüğü sürece kitlelere göstermeye çalıştığı "yasalara saygılı" yüzü, diğeri, yasalar kendisini sınırladığında ortaya çıkan gerçek mafyacı yüzü.

Örneğin, uyuşturucu, fuhuş ve kadın ticareti yasaktır. Ama biliyoruz ki, bu tür faaliyetler, büyük kapitalist tekellerin bile önemli bir gelir kaynağını oluşturuyor. Sonra da çıkıp, mafya ile kendilerinin uzaktan yakından alakası olmadığını söylüyorlar. Oysa mafya kapitalistlerin gerçek yüzüdür.

Aynı şey kaçak organ nakli ve organ ticareti için de geçerlidir. Bütün ülkelerde bununla ilgili az çok yasaklar ve yasalar bulunmaktadır. Ancak, yarı-sömürge ülkeler başta olmak üzere organ ticareti konusunda borsalar, ticaret merkezleri, organ "arız" alanları ile pazarlar ve uluslararası ağlar kurulmuş bulunuyor. Bütün bu faaliyetler ise resmi kuruluşların bilgisi dahilinde ve

Organ mafyası Kapitalizmin gerçek yüzüdür

40 bin kişinin üzerinde insanın organ bağışı beklediğini bilmek her insanda sorumluluk duygularını uyandırıyor aslında. Öldükten sonra organlarının birkaç kişiye hayat vereceğini bilmek de güzel. Ancak, bütün bunlar kapitalizm koşullarında yaşanınca, organ bağışlamak isteyenler haklı olarak bir değil, bin defa düşünmek zorunda kalıyor.

birlikte organize ediliyor. Nasıl ki, uyuşturucular semtlerine bizzat polisler ve onların koruduğu çeteler aracılığı ile pazarlanıyorsa, organ ticareti de devletlerin gözetimi ve organizasyonu altında yapılıyor.

Örneğin, Çin'de idam edilenlerin organlarının yıllardır pazarlandığı, büyük bir skandal halinde patlamıştı dünya gündemine. Peşinden de Asya, Afrika ve Latin Amerika'da da bu yöntemin yaygın olarak kullanıldığı ortaya çıktı. Yarı-sömürge ülkelerin açlık ve sefaletle itilen emekçilerinin kızlarını seks kölesi olarak kullanan emperyalistler, bugün de ciğerlerini, böbreklerini söküp alıyor. Böylece yaratılan sefalet ortamında üç-beş kuruşa organlarını satacak insanlardan oluşan doğal bir maden ve organ "arzi" alanı yaratılmış oluyor.

Üç kuruşun hesabını yapan kapitalistler, her zaman o üç-beş kuruşu verecek kadar da "cömert" olmuyorlar. Böyle olunca gasp yöntemini devreye sokuyorlar. Öyle ya insanların üzerindeki her organ, bir üzüm salıkmı gibi birer ticarî meta. Parayla aldığı gibi, gasp yöntemiyle de alması ona göre doğaldır. Basında şu tür haberlerle sıkça karşılaşmaya başladık: Bir barda güzel bir kızla içmeye başlayan bir genç, bir gün sonra gözünü, içi buz dolu bir küvetin içinde ağırılar içinde açıyor ve yanında bir not:"Böbreklerini aldık. En yakın sağlık kuruluşuna yetiştirmesen ölürsün."

Kapitalizmin gasp yöntemi sadece böyle tekil olaylarla sınırlı değil. Artık emperyalist savaşlar ve işgal, karlı birer organ ticareti alanları haline de dönüştü. Savaşta yaralananların ve esir alınanların organları da organ borsasına taze kan olarak pompalanıyor.

Organ bağışı yapan, ya da kan, doku, DNA bankalarına örnek vererek kayıt olan bir insanın, ölmeden önce mafya tarafından kaçırılarak ya da öldürülerek, organlarının, buna ihtiyacı olan herhangi bir burjuvaya nakledilmeyeceğinin garantisi yoktur. Organ bağışına ihtiyaç duyan insanlar, kendisine uyum sağlayacak bir organın sahibi oluncaya kadar beklemektedirler. Bir dolar milyoneri, bu türden bankalardaki kayıtları rahatlıkla kontrol altında tutan mafya tarafından kendisine bulunacak bir organ sahibinin öldürülmesini elbette ki onaylayacaktır. Bu türden bankaları dünya genelinde yaygınlaştırmak ve verilerini merkezileştirmek yönünde yapılan çalışmaların, asıl olarak organ mafyasına yarayacağını düşünmek zor değil.

Geçen hafta Ukrayna'da bir vahşet daha ortaya çıktı. Bir doğum evinde, doğum yapan kadınlara bebeklerinin öldüğü söylenmiş. Ve bu bebeklerin organları, bebekler canlıyken içlerinden sökülüp alınmış. Bulunan cesetlerde, bebeklerin yüzlerindeki ifade, ne kadar acı çektiklerini bütün çıplaklığı ile gösteriyor. O yeni doğan bebeklerin yüzlerinde donarak kalan acı, işte kapitalizmin gerçek canı yüzüdür.

Türkiye organ ticaretinin merkezi oluyor

Geçen hafta İstanbul'da yaşanan bir olay, Türkiye'nin uluslar arası organ ticaretindeki konumunu orta-

ya serdi. Bostancı'da bulunan Özel Sönmez Hospital'de kaçak organ nakli yapıldığı ortaya çıkartıldı. Sonra eski arşivler karıştırıldığında, hastanenin sahibi olan Dr. Yusuf Erçin ve İsraili profesörün bu işi daha önce de yaptıkları ve uluslar arası bağlantılarının ortaya konduğu ortaya çıktı.

1997 yılında Dr. Yusuf Erçin'in, Türkiye'den yurtdışına organ ticareti yaptığı ortaya çıkartılıyor ancak hiçbir işlem yapılmıyor. 1998 yılında Romanya İçişleri Bakanlığı, bir yazı ile, Dr. Yusuf Erçin ve bir İsraili profesörün, Türkiye, Romanya, Bulgaristan, Moldova, Beyaz Rusya ve Rusya'dan yoksul

insanlardan cüzi fiyatlarla aldıkları böbrekleri, Türkiye'de bazı hastanelerde yapılan operasyonlarla, İsrail, İngiliz ve Fransızlara nakil yaptıklarını bildiriyor. Bu yazıdan sonra mecburen dava açılıyor. Dava, 2004 yılı şubatında bitirilebiliyor. Duvara bir afiş asan 17 yaşındaki gençlere onlarca yıl ceza verenler, bu caniyeye bir yıl bir ay 10 gün ceza veriyorlar ve cezayı erteliyorlar. Yani bir gün bile cezaevinde yatmıyor. Bu karar, organ ticaretine açıktan destek vermekten başka bir anlama gelmiyor. Bu mesajı alan Dr. Yusuf Erçin ve İsraili profesör de doğal olarak faaliyetlerine devam ediyorlar. iimdi tutuklandılar. Ancak, mevcut yasalarla en fazla birkaç ay yatarlar, bir yıl sonra da faaliyetlerine tekrar başlarlar.

Emperyalist ülkelerde yasaların daha sıkı olması dolayısıyla organ ticareti ve organ nakli merkezleri, ağırlıklı olarak, yarı-sömürge ülkelerde kuruluyor. Türkiye; Moldavya, Doğu Avrupa ve Rusya gibi organ satın alabildikleri ve Irak ve Afganistan savaşlarında insanlardan sökülerek alınan organ sağlama bölgelerinin tam ortasında yer alıyor. Uyuşturucu, silah ve insan kaçakçılığı konusunda kurulmuş hazır organizasyonlara da sahip. Özel hastanelerin mantar gibi çoğalmasıyla, denetim ve yasal düzenlemelerin de olmaması koşullarıyla kaçak organ nakli ve organ ticareti merkezi olması için en uygun koşullara sahiptir.

Bugün de zaten önemli bir organ ticareti merkezi haline gelmiştir. Hükümetin sağlık alanında yabancı yatırımların ve yabancı doktor çalıştırılmasının önünü açma girişimleri ve Türkiye'nin sağlık turizmi merkezi haline getirileceği söylemi, organ ticaretinin önünü açacak, hatta bunu hedefleyen adımlardır.

Yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır!

Kapitalizmin organ borsaları kurduğu bir ortamda ne organ ihtiyacı olanlar organ bulabilir, ne de herhangi bir emekçi kendini ve çocuklarını güvende hissedebilir.

Güven içinde bir organ bağışı ve tıbbın emekçilerin yararına gelişmesi ancak, sağlığın ücretsiz olduğu, emekçilerin temel ve insani bütün ihtiyaçlarının karşılandığı, kapitalizmin ve onun bütün mafya uzantılarının yok edildiği, sömürsüz bir dünyada mümkündür.

Bugünden bir şey yapmayacak mıyız? Sosyal güvenliğin tasfiyesine ve sağlığın özelleştirilmesine ve mafyalaştırılmasına karşı "herkese eşit ve ücretsiz sağlık hizmeti" talebiyle yürüteceğimiz mücadeleyi ne kadar büyütürsek, sağlık hizmetlerini emekçiler olarak ne kadar denetleyebilirsek, mafyaları sağlık alanından kovmamız da mümkün olur. "Yaşam hakkın, mücadele gücün kadardır" sloganı bu gerçeği ifade etmektedir. Mücadele alanlarından çekildiğimiz sürece, yaşam alanlarımızı mafyalara, çetelere terk etmiş oluruz. Bugün her şey için mücadele etmek zorundayız. İnsanca yaşamak için, sağlık hizmeti için, yaşam hakkı için ve hatta güvenli olarak organ nakli yaptırabilmek için bile.

Fransa'da yeni cumhurbaşkanı Sarkozy “Küçük Bush” seçimleri kazandı

6 Mayıs'ta Fransa'da yapılan cumhurbaşkanı seçimlerini yüzde 53.7 ile muhafazakar Sarkozy kazandı. Seçimlere katılım oranı ilk turda olduğu gibi yüksekti. Sarkozy'nin seçimleri kazandığı belli olduğu saatlerde önümüzdeki dönemde neler yaşanacağı hızla ortaya çıktı. Bir yandan ABD Başkanı Bush telefona sarılıp Sarkozy'yi tebrik eden ilk başbakan olmayı başardı ve Almanya Başbakanı Merkel'i ikinci sıraya düşürdü. Diğer yanda sokakları tutuşturuyordu gençler. Yaklaşık 10 bin kişi Fransa'nın değişik kentlerinde Sarkozy'e karşı sokağa çıktı, gece alevlerle aydınlandı. Bu eylemler Fransa'da özellikle gençliğin sisteme duyduğu öfkenin sadece bir habercisiydi, bundan böyle sokakların boş durmayacağını da.

Sarkozy seçim sonuçlarından hemen sonra kolları sıvadı. Cumhurbaşkanı olarak olağanüstü yetkilerle donatılmış olan Sarkozy, bu yetkilerini sonuna kadar kullanmakta da kararlı.

Sarkozy'nin planı ilk elden liberal ekonomiyi geliştirmek. Bunun en önemli parçası olarak da özelleştirmeleri hızlandırmak, ücretleri düşürmek, Fransa'da gelişkin olan sosyal hakları budamak.

Fransa işçi ve emekçileri daha önce de bu türden saldırı politikaları ile karşılaşmış ve sonuna kadar direnerek Avrupa işçi ve emekçilerine örnek olmuştu. Bunu bilen burjuvazi Sarkozy ile yeni ve farklı bir atak yapmak istiyor. Sarkozy seçim sonrası hemen kolları sıvadı ve yeni kabineyi oluşturdu. Yeni kabinenin yarısı kadın, “sosyalist” partiden devşirmeler, göçmen kökenliler, sendikacılar yani ne ararsanız var. Hedef belli, her kesimden “temsilciler” olarak işçi ve emekçilere yönelik saldırıları hayata geçirmek.

Sarkozy Fransa içinde ilk gezisini Toulouse'daki Airbus'a yaptı ve işçilere Alman-Fransız ortaklığı olan şirkette Fransa'nın payını arttıracacağı ve toplu işten çıkarmaları engelleyeceği sözünü verdi. Yani bir yandan milliyetçi ve korumacı yanını göstermiş oldu, diğer yandan işçileri ziyaret ederek sendikaların alkışını almış oldu. En azından şimdilik.

Kabine'de en tanınmış isim Dışişleri Bakanlığı'na getirilen 67 yaşındaki Bernard Kouchner. Kouchner Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün kurucusu ve “sosyalist” parti üyesiydi. Kouchner Sarkozy için bulunmaz bir fırsat. Gerekirse “insani” yardım için Afrika'ya askeri müdahalede bulunmalıyız diyen Sarkozy'nin en büyük destekçisi. Kouchner geçmişle Fransa'nın Afrika'daki emperyalist emellerini perdellemek için işlev görecek. Şimdiden “Sudan'da, Darfur sorunu çözülmezse asker göndermeliyiz” diyen Kouchner, Çin'de yapılacak olimpiyatları protesto edebiliriz tehdidi ile Çin'in Sudan pazarından çekilmesini sağlamaya çalışıyor. Çin, ABD ve Fransa'nın ardından Afrika pazarına hakim üçüncü ülke. Ekonomistler, Çin bu hızıyla devam ederse 2010'da Afrika pazarında özellikle de hammadde kaynakları konusunda en büyük pay sahibi olacağını öngörü-

yor. Afrika pazarı konusunda Çin'e karşı olmak, Fransa, ABD ve Almanya'nın ortak noktası ve G 8 Zirvesi'nin önemli konularından biri.

Almanya Başbakanı Merkel, AB dönem başkanlığı döneminde Fransa'da yapılan referandumda reddedilen AB Anayasası'nı tekrar gündemine almıştı ve mutlaka kendi dönem başkanlığı sırasında çözüme kavuşturmak istediğini açıklamıştı. Şimdi Sarkozy'den istediği desteği aldı. Sarkozy, AB Anayasası'nın kısaltılmış halini referanduma gitmeden parlamentoya onaylatma kararını aldı.

Alman emperyalizminin yüreğine su serpen diğer bir konu, Sarkozy'nin ABD ile daha iyi ilişkiler kurma kararı. Kısaca Avrupalı emperyalistler, özellikle de Almanya, Sarkozy'nin estirdiği milliyetçi havadan rahatsız olsa da, Çin'e uzaklığı, ABD'ye yakınlığı ve daha “güçlü” bir AB için işçi ve emekçilerin haklarını budama planlarına alkış tutuyorlar. Tüm Avrupa işçi ve emekçilerine örnek olan Fransa'daki direnişlere duydukları kin ve korku Fransa'da gelişen milliyetçiliğe duydukları korkuyu bastırıyor.

Kabinenin adalet bakanı bir bayan ve Afrika kökenli. En azılı muhafazakar. Özellikle göçmen kökenli gençlere karşı savaş açmış durumda. Açıklamalarına bakarsak Fransa'da daha çok cezaevi yapılacak. Afrika kökenli bir adalet bakanı hem de bayan bir bakan seçen Fransa burjuvazisi kitlelerin politikalarına karşı göstereceği tepkiyi “en aza nasıl çekeriz” planının bir parçası.

Sarkozy kendilerine sivil toplum örgütü diyen kurumlar ve sendikalar ile saatler süren görüşmeler yaparak onlardan da “temsilcileri” kabineye aldı. Hedef, işçi ve emekçilere yönelik saldırıyı bunlara onaylatarak “toplumsal uzlaşma” havası vermek.

Sarkozy, iç politikada daha ırkçı şoven bir çizgi, ekonomide burjuvazinin azami karını garanti altına almak için daha saldırgan bir politika izleyeceğini saklayamıyor. Aynı saldırgan çizgi, Fransa'nın dış politikasında da kendisini ortaya koyacak. Bu seçimlerle Fransa ABD'nin savaş politikalarına biraz daha yakınlaşmış, oluyor. Seçim döneminde Sarkozy'ye “Küçük Bush” adını takanlar yanılmıyor. 11 Eylül sonrasında Avrupalı emperyalistlerden istediği desteği alamayan Bush, yükselen Çin tehdidi ve Çin'in Rusya ile giderek güçlenen ilişkileri karşısında “Batı'yı yaklaştırma konusunda önemli bir mesafe katetmiş oldu. Almanya'da Merkel'in başa gelmesinin arkasından, Fransa'da da Sarkozy'nin seçilmesi, Bush'un elini güçlendiren bir rol oynadı. Bugüne kadar ABD ile mesafesini korumaya çalışan Fransa da artık ABD politikalarına daha fazla adapte olacaktır.

Sarkozy'nin seçildiği ilk akşam on bin kişi sokağa taştı. Fransız burjuvazisinin hedefi olduğunu bilen ve eyleme geçen ilk bölük bunlar. Sarkozy'nin savaş çıkırtkanı, ırkçı ve burjuvazinin sözcüsü konumu ortaya çıktıkça, “Devrimler ülkesi” Fransa'da bu tepkiler daha da yükselecektir.

Lübnan Tezkeresi Tutsakları Serbest!

Lübnan'a asker göndermek için tezkere görüşmelerini yapan devleti ve meclisi prosetso etmek amacıyla 5-6 Eylül 2006 tarihlerinde Ankara'da protesto eylemleri gerçekleştirilmişti. 6 Eylül'deki eyleme devlet saldırarak 60 kişiyi gözaltına almış, 18'ini tutuklamıştı. 8 ay tutukluluktan sonra, 11 Mayıs'ta mahkemeye çıkarılan anti emperyalistler ve devrimcilerin tamamı tahliye oldu.

Eylül ayından beri yapılan çeşitli eylemlerle yalnız bırakılmayan tutsaklarla, mahkeme gününde dayanışmak için İzmir ve İstanbul'dan devrimci kurumlar Ankara'ya gittiler. 10 Mayıs'ta Galatasaray Lisesi'nin önünde açıklama yapan PDD, HÖC, ESP, Kaldıraç, EHP, HKM, BDSP, tutukluların serbest bırakılmasını isterken, “Anti Emperyalistler Değil, İşbirlikçiler Yargılsın” pankartını açtılar. Eylemde “Anti Emperyalistler Yargılanamaz”, “Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz”, “Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak” sloganları atıldı. Devrimci kurumlar, açıklamada Ankara'ya mahkemeyi izlemeye gideceklerini belirttiler.

10 Mayıs gecesi İstanbul ve İzmir'den yola çıkan devrimci kurumlar, 11 Mayıs sabahı Ankara-Toros sokak'ta birleşerek mahkeme binasına yürüdü. Flamaların açıldığı eylemde, “Anti Emperyalistler Değil, İşbirlikçiler Yargılsın” yazılı pankart en önde yer aldı. Yürüyüş boyunca “Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak”, “Anti Emperyalistler Yargılanamaz”, “Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Mücadelemiz”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı.

Mahkeme binasının yanına gelindiğinde yapılan basın açıklamasında asıl yargılanması gerekenlerin bugün halkların üzerine bomba yağdıran emperyalistler ve işbirlikçileri olduğu söylenirken, hukuksuz yere 8 aydır tutsak bulunan anti emperyalist tutsakları serbest bırakılması istendi. Sabah başlayan duruşma akşam 18'de sona erdi ve mahkeme heyeti, tüm tutsakların tahliye olması yönünde karar verdi.

Haberin mahkeme önünde bekleyen kitleye ulaşmasının ardından halaylar çekilirken, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Katil ABD Ortadoğu'dan Defol”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği” sloganları atıldı. Tahliye olanların Sincan F Tipi ve Sincan Kadın Hapishanesi'nden alınmasından sonra İstanbul ve İzmir'e geri dönüldü.

Estonya'da anıtlar yıkılıyor, Sosyalizm ideali yıkılmayacak!

Nisan ayının son günlerinde, Estonya'da 'Bronz Asker' anıtını kaldırmak isteyen devlet, bu anıtın kaldırılmasını engellemeye çalışan bin kişilik bir grupla çatışmaya girdi. Altı saat süren çatışma sırasında eylemcilerden bir kişi öldü, çok sayıda polis yaralandı, 300 kişi gözaltına alındı. Hem Estonya'da, hem de Rusya'daki Estonya Büyükelçiliği önünde eylemler günlerce sürdü. Ancak eylemler, anıtın kaldırılmasını engelleyemedi.

Kaldırılan anıt, 1947 yılında, faşizme karşı savaştan Sovyet Kızılordu askerlerin anısına dikilmişti. Anıtın altında, bu savaş sırasında ölen Sovyet askerleri yatıyordu. 1.300 milyonluk nüfusunun üçte biri Rus olan Estonya, yaklaşık 50 yıl boyunca Sovyet toprakları içinde yer almış bir cumhuriyet olarak var olmuştu. 1991 yılında SB'nin dağılmasının arkasından, Estonya da kendi devletini ilan etmişti.

Şimdi bu anıtı kaldırmakla, Sovyetlerden kalan son izleri de silmek istediğini gösteriyor. İnsanlık tarihinin onuru olan bu izler, Estonya burjuvazisi ve AB için, sosyalizme yenilgilerini hatırlatan devler. Çünkü Sovyetler Birliği, II. Emperyalist savaş sırasında sadece Alman faşizmini değil, onun şahsında bütün bir kapitalist-emperyalist dünyayı dize getirmişti.

İşgal değil, gönüllü katılım

Estonya Devleti'nin iddiasının aksine, Sovyetler Birliği Estonya'yı işgal etmemişti. Tıpkı diğer baltık devletleri Letonya ve Litvanya gibi, Estonya da Sovyetler Birliği'ne, kitlelerin kararı sonucunda, gönüllü olarak katılma kararı almıştı.

Stalin, Alman faşizminin asıl amacının sosyalizme saldırmak ve sosyalizmi yoketmek olduğunu biliyordu. Çünkü Alman faşizmi, başta Amerika olmak üzere emperyalist ülkeler tarafından büyütülmüş, güçlendirilip palazlandırılmıştı. Sosyalizmi yenecek güç olarak faşizm öne sürülmüştü. Bu nedenle Almanya'nın 1939 Eylülünde Polonya'yı işgalinin arkasından Stalin, kendi sınırlarını korumak, Almanya'ya karşı güvenlik duvarını güçlendirmek amacıyla harekete geçti. 17 Eylül 1939'da hükümeti kaçmış ve Almanya tarafından işgale başlanmış olan Polonya'nın doğusundan girerek batı cephesini ileriye taşıdı. Arkasından Baltık ülkelerine döndü. 10 Ekim 1939'da, Letonya, Litvanya ve Estonya ile dostluk anlaşmaları imzaladı. Bu anlaşmalarla, bu ülkelerin savunmasına yardım etmek karşılığında üs elde etmişti. Böylece Sovyetler Birliği, Baltık'tan Karadeniz'e kadar uzanan büyük bir savunma hattı kurmuş, Almanya'yı burada durdurmuş oldu.

Baltık ülkeleri ile yapılan dostluk anlaşmalarından sonra, bu ülkelerden yarım milyon Alman sürüldü. Baltık Almanları, bu devletlerde burjuva sınıf içindeydiler, bazıları yüzlerce yıldır toprak sahibi olan baronlardı. Sovyet devrimi sırasında, yerelde kurulan devrimci hükümetleri devirmek amacıyla Alman birliklerini ülkeye çağırılar bunlardı. Ve Sovyetler ile yapılan anlaşmaya karşı oldukları çok açıktı. Olası bir Alman saldırısında, Beşinci Kol faaliyetini yürüterek Sovyetleri arkadan vurmaya planlıyorlardı.

Anlaşmanın arkasından, Kızılordu birlikleri Baltık ülkelerine girdi. Bu ülkelerdeki Nazi yanlısı hükümetler ve bürokratlar ülkeyi terk ederek kaçtılar. İlerici aydınlar yeni bir hükümet kurdular, sendikalar güç ve etkinliklerini artırdılar, cezaevlerindeki ilerici devrimci tutuklular serbest bırakıldılar ve bir 'halk hükümeti' için seçimler gerçekleştirildi. Kitleler, Nazi yanlısı hükümetin devrilmesinden ve Sovyetler ile anlaşma imzalanmasından son derece memnundular. Yüksek katılımın olduğu bu seçimlerin arkasından toplanan meclisler, Sovyetler Birliği'ne katılma isteklerini bildirdiler. 21 Temmuz 1941'de Litvanya Sovyetlere katılmak için resmi olarak başvurdu, hemen arkasından Estonya ve Letonya geldi. Ağustos ayında ise, üç yeni cumhuriyet, Sovyet topraklarına katılmış, Sovyet sınırı Baltıklardan Karadeniz'e kadar uzanmış oldu. Bu sınırın en büyük komşusu ise Almanya idi.

Sosyalizm kazanacak

Stalin'in hazırlıkları boşuna değildi. Gerçekten de Hitler, Avrupa'yı kasıp kavuran işgalinin arkasından 22 Haziran 1941'de Sovyetlere saldırdı. 1 Mayıs 1945'e kadar süren yaklaşık 4 yıllık, korkunç bir savaş bu saldırıyla başladı. Sosyalist anavatani savunmak üzere harekete geçen Sovyet insanı, olağanüstü kahramanlıklar yarattı, emperyalist dünyanın hayal bile edemeyeceği müthiş bir direniş gerçekleştirdi.

Bu direnişin sonunda, Stalin önce kendi ülkesini işgalden kurtardı. Sonra, Doğu Avrupa'da faşizmin işgali altında olan bütün ülkeleri işgalden kurtararak faşist orduyu kendi inine, Berlin'e kadar kovaladı. 1 Mayıs günü Berlin'e giren Kızılordu, Alman parlamento binası Reichstag'ın tepesine orak-çekeçli kızıl bayrağı dikerek zaferini ilan etti. 8 Mayıs günü ise, Alman faşizmi teslim oldu.

Bugün, emperyalizmin sosyalizme duyduğu nefret, sosyalizmden kalan bütün izleri yoketmeye çalışıyor. Ancak sosyalizmin zaferi, dünya halklarının belleğindeki canlılığını koruyor.

İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür

Türkiye Devrimci Hareketi'nin önderlerinden İbrahim Kaypakkaya yapılan eylemliliklerle anıldı. TKP-ML TİKKO'nun kurucusu ve '71 devrimci çıkışının önderlerinden olan İbrahim Kaypakkaya, 12 Mart cuntasının ardından yakalanarak, Diyarbakır zindanlarına götürülmüş, burada günlerce süren işkenceler sonucunda katledilmişti.

İşkencede ser verip sır vermeme geleneğinin önde gelen temsilcilerinden olan İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı PDD, BDSP, ESP, HKM, Kaldıraç, Odak ve Partizan örgütlerken, eyleme 100 kişi katıldı. Flamaların açıldığı eylemde "Devrimci Önder İbrahim Kaypakkaya Yaşıyor" imzalı ortak pankart en önde yer aldı. Sık sık "İbo Mahir Deniz, Sürüyor, Sürecek Mücadelemiz", "İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atılırken, açıklamada İbrahim Kaypakkaya'nın öne çıkan yanlarına ve kişilik özelliklerine değinildi. "İbrahim Kaypakkaya o dönemki diğer devrimci önderler gibi devrimci dayanışmaya büyük değer vermiştir. Bu dönemde gerçekleştirdikleri ile Denizler, Mahirler, Sinanlar ve İbrahimler sistemden hesap sorma anlayışını yükseltmişlerdir. Bu nedenle İbrahimlerin, Denizlerin, Mahirlerin, Mazlumların, Haki Karerlerin, Dörtlerin devrime bağlılıklarına sahip çıkmak günümüzün önemli bir ihtiyacıdır" denilen açıklamanın ardından Grup Vardiya ve Grup Diyar'ın söylediği marşlar ve türkülerle anma bitirildi.

İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için Gazi Mahallesi, Esenler, Gülsuyu, Sarıgazi, Adana, Ankara, İzmir'de de eylemler gerçekleştirirken, DHP de yaptığı konser ve geceyle anma yaptı.

Kartal ve Gülsuyu'nda anma

Ayın 18'inde "İbrahim Kaypakkaya'yı anıyoruz" pankartı arkasından da Sondurak'ta toplanan kitle, Heykel'e doğru yürüyüşe geçti. Eyleme Partizan, ESP, BDSP, SDP kendi pankart ve flamalarıyla katıldılar. Biz de Proleter Devrimci Duruş yazılı bir pankartla eyleme katıldık. Yürüyüş sırasında Okul durağında ve Heykel'de konuşmalar yapıldı. Sonra parka doğru yürüdük. Burada saygı duruşu ve basın açıklamasının ardından, şiir, sinevizyon ve müzik grupları ile bir etkinlik yapılacaktı, fakat yağmurdan kaynaklı yapılamadı. Eylemde "İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Omuz Omuza sloganları atıldı. Devrim şehitlerinin ölmediğinin ve Kaypakkaya'nın hesabının sorulacağını vurgusu yapıldı. Eyleme 250 kişi katıldı.

Gülsuyu PDD okurları

22 Mayıs'ta saat 4'te Kartal meydanında toplanan öğrenci gençliği, burada Mayıs ayı şehitlerini andılar. İboları, Denizleri, Hasan Ocakları, Serdar Yılmazları, İrfan Ağdaşları unutmadıklarını haykırdılar. Kartal'daki liseli öğrenciler, "Mayıs şehitleri ölümsüzdür" pankartı ile katıldılar eyleme. 40 kişinin katıldığı eylemde, "Kartal Faşizme Mezar Olacak", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları atıldı.

Kartal PDG okurları

☆ 3 Haziran 1949- Mikhail İ. Kalinin Öldü

Rus devriminin önderlerinden biriydi Kalinin. Tüm yaşamı boyunca büyük bir inançla bağlı kaldığı sosyalizmin zaferi için bir işçi gibi çalışan Kalinin, gerek devrim öncesinde gerek devrim sonrasında bir çok alanda görevler üstlendi. Usta bir örgütçü ve etkili bir ajitatördü. Sosyalist insanın yetiştirilmesi ve eğitim konusunda yazdığı yazılar, ‘Devrimci Eğitim, Devrimci Ahlak’ adıyla ülkemizde de yayınlanmıştır.

☆ 4 Haziran 1884- Silezyalı Dokumacıların Ayaklanması

Almanya'nın en yoksul işçi bölgelerinden Silezya'da binlerce işçi kölece çalışma koşullarına karşı sokaklara döküldü. Ayaklanan Silezyalı dokumacıların başkaldırısını ezmek isteyen Prusya gericiliğinin askeri birlikleri işçilerin üzerine ateş açtı. 11 işçi öldü, yüzlercesi yaralandı. Kanlı bir biçimde bastırılan Silezya Ayaklanması, işçi sınıfının kapitalizme karşı önemli başkaldırılarından biridir.

☆ 12 Haziran 1968- Üniversite’de işgal

Sınav yönetmeliğini protesto ederek boykot kararı alan İstanbul Üniversitesi öğrencileri merkez kampüsü işgal ettiler.. Bu işgal, öğrenci hareketinde yeni bir dönemi açtı.

☆ 13 Haziran 1967- Alpagut işgali

Çorum Özel İdaresi’ne ait Alpagut Linyit İşletmesi işçileri, işletmeyi işgal ederek yönetime el koydu. 786 maden işçisi, bir İşçi Konseyi kurarak fabrikayı işlettiriler. Direniş jan-darma zoruyla bitirilebildi ancak işçiler haklarını elde ettiler.

☆ 15-16 Haziran 1970- Büyük işçi direnişi

İşçilerin Türk-ış’ten DİSK’e geçmesine tahammül edemeyen burjuvazi, DİSK’in kapatılmasına karar verdi. DİSK’in kapatılması için hazırlanan yasa tasarısı meclise geldiğinde, işçiler buna büyük bir tepki gösterdiler. Tabanın baskısı öylesine güçlüydü ki, sendika temsilcileri fabrika önlerinde eylem yapma kararı aldılar. Ancak işçiler bir kere sokağa çıktıktan sonra, durdurmak mümkün olmadı. “Savaş başladı” pankartıyla yürüyüşe geçen işçiler, 15 Haziran günü İzmit’ten İstanbul’a yürüyüşe başladılar. İstanbul ve İzmit’in bütün büyük fabrikalarından onbinlerce işçi iki gün boyunca polisle çatıştı, şehitler verdi ve büyük bir direniş gerçekleştirdi.

☆ 17 Haziran 1882-Bulgaristan devriminin önderi Georgi Dimitrov Doğdu

☆ 20 Haziran 1933- Clara Zetkin’in ölümü

Zetkin, Alman Sosyal Demokrat Partisi üyesiydi ve emekçi kadınların kurtuluş mücadelesinde önemli adımlar atmıştı. 8 Mart’ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmasında Zetkin’in rolü büyüktür.

☆ 27 Haziran 1905- Potemkin Ayaklanması

Tarihte ilk kez bir savaş gemisi mürettebatı, egemen sınıfa karşı ayaklanıp devrim bayrağını göndere çekiyordu. Rusya’da 1905 devrimi, Potemkin Zırhlısı’nda görevli askerlerin ayaklanmasıyla start aldı. Odessa limanına demirleyen gemi, Çarlık rejiminin tüm Rusya’ya yayılan ayaklanmayı bastırmasından sonra Odessa’yı terk ederek Romanya’ya demir attı. Çarlığın zırhlı donanmalarının ateş açmaya cesaret edemediği Potemkin Zırhlısı mürettebatı askerler Romanya’ya sığındı. Potemkin Ayaklanması, 1917 Ekim Devrimi’nden sonra Ayzenstein tarafından filme alındı..

☆ 28 Haziran 1926- ÇEKA başkanı Cerjinski öldü

Sovyet devriminin hemen arkasından karşı devrim ve sabotajla mücadele için kurulan ÇEKA, karşı devrimcilerin yakalanması ve etkisizleştirilmesinde oldukça önemli bir rol oynamıştı.

Amerika’da “Komünist Avı”: ROSENBERGLER KATLEDİLDİ

Ethel ve Julius Rosenberg Amerikan Komünist Parti üyesiydi ve her ikisi de yahu-di-ydi. 1939 yılında evlendiler. Evlilikleri boyunca sendikal faaliyetler içinde yer aldılar. Bundan dolayı da sürekli işsizlik ve maddi sıkıntılarla boğuştu. 1943’te ilk çocukları Michael, 1947’de de Robby doğdu. Bu dört kişilik aile iki odalık yoksul bir evin sadeliğinde yaşamlarını sürdürdü. 17 Temmuz 1949’da "Sovyet Ajanı Komünistler" oldukları ilan edildi.

6 Ağustos 1945’de Hiroşima’ya atılan atom bombası korkunç bir kıyım olduğu kadar, ABD’nin dünya hakimiyetini simgeleyen bir gelişmeydi. ABD, dışta halkları katlederek, içte büyük bir baskı ve korkutma ile imparatorluğunu inşa ediyordu. İmparatorluk, teknolojik gelişmenin bu "üstün ürünüyle" elde ettiği tartışılmaz liderliğini ancak 4 yıl koruyabildi. 1949’da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinde ilk atom bombası yeraltı denemeleri başladı. ABD, artık "tek bir düğmeye basma" tehdidiyle dünyayı avuçlarının içinde tutabilme gücünü kaybetmişti.

Bunun üzerine, ABD’de büyük bir “Komünist avı” başladı. Senatör Mc Carty’nin adıyla anılan bu dönemde, kurulan komisyonlar, ülkedeki komünistleri tespit etmek, onlar hakkında iddianameler hazırlamakla görevlendirildi. Bu dönemde komünistlikle suçlanmayan neredeyse kimse kalmadı. Ünlü sanatçı ve aydınlar da içinde olmak üzere binlerce insan bu komisyonlarda ifade vermeye, en yakın arkadaşlarını ihbar etmeye zorlandı. Yönetmen Elia Kazan gibi hainler, kendini kurtarmak için suçsuz insanları komünist ajan olmakla suçlayanlar da çıktı, Brecht gibi, aydın onuruna sahip çıkanlar da. Rosenberglar, bu aşağılık cadı avının kurbanı oldular.

Rosenberglar komünist kimliklerine her defasında sahip çıkarak, suçlamaları şiddetle reddettiler. *"Elektrikli sandalyeden korkmuyorum bir yurttaş olarak hakkım olan adaleti istiyorum. İstemekte ısrarlı olacağım. Adalet istememek yerine aşağılık bir pazarlıkla küçülmeyi kabul ederek gittikçe daha sık uygulanır hale gelen antide-mokratik, polis devleti yöntemlerine de ortak olmayacağız..."*

İnfaz günü olarak belirlenen 18 Haziran 1953’te Rosenberglar’e son teklif götürüldü. Sabaha kadar Washington’a telefon açarak affedilmelerini isterlerse çocuklarına kavuşacaklardı. Rosenberglar’in tavrı bir anne ve babanın vakurluğunda ve bir militanın kararlılığında-ydı: *"Ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Onlara ihanet etmeyeceğiz ."* Ve Washington’a telefon edilmedi.

Rosenberglar 19 Haziran 1953’te, evlilik yıl dönümlerinde Sing Sing Hapishane-si’nde elektrikli sandalyede idam edildiler.

☆ 3 Haziran 1963- Komünist şair Nazım Hikmet’in ölümü

Onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim,

Akarsuyun,

meyve çağında ağacın,

serpilip gelişen hayatın düşmanı.

Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına;

-Çürüyen diş, dökülen et-,

bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gidecek-ler.

Ve elbette ki, sevgilim, elbet,

Dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya,

Dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle; işçi tulumuyla

Bu güzelim memlekette HÜRRİYET...

Bursa’da havlucu Recep’e,

Karabük fabrikasındaki tesfiyeci Hasan’a düşman,

Fakir köylü Hatçe kadına,

Irgat Süleyman’a düşman,

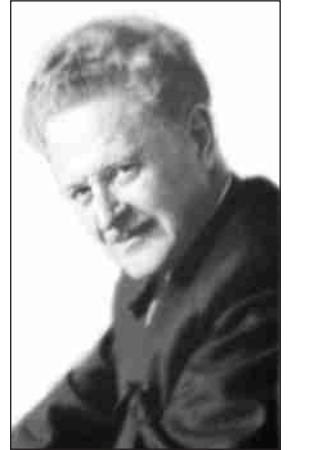
Sana düşman, bana düşman,

Düşünen insana düşman

Vatan ki bu insanların evidir,

Sevgilim,

Onlar vatana düşman...

Militan ve Dövüşken dizelerin şairi Ahmet Arif Yaşıyor

Asıl tutsaklık, ışığını yitirmiş yüreklerde, karanlığa gömülmüş bilinçlerdedir. İçerde, dışarda, derste ve sırada yürümeyelim diye celladın üstüne; tükürmeyelim diye fırsatçının, fesatçının, hainin yüzüne ve tırnak ile diş ile dayanmayalım diye iğrençliğe umutlarımızı çaldılar. Düş görmek yasak diye buyurdu karanlığın bekçileri. Ve hapsedtiler milyonlarca insan gözünü, insan kulağını, insan beynini.... Ne diyor Ahmet Arif: " Yaşamak, sade yaşamak/ yosun, solucan harcıdır"...

Cevabımızdır insanların içine parmaklık kurmak isteyenlere:

YALNIZ DEĞİLİZ

İhtilalci Komünistlerin Haziran Şehitleri

Muzaffer Mutlu, 1978’te İstanbul’da sivil faşistler tarafından kurulan bir pusuda vurularak katledildi.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümü olan 15 Haziran 1980’de İstanbul Kartal’da düzenlenen silahlı korsan gösteri sonrasında mahallede devrimci avına çıkan polisin gözetimine aldığı yüzlerce insan arasında bulunan **Songül Kayabaşı** işkencede katledildi.

PARLAMENTO SEÇİMLERİNE YAKLAŞIM

eni bir burjuva parlamento seçimlerinin ari-fesindeyiz. Her seçim dönemi, devrimci hare-ketler de seçim taktiğini belirler ve seçim ça-lışmalarına ağırlık verir. Kimileri reformist kesimlerin etki alanına girerek “parlamento-

dan yararlanma” adına şu ya da bu partiyi açıktan ya da dolaylı biçimde destekler ve burjuva parlamenta-rist hayalleri körükler. Kimileri de tutarlılık ve parla-mentarizme kapılmamak adına, dönem, koşullar, ob-jektif ve subjektif faktörlerdeki değişimler vb. dikkate almadan her seçimde aynı taktiği izlemeyi sürdürür. Seçim politikalarında sol ve sağ sapma olarak kendi-ni gösteren bu yaklaşımlara, hemen her seçimde tanık oluruz. Son yıllarda ise, “seçim atmosferinden yarar-lanma”, “daha geniş kitlelere ulaşma”, “daha rahat çalışma” vb. gerekçelerle “bağımsız aday” çıkarma revaçtadır. Oysa seçim ortamından devrimci tarzda yararlanmak için illa ki “bağımsız aday” çıkarmak gerekmez. Dahası, parlamento seçimlerine “bağımsız aday”larla katılmanın nesnel ve öznel koşulları var-dır, bunlar hesaba katılmadan her seçim aynı şekilde “bağımsız aday”la katılmanın, her seçimi “boykot” etmekten pek farkı yoktur.

22 Temmuz 2007’de yapılacak olan parlamento seçimlerine dönük, bir çok devrimci yapının seçim taktiği henüz belirlenmiş değildir. Ancak daha önceki seçimlerde sağ ve sol taktikler çeşitli biçimleriyle or-taya çıkmıştır. Her seçim döneminin kendine özgü ko-şulları vardır ve ona bağlı olarak farklı taktiksel belir-lemeler olacaktır. Fakat geçmişten bu yana Marksist-Leninistlerin parlamento seçimlerine yaklaşımını bil-mek, bu tür savruluşları görebilmek ve doğru politik yaklaşımı ve taktiği tespit edebilmek açısından olduk-ça önemlidir.

Yayınevimiz tarafından çıkartılan “Savaş hazırlık-larında bir dönemeç: 3 KASIM SEÇİMLERİ” kitabı, sadece söz konusu seçim dönemini değil, genel olarak seçimlere ML yaklaşımı ortaya koyan bir başvuru kay-nağı ve önümüzdeki seçimlere de ışık tutacak bir bel-ge niteliğindedir. Aşağıdaki yazı, bu kitapta yer alan “3 Kasım seçimlerinin aynasında TAKTİK, DEVLET, DEMOKRASI” başlıklı bölümden kısaltılmıştır. Hem bir önceki parlamento seçimlerinde görülen yanlış saptama ve eğilimleri yeniden hatırlamak, hem de 22 Temmuz seçimlerinde benzer yaklaşımlara kar-şı uyanık olmak açısından yararlı olacağına inandığı-mız bu bölümleri yeniden yayınlıyoruz.

Parlamentodan yararlanmak

Kapitalizmin gelişmesi ve ‘genel oy’ hakkının yaygınlaşmasıyla birlikte Marksistler, düzenin teşhiri ve kendi programlarının geniş kitlelere propa-gandası açısından parlamento kürsüsün-den yararlanmayı benimsemiş ve uygu-lamışlardır. Başta Almanya olmak üze-re çeşitli Avrupa ülkelerinde, sonraları Rusya’da bunun örnekleri mevcuttur. Ancak ‘parlamentodan yararlanma’ il-kesi, daha sonra revizyonistler tarafın-dan ‘barışçıl geçiş’in bir payandası ol-muş, halk ayaklanması ve devrimin ye-rini, parlamenter yoldan reformlarla dö-nüştürme almıştır. Marksizmin ‘parla-mentodan yararlanma’ ilkesinin bu şe-kilde çarpıtılması, bu kez ‘sol’dan bir savruluşla parlamentodan yararlanmayı tümünden reddeden yaklaşımları doğurur. Bolşevikler ise bu sağ ve sol sapmalara karşı, devrimin objektif ve subjektif ko-şullarını hesaba katan bir yaklaşımı or-taya koymuşlar ve onu yaşama geçir-mişlerdir. Devrimin yükselişe geçtiği yıllarda parlamentoyu (Duma’yı) boy-kot taktiğini izlerken, yenilgi yıllarında parlamentodan yararlanma taktiğini uy-gulamışlardır.

“1903-1905 döneminde partinin taktiği saldırı taktiği idi. Çünkü devrim kabarıyor, hareket yükseliyordu ve tak-tik bu olgudan yola çıkmak zorundaydı. Buna uygun olarak mücadele biçimleri de devrimin kabarmasının gereklerine uygundu. Yerel siyasi grevler, siyasi gösteriler, genel grevler, дума boykotu, ayaklama, devrimci mücadele şiarları –bu dönemde birbirini izleyen mücade-le biçimleri işte bunlardı. ...1907-1912 döneminde parti geri çekilme taktiğine geçmek zorunda kaldı. Çünkü o sıralar devrimci hareket geri çekiliyordu, dev-rim alçalıyordu ve taktik bu olguyu he-saba katmak zorundaydı. Buna uygun

olarak hem mücadele biçimleri hem de örgütlenme biçimleri değişti. Dumayı boykot yerine Dumaya katılma; Duma dışında açık devrimci eylemler yerine Duma içinde eylemler ve çalışma, siya-si genel grevler yerine kısmi iktisadi grevler...” (Stalin, Leninizmin Sorunla-rı sf: 80-81)

Bolşeviklerin parlamentoya yaklaşı-mı böyle şekillenmiştir. Ancak kabul et-mek gerekir ki, 1900’lü yılların parla-mentosuyla günümüz parlamentosu ara-sında da özsel olmamakla birlikte önemli farklılıklar vardır. Dünyada ol-duğu gibi ülkemizde de tarihsel olarak incelendiğinde bu fark görülür. Hatta ’80 öncesinin meclisi ile günümüz mec-lisi arasında bile farklılıklar olmuştur. Devlet giderek daha çıplak haliyle ‘zor aygıtı’ olarak öne çıkmakta ve parla-mento, faşizmin ‘incir yaprağı’ olarak bile fazla gelmektedir. 12 Eylül gibi as-keri faşist cunta dönemlerinde bu ‘incir yaprağı’ tümünden kaldırılırken, sonrasın-da ‘yürütme erki’ güçlendirilerek MGK çatısı altında kurumsallaşmış, yasama organı meclis ise MGK ‘tavsiye’lerini ‘onama organı’ haline getirilmiştir. Ve giderek düzen partileri arasındaki fark-lar silikleşmiş, birbirine benzemişlerdir. Kitlelerin parlamentodan ve düzen par-tilerinden kopuşunda, bu durumun onlar tarafından da artık rahatlıkla görülüyor olmasının payı vardır.

Taktikler, bu tarihsel gelişmelerden bağımsız ele alınabilir mi? Lenin, bir taktik belirlenirken dikkat edilmesi ge-reken iki temel hususun altını şöyle çı-zıyor:

“İlk olarak...her türlü soyut formüle ve doktriner reçeteye karşı olan mark-sizm, sadece verilmiş bir süreçte olan ve olanaklı bulunan mücadele biçimle-riyle kendini kısıtlamaz. Verilmiş top-lumsal durum değişince o sürece katı-lanların bilmedikleri yeni mücadele bi-çimlerinin çıkmasının kaçınılmaz oldu-ğunu kabul eder. ...İkinci olarak mark-sizm, mücadele biçimleri sorununun ta-mamen tarihsel açıdan incelenmesini gerektirir. Bu sorunu somut tarihsel ge-lişimden ayrı olarak ele almak, diyalek-tik maddeciliği anlamamak demektir. ...Belli bir hareketin belirli bir evredeki somut durumu ayrıntılarıyla inceleme-den, herhangi bir mücadele biçimine evet ya da hayır demek marksist görüşü tamamen bir yana atmak demektir.” (Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine sf:25-26)

Parlamentodan yararlanmak da da-hil tüm mücadele biçimlerine bu gözle bakmak gerekir. Geçmişteki deneyim-lerle bire bir aynılaştırmak ve şabloncu bir şekilde uygulamaya kalkışmak, tak-tiğin devrimci ve doğru olmasını sağla-maz. Bir dönem öne çıkan bir talep ya da bir mücadele biçimi, farklı dönem-lerde geriye düşebilir, hatta tamamen ortadan kalkabilir. Bu, tarihsel olarak geçirilen evrime, dönemselliklere ve her ülkenin kendine özgü koşullarına bağlıdır. Parlamentonun da dünden bu-güne değişimini, bugünkü dünya ve ül-ke gerçeğinde yerini ve söz konusu olan

seçim somutunda ne anlama geldiğini ortaya koymadan, genel geçer bir doğru olarak ‘parlamentodan yararlanmak’ ilkesini tekrar etmek, devrime bir şey katmadığı gibi, yanıltıcı sonuçlar doğuracaktır.

İşin diğer boyutu, gerek Avrupa’daki komünistlerin, gerekse Bolşeviklerin parlamentodan yararlandığı dönemlerde, başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerle bağlarının geniş olması ve buna bağlı olarak girdikleri hemen tüm seçimlerde birden fazla milletvekili sokabilmelelidir. Seçilemedikleri durumlarda bile hatırı sayılır bir oy aldıkları kesindir. Girdikleri her seçimin sonucunu ayrıntılı olarak öğrenebilme olanağına sahip değiliz, fakat bildiklerimiz bu gerçeği görmek için yeterli veri sunmaktadır. İşte Lenin’in söyledikleri: *“En gerici Duma seçimlerinde bile Bolşevikler, işçilerin kesin desteğini sağladılar.”*

Sözkonusu dönemin, yenilgi ve gerileme yılları olduğunu yeniden hatırlatalım. Öyle dönemlerde bile bolşeviklerin ‘işçilerin kesin desteğini’ sağlayabilmeleri, sınıfla ve kitlelerle ne kadar köklü bağları olduğunu gösterir. Lenin, bu sözünün arkasından düştüğü bir dipnotta, sahip oldukları milletvekillerinin nasıl bir tutum takındığını şöyle ortaya koyuyor: *“Birinci emperyalist dünya savaşında...bolşevik milletvekilleri Sibiry’a sürüldüler. Dumadaki toprak sahibi milletvekillerinin emperyalist savaşa girilmesini onayladıkları 26 Temmuz 1914 günlü oturumda Bolşevikler protestoda bulundular. Savaş fonlarını reddettiler ve olayı kamuoyuna yansıtılar. 1914 Kasımında bolşevik milletvekilleri tutuklandı. 1915 Şubatında yargılandı ve Doğu Sibiryanın Tuhurhast bölgesinde müebbet sürgüne mahkum edildiler.”*(Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine sf:152)

1900’lü yılların parlamentosu ile bugünü, o yılların Rusya’sı ile 2000’li yılların Türkiye’sini ayınlıştırmak bir yana, sanki Bolşevikler kadar yaygın ve köklü kitle ilişkisine sahip olmuş gibi, her seçimde ‘bağımsız aday’ gösteren, ya da herhangi bir blok adı altında seçimlere katılanlara ne demeli? Bir mücadele biçimi, böylesine mutlaklaştırılıp her koşul altında değişmeksizin uygulanabilir mi? Uygulanmaya kalkışıldığında ne olur?

Ne olduğu açık! Her seçim dönemi burjuvazinin kitlelere yeniden pompaladığı parlamenter umut ve beklentilere ‘sol’dan destek sunulur. Kitlelerin kendiliğinden bilinci ile ulaştığı noktanın da gerisine düşülür. Aldıkları oy oranlarıyla sadece kendilerinin değil, genel olarak devrimin güçsüzlüğünü ortaya serdikleri gibi, bunu açıklayacak cesaret ve samimiyetten de yoksun olunur. Bir yandan ‘kitlelere ulaşma’ adına her yol mübah sayılırken, diğer yandan seçim sonuçlarıyla esasında tüm devrimci kamuoyu ve kitleler nezdinde moral bozucu bir etki yarattığı görmezden gelinir...

Seçim döneminin kitlelerde artan politizasyon ve onları devrimci ajitasyona açık hale getirişi, devrimci örgütleri nesnellikten koparmaktadır. Ve her seçim sonrası, yine aynı örgütler, seçim dönemindeki bu yaygın ilişki ağını örgütleyememekten, onları kalıcı hale getirememekten yakınır. Oysa böyle olması son derece doğaldır. Herşeyden önce, kitlelerdeki canlanma ve politizasyon, dolayısıyla devrimcilere açıklık, seçim dönemine özgü olduğundan geçici ve dönemselidir. İkincisi, seçim dönemi kitlelerin açıklığı fazla abartıldığından ve

Bolşevikler kadar yaygın ve köklü kitle ilişkisine sahiplermiş gibi, her seçimde ‘bağımsız aday’ gösteren, ya da herhangi bir blok adı altında seçimlere katılanlara ne demeli? Bir mücadele biçimi, böylesine mutlaklaştırılıp her koşul altında değişmeksizin uygulanabilir mi? Uygulanmaya kalkışıldığında ne olur?

Her seçim dönemi burjuvazinin kitlelere yeniden pompaladığı parlamenter umut ve beklentilere ‘sol’dan destek sunulur. Kitlelerin kendiliğinden bilinci ile ulaştığı noktanın da gerisine düşülür. Aldıkları oy oranlarıyla sadece kendilerinin değil, genel olarak devrimin güçsüzlüğünü ortaya serdikleri gibi, bunu açıklayacak cesaret ve samimiyetten de yoksun olunur.

bunun oya dönüşeceği konusunda fazla iyimser yaklaşıldığından hüsrana uğranmakta ve bu, kadrolarda kitlelere yeniden gitmede bir kırılma yaratmaktadır. Dolayısıyla kitleleşmeyi sağlamadığı gibi kadroları da geliştirmekte, daha doğru ifade ile yanlış şekillendirmektedir.

Bütün bunlar, seçimlere şabloncu ya da reformcu yaklaşımların doğurduğu sonuçlardır. Ancak ne parlamentodan yararlanma ilkesi, tümünden geçerliliğini yitirmiştir; ne de seçim ortamını devrimci tarzda değerlendirme, oluşan politizasyonu devrim ve sosyalizm yönünde kullanma, bu doğrultuda yaygın ve geniş bir kitle çalışması yapma olanağı ortadan kalkmıştır. Komünistler, içinde bulundukları koşulları, nesnel ve öznel yönleriyle etraflıca irdeleyerek ve bugüne dek bu alanda düşülen yanlışlıkları dikkate alarak her seçime özgü taktiklerini saptayabilmeli ve seçim ortamını devrimci tarzda değerlendirmelidirler. Bu yönde görülen eksikliklerini aşmalı ve giderek belirgin biçimde ortaya çıkan reformist-parlamentarist hayallerle daha keskin bir mücadele yürütmelidirler.

“Reformist için reform herşeydir; devrimci çalışma ise ikincil bir şey, lafı edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle reform, kaçınılmaz olarak bu iktidarın sağlamlaştırılmasının bir aracına, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşür. Oysa devrimci için tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; devrimci için reform, devrimin bir yan ürünüdür. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında devrimci bir taktikle reform, doğası gereği, bu iktidarı çökertmenin bir aracına, devrimi sağlamlaştırmanın bir aracına, devrimci hareketin daha da geliştirilmesi için bir üs noktasına dönüştürülür.” (Stalin, Leninizmin Sorunları, sf:90)

‘Parlamentodan yararlanmak’ dahil her tür reform mücadelesinde, komünistleri reformistlerden ayıran temel bakış budur ve bu bakış her koşulda titizlikle korunmalıdır.

Her koşulda ‘boykot taktiği’

3 Kasım seçimlerinde boykot taktiği izleyenlerin, aday çıkartarak seçim çalışması yürütenlere göre daha devrimci bir zeminde durduklarını baştan belirtmeliyiz. Ancak boykot taktiği izleyenlere de söyleyecek bir çift sözümüz var. Çünkü ‘boykot’çular da tıpkı ‘parlamentodan yararlanalım’cılar gibi her seçimde aynı bakış açısı ve taktikle karşımıza çıkıyorlar. Böyle olunca, her iki kesim de, objektif-subjektif koşulların tahlilini yapıp, taktiğini bu tahlil üzerine oturtmamış oluyor. (...)

“Devrimci Demokrasi” dergisine göre her dönem ve durumda seçimlere aday göstermek ve ‘parlamentodan yararlanmak’ yanlıştır. Çünkü ona göre ‘parlamentodan yararlanmak’ ile parlamentoyu esas almak ve parlamenter-barışçıl devrimi savunmak aynı şeydir. Seçimlere şu ya da bu biçimde katılan herkes için yargısı şöyledir: *“ ‘Parlamento kriterizmi’ nin ve parlamenter yolun veya ‘barışçı geçiş’ in ya da ‘barış içinde birarada yaşama’ gibi şeylerin teorize edilerek neo-liberal siyasetlerle kitlelerde ‘başka çaremiz yok’ , ‘mecbursunuz’ biçiminde bilinç yaratılması yaratılarak, kitlelerin devrimci iktidarını kurmaya yönelik mü-*

cadeleleri adeta aforoz edilmeye çalışılıyor.”(1-16 Eylül 2002)

Bunun sadece 3 Kasım seçimlerine dönük olduğu sanılmasın. Onlar hemen her seçim dönemi için aynı düşünmekte ve o yüzden de her seçimde ‘boykot’ taktiği dışında farklı bir taktik izlememektedirler. Bu gerçeği onların kaleminden dinleyelim:

“Proletarya partisinin sınıf mücadelesine atıldığı 1972’den bu yana seçimlerin sürekli aynı taktikle karşılanması, otomatik-dogmatik bir refleks olarak değil, somut koşulların bir sonucu olarak kavranmalıdır.” (Partizan Özel Sayı 146- 27 Eylül 10 Ekim 02 sf:3)

Bu nasıl ‘somut koşulların sonucu’dur ki, ‘72’den bu yana değişmiyor! Yani ülkenin somut koşulları (siyasi, ekonomik, sosyal vb.) 1972’den bu yana aynı kalıyor! Ve tabi buna bağlı olarak taktik de hiç değişmiyor! Artık adına ne kadar taktik denilebilirse? Buna karşın bu durumu ‘dogmatik bir refleks olarak değil, somut koşulların bir sonucu olarak’ kavramamız isteniyor!

1972 yılından bu yana 30 yıl geçti. Türkiye’de sayısız seçim oldu. Bunların kimisi, 12 Eylül öncesinin devrimci yükseliş yıllarında, kimisi cuntanın ağır baskı koşullarında, kimisi ise ‘90’ların ‘demokrasi’ çığırtkanlığında yapıldı. Şimdi de savaşın gölgesinde bir seçimle karşı karşıya geldik. Bunların her birinde varolan siyasi yapıların öznel durumları, güç ve etkinlik düzeyleri farklı farklıydı. Buna rağmen ‘otuz yıl boyunca’ değişen tüm objektif ve subjektif koşullara rağmen, her döneme uygun tek doğru taktiğin boykot olduğunu savunulabilir mi? Ama ‘boykot’çular, ciddi ciddi bunu savunuyorlar. Hem de ‘hiçbir mücadele biçimini reddetmiyoruz’ deyip arkasından ‘parlamentodan yararlanma’ biçimini tümünden reddederek.

Bunun için faşizm ya da burjuva demokrasisi ile yönetilmiş olmak da fark etmiyor. Emperyalist ülkelerde de sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde de seçimler ve parlamentolar, aynı amaca hizmet ettiği için, ‘boykot’çular tarafından reddediliyor. Dolayısıyla ‘parlamentodan yararlanma’ biçimi, her ülke ve her koşulda geçersiz kınıyor. Bu tam da Lenin’in ‘sol komünizm’ olarak tanımladığı ‘çocukluk hastalığı’dır. Elbette bu kendini sadece seçimler ve parlamento meselesinde göstermiyor. “Proletarya partisinin sınıf mücadelesine atıldığı 1972’den bu yana” bu ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, yönetim biçimi, devrimin karakteri vb. hiçbirinde değişiklik olmuyor(!) Sürekli faşizm gibi, sürekli boykot da devam ediyor. Genel siyasal çizgi ve yaklaşım böyle olunca, seçimler ve parlamentodan yararlanmaya da aynı düzlük ve yeknesatlıkla yaklaşılmamasına şaşmamak gerekiyor. (...)

Lenin, ‘Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine’ kitabında, *“Devrimin gerçekten harekete geçmek üzere olup olmadığı – ki bu, boykota gitmenin temel koşuludur – ”* diyor. (sf: 33)

Devrimci literatürde boykotun tanımı, hep böyle yapılıyor. Boykota gitmenin temel koşulu olarak, devrimin gerçekten olgunlaşmış olması ve kitlelerin harekete geçmeye hazır halde bulunması saptanıyor. Zaten seçimleri boykot da ‘ayaklanma çağrısı’ olarak kullanılıyor. Seçimleri boykot çağrısı, ‘sandıklara gitmeyin’ değil, ‘sokaklara dökülün, sandıkları

Devlete ait tüm kurumlar, burjuvazinin çıkarlarının garantisi ve aracıdır. Burada kullanılan yöntemler zaman zaman değişebilir. Ancak bunlar, dönemsel, taktiksel değişmelerdir. Sömürünün özü değişmediği gibi, çarkların burjuvazi için dönüyor olması niteliği de değişmez.

“Burjuva parlamentosuna katılım (ki burjuva parlamentosu bir burjuva demokrasisinin önemli sorunlar üzerine hiçbir zaman karar vermez; bunlar borsa tarafından, bankalar tarafından karara bağlanır) emekçi kitlelere binlerce engelle kapatılmıştır ve işçiler, burjuva parlamentosunun onlara yabancı bir kurum, burjuvazinin proleterleri ezmesinin bir silahı, düşman sınıfın, sömürücü azınlığın bir kurumu olduğunu çok iyi biliyor, görüyor ve hissediyorlar” diyor Lenin. (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky 32-33 abç)

Burjuva düzen partilerinin fonksiyonu da bundan ibarettir. Çünkü parlamento, kapitalist-emperyalist devletin ‘incir yaprağı’dır. Buna ihtiyacı kalmadığı zaman kaldırıp atar. Dünyada ve ülkemizde bunun bir çok örneği yaşanmıştır da. En gelişkin burjuva demokrasisinde bile tüm kararlar sermayenin örgütlerinde alınır ve bakanlar kuruluna, parlamento ya, dikte ettirilir. AKP hükümetinin kurulduğu ilk günlerde Tayyip Erdoğan’ın ve ardından Dışişleri Bakanı’nın Kıbrıs’la ve AB ile ilgili demeçlerinin Dışişleri bürokratlarınca düzeltilmesi, gerçekte hükümetin ‘iktidar’ olmadığını gösteren çarpıcı ve somut örneklerdir.

İktidarın sermayenin elinde olduğunun ülkemizdeki güncel örnekleri fazlasıyla mevcuttur. Her dönem, TÜSİAD’ın gazetelere verdiği tam sayfa ilanların hükümet açısından ‘muhtıra’ işlevi gördüğü yaygın olarak bilenen bir gerçektir. TÜSİAD ile AKP hükümeti arasındaki ilişkiyi bu gözle okumak gerekir. (...)

Düzen partileri arasındaki farklar

Sonuçta bütün düzen partileri, burjuvazinin hizmetindedir ve onun talimatlarını yerine getirmek zorundadır. Ancak bu genel doğru dan yola çıkarak tüm partileri, bir ve aynı görmek, hepsini aynı kefeye koymak, aralarındaki farkları silikleştirmek de doğru olmaz. Ne burjuvazi tek parçadan ibaret bir ‘blok’tur, ne de düzen partileri aynı şablona göre üretilmiş kopyalardır. Her ne kadar egemen sınıfların sıklaştan ve derinleşen krizleri, onların esneme payını azaltıyor ve bu durum düzen partileri arasındaki farkları silikleştiriyorsa da, nüansları tümünden ortadan kaldırmış değildir.

Kapitalist sistemin özü gereği burjuvazinin ‘blok’ bir yapısı yoktur ve kendi içindeki çelişkiler derindir. Çünkü sistemin işleyişi rekabet üzerine kuruludur; bu nedenle, tekellerin her biri yönetime kendi ağırlığını koymak, kendi çıkarlarına uygun kararlar almak ister. Bu rekabet ve çatışma, doğal olarak sürekli ve kesintisiz değildir. Kimi zaman bir yöntemde, bir politikada uzlaşır ve hemfikir olarak birlikte hareket ederler; kimi zaman da biri yönetime ağırlığını koyar ve kendi politikalarını diğerlerine dayatır, kabullendirir. Mesela işçi sınıfını sömürme konusunda aralarında hiçbir çatışma olmadığı, hepsinin hemfikir olduğu açıktır. Ancak sömürüyü kimin gerçekleştireceği, aslan payının kime düşeceği konusunda derin çelişkileri vardır ki, bu bazen belirgin çatlaklar halini alır ve kitlelerin de farkedebi-

Ne burjuvazi tek parçadan ibaret bir ‘blok’tur, ne de düzen partileri aynı şablona göre üretilmiş kopyalardır. Her ne kadar egemen sınıfların sıklaştan ve derinleşen krizleri, onların esneme payını azaltıyor ve bu durum düzen partileri arasındaki farkları silikleştiriyorsa da, nüansları tümünden ortadan kaldırmış değildir.

Farklı emperyalistlerle işbirliği içindeki burjuvazinin sözcülüğünü üstlenen çeşitli düzen partileri mevcuttur. Tüm düzen partileri, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin partisidir, dolayısıyla karşı-devrimcidir. Ancak bu, ne hepsini ABD’ci yapar, ne de faşist. Böyle toptancı ve kestirmeci değerlendirmeler doğru değildir ve güncel politikada da yanlışlara sürükler.

leceği kadar sertleşir.

Siyasi partiler de buna göre şekillenir. Burjuvazi, hangi dönemde hangi partiyi öne süreceğini, kitleleri etkileme ve politikalarına yedekleyebilme durumuna göre karar verir. Kimi zaman bu değişiklikler, farklı emperyalistlerin işbirlikçiliğini yapan kesimlerinin farklılaşan politikalarının simgesi olarak da ortaya çıkabilir. Burjuva düzen partilerindeki renk ve söylem farklılığının temel nedeni budur.

Siyasal partilerinin bulundukları noktayı nitelerken, kitle tabanları, sınıfsal kökenleri ve hizmet ettikleri sınıflar konusundaki ayrımları iyi tahlil etmek gerekir. Meclise giremse de siyasi yaşamda varolan çok sayıda parti vardır ve hepsi, aynı kefeye konulamaz. Ama bir gerçek vardır; o da tüm partilerin, toplumda varolan sınıflara dayandığı, onları temsil ettiğidir. *“Eğer marksistseniz kapitalist toplumda sınıflar arası ilişkiler ile partiler arası ilişkiler arasında sıkı bir bağ olduğunu kabul etmek zorundasınız”* diyor Lenin, *“Parlamentarizm Üzerine Konuşmalar”* adlı kitabında.

Tabi ki, egemen sınıflar, kendi çıkarlarına ters düşen partilerin büyümesini, hükümet kuracak hale gelmesini engellemeye çalışır. Ya da bir çok konuda görüş ve düşüncelerini değiştirmeye zorlar ve o konuda güvence alır. (En son Brezilya seçimlerini kazanan Lula örneğinde olduğu gibi.) Hükümet olduktan sonra buna uygun davranmayanları da düşürmek için darbe dahil her yola başvurur. Şili’de Pinocheht darbesi ile düşürülen Allende örneği bilinir. Keza bugün -kimi farklılıklar olmakla birlikte- Venezuala’da yaşanmaktadır. Sonuçta, tüm düzen partileri, burjuva sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket ederler. Ancak her biri, döneme, burjuvazinin ihtiyaçlarına göre şekillenen bir hareket ve uygulama tarzına, propaganda materyaline sahiptir.

Siyasi partiler konusundaki yanlışlardan bir diğeri ise, burjuvazinin (ve onun temsilcisi olan partilerinin) emperyalizmle olan bağlarında görülmektedir. TDH’de yaygın olan kanı, Türkiye’deki burjuvazinin blok halde ABD emperyalizmine bağımlı olduğu, tüm düzen partilerinin de ABD’ci olduğudur. (...)

Dünya genelinde emperyalistler arasındaki dengeler her geçen gün biraz daha değişiyor. Türkiye’de de burjuvazinin farklı emperyalist devletlerle, tekellerle bağları var. Savaş yakınlaştıkça emperyalistler arasındaki çatışmaların keskinleşmesine paralel olarak, onlar arasındaki çelişki ve çatışmalar da derinleşiyor. Emperyalistler arasındaki dengelerdeki değişimler, süreç içinde Türkiye’nin savaşta ki konumlanışını da farklılaştırabilir. Bu ihtimalleri tamamen gözardı etmemek gerekir.

Bugün mecliste ve hükümette ABD emperyalizminin baskın olması, tüm düzen partilerinin ABD’ci olduğu anlamına gelmez. Farklı emperyalistlerle işbirliği içindeki burjuvazinin sözcülüğünü üstlenen çeşitli düzen partileri mevcuttur. Tüm düzen partileri, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin partisidir, dolayısıyla karşı-devrimcidir. Ancak bu, ne hepsini ABD’ci yapar, ne de faşist. Böyle toptancı ve kestirmeci değerlendirmeler doğru değildir ve güncel politikada da yanlışlara sürükler. (...)

‘Statükocu güçler- değişim isteyenler’

Devrimci dergilerde, çok sık karşılaştığımız yanlış tanımlamalara, şimdilerde bir yenisi daha eklendi: ‘Değişim isteyenler’ ve ‘statükocu güçler’! Bu, seçim döneminde had safhaya vardı. Öyle ki seçimler adeta ‘statükocu güçlerle değişim isteyenler’ arasında geçen keskin bir savaştı!

“Emperyalist ABD revizyon, AB reformasyon yanlısı tutumuyla, devleti yenilenmeye zorluyordu. ... İşbirlikçi tekelci burjuvazi de devlet yapısında ‘değişim’ istiyordu. ... ABD, AB ve bunlarla bağlantılı tekeller, işbirlikçi tekelci burjuvazi, Türk burjuva devletinde ‘değişimi’ zorluyordu. Generaller ise, ... değişimi alabildiğine zayıflatarak devlet üzerindeki yönetici rollerini korumaya çalışıyorlardı.” (Teoride Doğrultu 9, Kasım – Aralık 02 Rejimin İflası, Sf 9)

“Bu seçimlerde kitleler değişime oy verdiler. Statükoyu reddettiler” (Devrimci Demokrasi, 1-16 Aralık 02, 3 Kasım seçimlerinin genel değerlendirmesi)

Birikim’in ‘sol’ versiyonu haline getirilen Devrimci Proletarya dergisinin Ocak 2003 tarihli sayısında ise şunlar söyleniyor: *“AB ve Kıbrıs gibi stratejik konularda, inisiyatif kaybetmeye başlayan statükocu burjuva kesimi ve genelkurmay, savaş ve seferberlik kanununu aynı zamanda etkinliği giderek artan burjuva liberal muhalefeti AB eksenine daha yakın duran hükümeti, AB ekseninde politika yapmaya çalışan Kürt ve dinci hareketleri bir kez daha bastırmanın vesilesi yapmaya çalışacaktır.”* (Sf 14)

Sınıflar mücadelesi konusunda temel birkaç yayına gözetmiş birinin bile şu cümleler karşısında soracağı birçok soru olacaktır: Kimdir bu değişimi isteyenler? Ne yönde bir değişim istemektedirler? Bunlar hangi sınıfa aittirler ya da hangi sınıfın çıkarlarına hizmet etmektedirler? Peki bu değişime karşı çıkan ‘statükocular’ kimdir? Bunların birbirleriyle alıp veremedikleri nedir?

Kullanılan bu tanımlamalar, sınıfsal tanımlama ve kavramlar değildir, ifadelerdeki çarpıklık da bu noktadan başlamaktadır. ABD ve AB emperyalizminin ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin ‘değişim’ istediği savunuluyor. Peki bu ‘değişime’ kim karşı çıkıyor? Generaller! Bu mümkün müdür? Generaller, her türlü sınıfsal zeminden, kimlikten azade, sınıflar üstü, devletler üstü hatta emperyalizm üstü (öyle ya, hem ABD, hem AB emperyalizminin isteklerine direndiklerine göre) kişiler midir?

AKP, ‘değişimci’ olarak niteleniyor. ‘Değişim’, ileriye doğru bir gidiş, yenilenme; ‘statüko’ ise, varolanı savunma ve koruma anlamında kullanılıyor. Böylece AKP de ‘değişim isteyen’, yani ileriye temsil eden bir parti olarak taltif edilmiş oluyor.

Buradaki ‘değişim’ ve ‘statüko’ kavramları, basitçe verili durumda küçük rötuşlar yapmak anlamında kullanılıyor olsaydı, böyle bir yazının konusu haline getirmek gerekemeyebilirdi. Ama tam tersine burada niteliksel bir durum değişikliğinden, devletin özünde yapılacak bir yenilenmeden söz edilmektedir. Bu nedenle, bu kavramlardan bahsedenler, bunların anlamını, sınıflar mücadelesinde nereye tekel kabul ettiğini açıklamalıdır. Varolan ‘statü’ünün devlet tanımlaması içinde hangi kapsama girdiğini, ‘değişim’ isteyenlerin, devletin

yapısında ne tür bir değişime gideceklerini somut olarak ortaya koymalıdır. Üstüne üstük bu siyasi yapılar, devletin yapısını ‘faşist diktatörlük’ olarak tanımlamaktadır. Kullandıkları kavramları da bu tanım çerçevesinde ele almak gerekir...

‘Statüko-değişim’ kavramlarını kullanan devrimci yapılar, işbirlikçi burjuvazinin (bütün kesimlerinin) değişimi istediğini söylüyorlar. Bu değişim, faşizmi terkedip burjuva demokrasisine geçiş yönünde bir değişim midir? Ya da en azından faşizmi geriletecek, onda gedikler açacak bir değişim midir? Bu belli değildir! Ama iddia şudur: Hem ABD, hem de AB emperyalistleri (kendi aralarındaki çelişkileri bir kenara bırakarak) Türkiye’deki burjuvaziyi de bu değişime zorluyor. Yani blok haldeki egemen sınıflar(!), blok haldeki emperyalistleri de(!) arkasına alarak, faşist yönetim tarzını değiştirmek istiyor ve bu kadar güçlü bir isteğe generaller engel oluyor(!)

Ordunun egemen sınıfları korumak üzere oluşturulmuş devletin kurumlarından biri olduğu, burjuvaziden bağımsız kendi başına amaçları ve çıkarları olmadığı gözardı ediliyor. Generaller de, ordu hiyerarşisinde en üst kesimi, yönetim kademesini oluşturuyorlar, dolayısıyla ordunun bir parçasıdır ve burjuva devletin çıkarlarına hizmet ederler... Aslında bu ayrıştırma ve karşı karşıya koyuş; geçmişten beri liberallerin ve reformistlerin bir biçimde yaptığı ‘iyi polis-kötü polis’, ‘iyi patron-kötü patron’ ayrıştırmasına benzemektedir. (...)

Burjuvazinin iç çelişkilerinin fazlasıyla şiddetlendiği zamanlar vardır ve bu çelişkilerden devrim lehine yararlanmak doğrudur. Ancak ‘değişim isteyenler’, ‘statükocular’ ayrımında yapılan bu değildir. Zor ve bedeller ödemeyi gerektiren devrimci mücadele yerine, devletin bir kesiminin ‘iyi niyetine’ sığınmayı savunan icazetçi bir bakışaçısıdır. Dahası, sınıfsal farklılıkları ve uzlaşmazlıkları kaldıran, sınıf işbirliğini savunan reformist bir yaklaşımdır. ‘Statükocu-kötü burjuvazi’nin karşısına, ‘değişimci-iyi burjuvazi’yi ve devleti koyan ve ona yakın durmayı savunan bir çizgi!

Son seçimlerde parlamentarist hayallerin bu kadar yayılmasının, devrimci yapıları da bu kadar etkilenmesinin altında bu yaklaşımın izleri vardır. (...)

Demokrasi mücadelesi proletaryanın görevidir

Ülkemizde en fazla kafa karışıklığı yaşanan konuların başında, demokrasi ve demokrasi mücadelesi geliyor. AB süreci ile birlikte bu kafa karışıklığı daha fazla açığa çıktı. Kimileri açık, kimileri örtük biçimde AB ile demokrasi geleceğine, en azından demokratik hak ve özgürlükler alanının açılacağına inanıyorlar ve onu vaaz ettiler. Son dönemin en revaçta tanımlaması olan ‘statükocular-değişimciler’ de bu bakışın bir sonucuydu. Böylece demokratik kazanımları elde edebilmek, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ‘değişim’den yana olan kesimlerine havale edildi. İşte o yüzden ki, 57. Hükümetin son günlerinde çıkarılan ‘AB’ye uyum yasaları’ büyük bir heyecanla ve ‘demokratik kazanım’ olarak lanse edildi. Bu konuda da başı her zamanki gibi PKK çekerken, onun hemen ardından Atılım geldi. (...)

Burjuvazinin iç çelişkilerinin fazlasıyla şiddetlendiği zamanlar vardır ve bu çelişkilerden devrim lehine yararlanmak doğrudur. Ancak ‘değişim isteyenler’, ‘statükocular’ ayrımında yapılan bu değildir. Zor ve bedeller ödemeyi gerektiren devrimci mücadele yerine, devletin bir kesiminin ‘iyi niyetine’ sığınmayı savunan icazetçi bir bakışaçısıdır. Dahası, sınıfsal farklılıkları ve uzlaşmazlıkları kaldıran, sınıf işbirliğini savunan reformist bir yaklaşımdır. ‘Statükocu-kötü burjuvazi’nin karşısına, ‘değişimci-iyi burjuvazi’yi ve devleti koyan ve ona yakın durmayı savunan bir çizgi!

ML’nin ABC’si olan en temel konuların böylesine çarpıtıldığı bir ortamda, biz komünistlere düşen görev; bu ideolojik kargaşaya son vermek ve ML’nin arılığını koruyup güçlendirmek, yeni gelişme ve olayları ML perspektifle tahlil edip somutlamaktır.

Atılım gazetesi AB kararları doğrultusunda alınmış kararları birer ‘demokrasi devrimi’ olarak algıladığını kendi gazetesine attığı ‘Biraz Özgürlük Yetmez!’ manşetiyle göstermiş ve aynı tarihli gazetede yazdığı başyazıyla buna ne kadar büyük bir değer biçtiğini ifade etmiştir. Oysa sıradan bir emekçi bile, çoğu kez AB demokrasisinin göstermelik bir demokrasi olduğunu, AB’nin kendi ülkesinde bile demokrasi yokken, Türkiye için demokrasi istemeyeceğini, bu dayatmaların tek anlamının Türkiye’nin AB’ye girişini zora sokmak olduğunu biliyor, anlıyor. Zaten ortada verilmiş herhangi bir taviz, alınmış herhangi bir ‘demokrasi’ kararı da yoktur. Kürt ulusal hareketinin öne sürdüğü talep, ‘anadilde eğitim hakkı’ değil, ‘suyunun suyu’ kabilinden ‘seçmeli ders’ hakkıydı. Rejimin aldığı karar ise bunun da ‘suyunu çıkaran’ bir içerikte oldu: Özel dersanelerde Kürtçe eğitim ve TRT kanalında Kürtçe yayın saati. (...)

“Demokrasi sorununun marksist çözümü” diyor Lenin,” proletaryanın burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere bütün demokratik kurumları ve bütün özlemleri kendi sınıf savaşımında seferber etmesi demektir.” (Emperyalist Ekonomizm Sf 21)

Demokrasi ve demokratik mücadele konusunda ML’lerle reformistleri birbirinden ayıran temel yaklaşım budur. Bir reformist için ‘demokrasi mücadelesi’ her şeydir ve tüm sorunlar, devrim olmaksızın düzen-içi iyileştirmelerle çözülebilir. Buna şimdilerde, ‘değişimci’ dedikleri, emperyalistler ve işbirlikçilerin bir kısmı da dahil olunca, demokrasi mücadelesi, tabi ki çok kolay çözülebilir hale gelmektedir. Oysa bırakalım demokrasiyi, en küçük demokratik bir hakkın bile, kıran kırana mücadeleler sonucu elde edildiğini biliyoruz. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların demokratik hak ve özgürlüklerde geri adım atması da ancak yükselen bir halk hareketi ile mümkün olabilir. Tarihte hiçbir kazanım yoktur ki, ağır bedeller ödenerek elde edilmiş olmasın. Ve hiçbir hak, işçi ve emekçilere emperyalistler ve uşakları tarafından bahşedilmemiş, söke söke alınmıştır.

Kısacası, demokrasi sorunu, diğer şeylerde olduğu gibi sınıf mücadelesinden bağımsız değildir. Mücadelenin boyutu, egemen sınıflar içindeki çelişki ve çatlıkları da şiddetlendirir. Kimisi daha fazla şiddet yanlısı iken, kimisi de reform kırıntıları ile kitlenin ağzına bir parmak bal çalma taktiğini savunabilir. Ancak her ikisinin de amacı, işçi ve emekçi hareketini boğmaktır. Yoksa birinin daha ilerici, ‘değişimci’ olmasından değil! Aradaki yönetsel farklılığı yaratan; sınıf mücadelesinin düzeyi, ulaştığı boyutlardır. Eğer halk hareketi bir çığ gibi büyüyor ve devrime doğru akıyorsa, onu durdurabilmenin, düzen-içine çekebilmenin bir yolu da, reformlardır çünkü. Egemenler, yüzyıllara dayanan yönetme tecrübesi ile bunları çok iyi bilirler. Ve onun içindir ki, iki temel yöntemi; ‘papazlık ve cellathlık’ yöntemini kullanırlar. Şimdilerde ‘papazlığın’ adını ‘değişimciler’ olarak koyanlar, egemen sınıfları akladıklarının ne kadar farkındalar bilmez ama demokrasi ve demokrasi mücadelesi sorununu tepe taklak ettikleri kesindir.

“Genel olarak kapitalizm ve özel olarak emperyalizm, demokrasiyi bir hayal haline getirir –ama aynı zamanda kapitalizm, yığınlarda demokratik esinler uyandırır, demokra-

tik kurumlar yaratır. Emperyalizmin demokrasiyi yadsıyışıyla demokrasi için yığınsal savaşım arasındaki çatışmayı şiddetlendirir. Kapitalizm ve emperyalizm ancak iktisadi devrimle devrilebilir. Demokratik dönüşümlerle, en ‘ideal’ demokratik dönüşümlerle bile devrilemez.” diyor Lenin. Ama hemen arkasından şunu da ekliyor: “Ne var ki demokrasi savaşımı okulunda okumamış olan bir proletarya, iktisadi bir devrim yapma yetisine sahip değildir.” (Lenin, Emperyalist Ekonomizm Sf 20)

Proletarya, yaşam koşullarını iyileştirmek için verilen savaşım içinde çelikleşir, gücüne ve ideolojisine olan inancını pekiştirir. Reformlar, kendi başına bir amaç değil, proletaryanın devrim savaşımında yetkinleşmesini sağlayan birer araç olarak ele alındıkları zaman, doğru yere hizmet etmiş olurlar. En gelişkin burjuva demokrasisinin bile proletarya ve emekçiler için bir diktatörlük olduğunu dikkate alırsak, en büyük reformun bile kitleler üzerindeki sömürüyü, baskıyı ortadan kaldırmadığını anlarız. Ancak gerek kendi gücünün farkında varmak, gerek mücadele ile kazanım elde etmenin bilincine ulaşmak, gerekse de bu kazanımlarla daha geniş bir hareket alanı elde etmek için proletarya, demokrasi mücadelesine de önderlik etmelidir. Demokratik hak ve özgürlük alanının daha fazla genişlemesi ve bunların korunabilmesi de ancak, proletarya önderliğinde devrim ve sosyalizm hedefli bir mücadele ile mümkün olabilir. Proletarya, bu reformları, devrim ve sosyalizm yolunda bir kaldıraç olarak kullanabildiği oranda, ezilen ve sömürülen çoğunluk için demokrasi olan ‘proleter demokrasi’ye ulaşabilir. Bunun dışındaki her tür demokrasi hayali ve beklentisi, safsatadan ibarettir. (...)

Sonuç yerine

‘3 Kasım seçimleri aynasında...’ başlığı altında ortaya koyduğumuz, devlet, iktidar, hükümet, ordu, demokrasi, devrim, strateji ve taktik gibi kavramlarda yaratılan kargaşa ve çarpıtmalar, kuşkusuz 3 Kasım seçimleriyle ortaya çıkmadı. Bunlar, ML’nin dünya ölçeğinde gerilemesi ile birlikte yeniden yeşerme zemini bulan revizyonist-reformist yaklaşımlardı. Esasında ML’lerin yıllar önce verdikleri ideolojik mücadele ile altedilmiş, hesapları görülmüş teorilerdi. Ancak her yenilgi ve gerileme yıllarında olduğu gibi ‘90’lardan sonra da geçmişin hurdaya çıkmış bu görüşleri, yeni icat edilmiş gibi parlatılarak ortaya sürüldü. Ve ML’den uzaklaşmış yeni devrimci kuşağı büyük oranda etkisi altına aldı.

AB süreci, emperyalist savaş ve 3 Kasım seçimleri, revizyonist cephanelikten apartılmış bu teorileri daha fazla açığa çıkardı. Hepsi bu. Biz ise, güncel politika ve taktiklerde düşülen yanılgıların arkasındaki, ideolojik-siyasi deformasyonu kısaca ortaya koymaya çalıştık. Bunların her biri, kendi başına ayrı bir yazı konusudur ve sayfalarca yazılabilir. Burada, kimi değinmelerle işin özünü koymakla yetindik.

ML’nin ABC’si olan en temel konuların böylesine çarpıtıldığı bir ortamda, biz komünistlere düşen görev; bu ideolojik kargaşaya son vermek ve ML’nin arılığını koruyup güçlendirmek, yeni gelişme ve olayları ML perspektifle tahlil edip somutlamaktır.

15-16 HAZİRAN

Sömürüye nasırlı ellerin yumruğu!